

Giới thiệu You Are My Destiny

Bạn đang đọc truyện You Are My Destiny

Tác giả: Tiểu Cát

Thể loại: truyện tình yêu

Nội dung: GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

~ Nam

1. Bạch Dương (17t)

“Dù cho cậu có đi hết một vòng Trái Đất, tớ cũng sẽ bắt kịp cậu!”

2. Thiên Bình (18t)

“Nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi, anh sẽ luôn ở bên cạnh để lau nước mắt cho em.”

3. Thiên Yết (16t)

“Em thật ăn gian, cứ thích đưa cái vẻ mặt đáng yêu đó ra để làm xiêu lòng tôi.”

4. Ma Kết (24t)

“Nếu như dõi theo em là một công việc thì anh sẽ làm việc một cách không ngừng nghỉ.”

5. Bảo Bình (18t)

“Thật vui khi có người hiểu được những suy nghĩ điên rồ của anh.”

Còn 1 số nhân vật nữa sẽ được xuất hiện ngay khi đọc truyện của mình. hi hi

Ngoài ra thì Ai Nha, Bảo Bối!!! là tựa truyện cùng loại khá hài hước, dành cho những ai yêu mến truyện teen thì không nên bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Couple

1 anh chàng luôn tỏ ra lạnh lùng, bất cần nhưng thật ra lại là một con người nhạy cảm, dễ tổn thương với đầy nỗi suy tư – 1 cô nàng tiểu thư cao ngạo, thích thể diện nhưng nhiệt tình, ấm áp và tốt bụng, luôn tỏ ra thái độ trái ngược với suy nghĩ.

1 anh chàng kì lạ, sống rất tình cảm, thích làm những việc khác người và có một ước mơ cháy bỏng – 1 cô nàng cá tính, thông minh, hay tò mò và luôn thích thú trước những gì mới mẻ.

1 anh chàng mạnh mẽ, bốc đồng, dễ nổi nóng nhưng lại cực kì ngay thơ, yêu quý bạn bè – 1 cô nàng năng động, lạc quan, yêu thích sự tự do và theo đuổi chủ nghĩa xê dịch.

1 anh chàng đào hoa, nhả nhận yêu thích sự công bằng, trái tim đã từng một lần bị tan vỡ, chứa đầy nỗi hận thù – 1 cô nàng dịu dàng, nhân hậu, bề ngoài tưởng chừng mỏng manh yếu đuối nhưng bên trong thực ra rất mạnh mẽ, luôn phải chống chọi với nỗi bất an của bản thân.

1 anh chàng lạnh lùng bí ẩn, ẩn sâu bên trong là một tâm hồn cô đơn, đầy mất mát – 1 cô nàng đáng yêu thích ăn bánh ngọt, bên trong vẻ ngoài nhỏ bé là một trái tim dũng cảm.

1 anh chàng chững chạc, nghiêm khắc, tham công tiếc việc, khô khan nhưng lại luôn âm thầm quan tâm những người quan trọng với mình – 1 cô nàng yêu kiều, cầu toàn, tỉ mỉ, luôn quan tâm và hướng mắt đến người mình yêu.

Có couple rồi đó, mấy bạn tự đoán nha, úp úp mở mở cho nó thú vị. Mà để vậy chắc cũng biết hết rồi -_-

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Học Viện Starry

Học viện Starry là một ngôi trường đạt chuẩn quốc gia, thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Starry. Đây là ngôi trường nổi tiếng, chất lượng giảng dạy rất tốt, giáo viên giỏi của khắp các quốc gia trên thế giới đều được mời về đây dạy.

Cơ sở vật chất của học viện cũng thuộc diện xa hoa. Học viện có kiến trúc theo phong cách Châu Âu. Có nhiều dãy phòng, các dãy phòng học, phòng chức năng và một hội trường rộng lớn phục vụ cho các ngày lễ, trình diễn nghệ thuật, cho việc họp.

Các phòng học của 3 khối được chia theo 3 dãy phòng riêng biệt. Mỗi lớp chứa khoảng 20 học sinh (trừ các lớp đặc biệt) và đều được lắp đặt máy điều hoà, được trang bị tivi màn hình rộng để thay thế tấm bảng thông thường. Học viện có đầy đủ các phòng chức năng và phòng sinh hoạt câu lạc bộ, hội nhóm. Đặc biệt, nơi đây còn được biết đến là ngôi trường có thư viện lớn nhất đất nước với hàng ngàn đầu sách được cập nhật liên tục.

Trường có khoảng sân rộng dành cho việc học thể dục và rèn luyện các bộ môn thể thao như: sân bóng đá, sân điền kinh, ... Bên cạnh là nhà thi đấu đa năng rộng rãi thoáng mát, được trang bị đầy đủ dụng cụ thi đấu theo từng bộ môn. Ngoài ra còn có khoảng sân nhỏ dùng để làm vườn cây, nuôi động vật, có thể được dùng để làm tài liệu cho bộ môn sinh học.

Học viện Starry sẽ chỉ là một ngôi trường tư thục bình thường nếu như không có những lớp đặc biệt. Khác hẳn những ngôi trường khác, Học viện Starry vừa giảng dạy chương trình giáo dục bình thường, vừa mở những lớp đặc biệt chuyên việc giảng dạy nghệ thuật dành cho những người có năng khiếu. Lớp nghệ thuật ở đây chỉ gồm 10 học sinh có nguyện vọng ra trường sẽ hoạt động trong thế giới nghệ thuật. Mỗi khối có một lớp nghệ thuật, được gọi là lớp A (viết tắt của từ Art). Chương trình giảng dạy nghệ thuật do chính tập đoàn Starry tài trợ và được đánh giá rất cao về chất lượng.

Mỗi năm một lần, trường sẽ tổ chức thi tuyển học sinh cho lớp. Hình thức thi tuyển rất đơn giản, sau khi kì thi tuyển sinh bình thường kết thúc, những ai muốn đăng kí tham gia lớp nghệ thuật sẽ làm thêm một bài kiểm tra riêng. Bài kiểm tra rất khó, từ trước đến giờ rất hiếm người đạt điểm tối đa. Nó bao gồm một bài kiểm tra chỉ số EQ – chỉ số cảm xúc phù hợp cho những người làm nghệ thuật, một bài phỏng vấn miệng cùng với phần trình diễn năng khiếu nghệ thuật của bản thân.

Những người hoạt động trong giới nghệ thuật trên thế giới ít nhiều đều biết về học viện này. Và nhiều ca sĩ, diễn viên, người mẫu, ... nổi tiếng đều từ học viện Starry mà ra.

Học phí của học viện rất đắt, những học sinh vào đây hầu hết đều là con cháu gia đình quý tộc, danh giá, có vị thế trong xã hội. Nhưng mục đích chính của học viện là đào tạo nhân tài, chất lượng là chủ yếu, do đó học viện có chương trình tài trợ học bổng cho học sinh nghèo hiếu học mỗi năm. Ngoài những người có tài và tiếng tăm trong giới nghệ thuật, học viện cũng nổi tiếng với việc đào tạo ra rất nhiều học sinh giỏi, sau này trở thành những doanh nhân thành đạt đều là nhờ trường.

Tuy Học viện Starry mang phong cách Châu Âu nhưng vẫn giữ nét truyền thống của đất nước. Học viện vẫn sử dụng trống trường thay vì sử dụng chuông để thông báo giờ học cho học sinh. Mỗi năm vào ngày khai giảng, sơ kết, tổng kết, học sinh sẽ ngồi ngay ngắn theo lớp dưới sân trường để làm lễ, còn những ngày lễ khác thì được tổ chức trong hội trường.

Có thể nói Học viện Starry là một ngôi trường rất tuyệt vời, là ngôi trường mà bất kì học sinh nào cũng mơ ước được vào học.

(Và tất nhiên, ngôi trường này chỉ có trong hư cấu :v Đây là fiction nên chúng ta cứ việc tưởng tượng dù có quá lớn :v)

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 3: Twelve

“Gao ồ, tục mi cập cha lẽ

Gao ồ, xừ lai phịch xư chề

Gao ồ, xư chi mền

Gao ồ, ta bu sư

Gao ồ, gao ồ gáooooooooo...”

Tiếng nhạc chuông báo thức trong điện thoại vang lên, Song Ngư đang ngủ phải giật mình tỉnh dậy. Bực mình vì bị phá giấc ngủ, vừa mơ màng vừa nhắm mắt, bộ dạng cậu lúc này trông rất khó coi.

– Mới sáng sớm mà ai đã bật phim siêu nhân xem rồi, ồn ào quá đi!

Rồi cậu nhìn qua, chính xác thì cái điện thoại yêu dấu của cậu đang phát ra cái bài hát đó, cái ost của bộ phim quen thuộc gắn liền với tuổi thơ của các bé. Song Ngư một lần nữa giật mình, lấy tay tắt cái báo thức ngay lập tức. Sau đó Song Ngư ngồi yên một chút, đôi mắt lim dim như chỉ cần chạm nhẹ một cái là cậu sẽ ngã ngang trên giường đánh thêm một giấc ngay.

Sau vài giây hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua, cuối cùng cũng kết thúc quá trình thức dậy buổi sáng của Song Ngư (vâng, thức sớm là cả một quá trình đối với tên này). Song Ngư ngáp một cái, dụi mắt một cái nữa cho tỉnh hẳn, dù vậy đôi mắt vẫn còn mơ mơ màng màng. Sau khi cảm thấy không còn điều gì có thể làm vương vấn giấc ngủ nữa, cậu đã biết ai là thủ phạm cài nhạc báo thức phá đám mình.

– Song Tửửử...! Ai cho em quậy điện thoại anh nữa hả?

– Ô anh thức rồi đó à, hôm nay thức sớm quá nhỉ? – Một giọng nói vang lên sau cánh cửa, vừa đúng lúc Song Tử mở cửa bước vào.

– Em hay quá nhỉ, còn làm lơ được à? Anh đã mách mẹ cái vụ em phá điện thoại anh tuần trước rồi mà, giờ em lại quậy tiếp sao?

– Máy cái nhạc chuông em cài hay chết luôn mà không chịu, toàn nhạc vàng nhạc cải lương một thời không ấy. – Song Tử phồng má ra vẽ ngây thơ vô (số) tội. – Hôm nay em cho anh nghe nhạc siêu nhân, hồi tưởng lại tuổi thơ rồi còn gì.

– Anh không có mượn, nhờ ơn phước của em mà hôm kia Bạch Dương nó cười thối mặt anh luôn đấy!

– Hí hí, cũng tại ăn ở anh à. – Song Tử cười lém lỉnh.

– Em còn dám nói thế nữa hả Tiểu Song, đứng lại cho anh!

Chưa đợi Song Ngư nói hết câu, Song Tử nghịch ngợm đã cao chạy xa bay xuống cầu thang. Song Ngư nhìn theo lắc đầu ngán ngẩm.

– Con bé này, năm nay lên cấp 3 rồi đấy mà còn...- Rồi Song Ngư sực nhớ ra. – Ồ...á...chết rồi, trễ giờ mất, hôm nay là ngày nhập học.

Cùng lúc đó, ở một căn biệt thự nguy nga tráng lệ trong khu biệt thự đắt tiền nhất thành phố...

– Cậu chủ Bạch Dương, sáng nay cậu muốn ăn gì ạ? – Ông quản gia của ngôi nhà, hỏi người đáng tuổi con mình bằng giọng hết sức kính cẩn.

– Cho cháu một cái bánh Sandwich với một ly cà phê sữa nóng được rồi.

Bạch Dương đáp bằng giọng ngái ngủ. Nếu là như mọi hôm, cậu đã đang đánh một giấc thật ngon rồi thức dậy chơi game chứ không có chuyện phải thức sớm như hôm nay. Cậu vẫn còn tiếc nuối khoảng thời gian thoải sức ăn chơi hồi hè, mới hôm kia thôi cậu vẫn còn đi chơi với Song Ngư thế mà hôm nay đã vào học. Nhắc đến Song Ngư, Bạch Dương chợt nhớ ra cái tên ấy còn mê ngủ hơn mình, không biết có còn nhớ hôm nay là ngày gì không. Để chắc ăn cậu nên gọi cậu ta một cái.

– À nhớ? – Song Ngư vừa nói vừa ngáp.

– Nghe giọng là biết mới thức, mày chuẩn bị đi học chưa đó?

– Tao biết rồi, đang soạn tập vở đây, buồn ngủ muốn chết.

– Ai bảo hồi hè mày toàn thức khuya chơi game, giờ thì dậy sớm không nổi. Nhanh đi, chút nữa tao qua rước hai anh em mày đến trường luôn!

Song Ngư và Bạch Dương chơi thân với nhau từ nhỏ, cả hai gia đình cũng rất thân thiết, nên hai người xem nhau như anh em, cách xưng hô cũng rất thân mật. Cả Ngư và Dương đều có ngoại hình rất đẹp và chuẩn, do đó khi vừa mới bước chân vào Học viện Starry là bọn con gái đã nhanh chóng mê mẩn. Đến nỗi có nguyên một đám hủ nữ trong trường cứ thích gắn ghép hai người với nhau. Thế nhưng Song Ngư và Bạch Dương lại không thấy phiền, ngược lại mỗi khi được ghép đôi, cả hai cho rằng lâu lâu cũng nên đùa cho vui và tỏ ra rất tình tứ. Nhưng những hành động “đùa cho vui” đó của hai người quả thật đã làm mất rất nhiều máu của thành phần hủ trong trường.

-•-

Hôm nay thời tiết rất đẹp, nắng ban mai đang dần chiếu rọi vào khắp các ô cửa kính. Cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều, một vài chiếc lá lạc theo gió bay cả vào những ô cửa sổ hé mở. Ánh vàng của nắng và màu lá tạo với nhau một sắc thu tuyệt đẹp, chan hoà và ấm áp...

Và rồi vẻ đẹp nắng ấm bình dị đó nhanh chóng bị thay thế bởi sự nhộn nhịp của nơi thành phố đầy xa hoa. Ở nơi đây, sự yên bình của cảnh vật rất hiếm xảy ra. Tuy chỉ mới 6h sáng nhưng ở cái thành phố lớn như thế này, đường phố đã trở nên tấp nập người. Người người hối hả, dường như ai nấy đều đang cố đuổi theo cái nhịp sống hiện đại ở đây. Thế nhưng có một người đang rất thảnh thơi và vô cùng thoải mái, cô vừa đi vừa nhảy chân sáo trên vỉa hè một cách vô tư. Không ít người phải quay lại chú ý về dáng vẻ của cô gái kia. Và cái người ta chú ý hơn cả là hộp bánh to to màu hồng trên tay cô gái. Nếu không biết có lẽ ai cũng nghĩ đây chỉ là một cô bé lớp 7 lớp 8 và cũng sẽ không ai tin cô bé nhí nhảnh này năm nay đã học lớp 12 rồi.

Kim Ngu vừa đi vừa hát, vừa bước chân sáo mà không để ý xung quanh. Tâm trạng Kim Ngu hiện giờ rất vui. Do hôm nay là ngày tựu trường cuối cùng của cô, vì thế nên Kim Ngu muốn mình thật vui vẻ để nhớ mãi ngày này. Thật ra cô có hẹn với Nhân Mã cùng đi chung đến trường nhưng Nhân Mã lại ngủ quên nên bảo cô đi trước, rồi dặn nhớ đem bánh theo ăn sáng cho Mã luôn (thức trễ nên ăn không kịp).

Nhân Mã năm nay sẽ học lớp 11 nhỏ hơn Kim Ngu một lớp, nhưng do cả hai rất hợp nhau và lại là chị em họ nên rất thân nhau. Nhân Mã rất thích ăn bánh ngọt (tất cả các loại) thế nên sau khi gặp Kim Ngu thì tinh thần đam mê ẩm thực ngày càng tăng cao. Đã vậy nhà Kim Ngu còn là một cửa hàng bánh nổi tiếng. Vì vậy sáng nào Tiểu Ngu cũng tốt bụng lấy cái bánh to nhất đem cho cả hai đứa ăn. . . sáng.

Và cũng vì cái tội vô tư không để ý xung quanh, bạn Kim Ngu nhà ta đã vô tình đụng “nhẹ” một bạn trai khác đang đi ngược chiều.

– Ui da! – Hai con người không hẹn mà cùng la lên.

– Này đi đứng vậy đó hả, có mắt không thế? – Tên con trai tức giận, quát lớn.

Tiểu Ngu nghe thấy thì cảm thấy sợ hãi, trước giờ có ai quát mắng cô như vậy đâu. Rồi Kim Ngu ngược mặt lên nhìn. Người con trai trước mặt cô có mái tóc dài, màu đỏ đô che khuất một bên mắt trông rất bí ẩn, mà đối với Kim Ngu thì bí ẩn tức là đáng sợ, vậy nên mặt cô nhanh chóng ngấn ngấn nước.

Thấy vẻ mặt đó, chắc chắn bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy mùi lông và cũng rất dễ có chuyện hiểu lầm. Vì nếu bây giờ mà nhìn vào hai người, một người con trai cao ráo mặt cái áo da màu đen trông rất lạnh lùng, còn một người con gái nhỏ bé đang ngồi ngược lên nhìn bằng con mắt như muốn khóc, rất có thể người đi đường sẽ vô tình hiểu theo cái nghĩa mà ai-cũng-biết-rồi-đấy.

Hàng chục đôi mắt chú ý đến hai người nhưng chủ yếu là bàn tán chỉ trỏ vào người con trai. Nào là:

“Mới sáng sớm là đã kiếm chuyện với con gái nhà người ta, thanh niên trai tráng bây giờ thật là!”

Hay:

“Đụng con gái người ta xong chẳng giúp đứng lên mà tỏ ra thái độ như thế, vũ phu quá!”

Và cả:

“Ôi lạy Chúa, bạo hành trẻ em à, có nên báo công an không?”

... vân vân và vân vân. . .

Cậu con trai có vẻ bức mình khi nghe những lời đó, cậu lạnh lùng quát lớn:

– Đủ rồi, nếu không có việc gì thì tránh ra chỗ khác, chuyện ở đây không liên quan đến mấy người!

Rồi cậu nhìn xuống Kim Ngu đang run sợ. Chẳng biết sao khi vừa nhìn thấy hình ảnh Kim Ngu bây giờ cậu cảm thấy có cái gì đó rất lạ, không nổi lớn tiếng với cô nữa. Có lẽ dù cho có là người lạnh lùng đến đâu thì khi nhìn thấy cô gái bé nhỏ trước mặt ai mà chẳng mùi lông. Cậu ngồi xuống, nhìn Kim Ngu, dịu dàng nói:

– Anh xin lỗi, em mau đứng lên đi, mẹ em đâu sao lại đi một mình thế này?

– Hà, mẹ? – Kim Ngu tròn mắt ngạc nhiên.

– Ừ mẹ em đâu, hôm nay không ai dắt em đến trường à?

Nói rồi người đó nhìn đồng hồ, trông có vẻ vội vã.

– Anh xin lỗi vì đã làm em ngã, nhưng anh đang vội lắm. Anh tên Thiên Yết, có gì em cứ đến Học viện Starry tìm anh, anh sẽ xin lỗi em bằng một châu bánh kem nhé. Bye!

Người đó vừa nói dứt câu đã vội chạy đi, bỏ lại Kim Ngu đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì. Nhưng khi nghe đến từ bánh kem thì cô đã thấy yêu đời trở lại (vô tư thấy sợ) và tiếp tục tung tăng đến trường.

Về phần Thiên Yết, cậu vừa chạy vừa nhớ đến khuôn mặt Kim Ngu. Thiên Yết chợt ngó người ra, trước giờ cậu có bao giờ nói chuyện với ai nhiều như vậy đâu, lại còn bằng cái giọng dịu dàng ấy nữa, tại sao lại có cảm giác cứ như không thể bỏ rơi cô bé này được nhỉ? Rồi cậu quay lại chỗ cũ vì nghĩ Kim Ngu có lẽ chỉ là một bé gái tiểu học bị lạc, cậu muốn giúp tìm mẹ, nhưng quay lại thì không thấy ai ở đó. Thiên Yết lo lắng chạy đi tìm, bỏ dở việc làm

cậu vội vã khi này.

--

Cách đó không xa, tại khu chung cư cao cấp nhất thành phố.

Một cô gái đang bước đi một cách đầy tự tin, đi đến đâu vẻ đẹp của cô cũng làm người khác phải dời mắt theo ngưỡng mộ và pha lẫn ghen tị. Người ta ngưỡng mộ vì vẻ đẹp kiều kì, không tí vết của cô, người ta ghen tị vì cô chỉ mới 17 tuổi mà đã nắm trong tay 1/3 cổ phần tập đoàn Starry nổi tiếng nhất thành phố Thiên Hà này. Bố cô là ông chủ của tập đoàn, do đó việc tặng “một chút” cổ phần cho cô con gái cũng là điều hiển nhiên.

Như ý thức được giá trị của bản thân, cô luôn tỏ ra là một người kiêu ngạo. Thế nhưng cô không hề phách lối, cũng không quá đề cao bản thân. Cô biết mình vẫn chưa hoàn toàn đạt được điều gì quan trọng, không nên quá tự sướng với bản thân. Nhưng với cái sở thích “luôn muốn làm một con người nổi bật nhất” của mình, cô muốn thấy sự trầm trồ của những người đang nhìn mình, và điều đó thật dễ dàng có được.

Bước chân ra khỏi chung cư, cô lại là tâm điểm của sự chú ý một lần nữa, người đi đường ai cũng ngoái nhìn. Cô nhanh chóng gọi điện cho xe đến đón. Vừa định bấm phím gọi thì cô đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

– Sur Từ, có cần quá giang không?

Sur Từ quay sang hướng chiếc Mercedes màu đen vừa chạy đến, một người con gái ngồi trong xe hướng mắt ra nhìn cô, nở nụ cười duyên dáng.

– Ô Xữ Nữ, may thật, em vừa định kêu xe chờ đến trường. Nhưng gặp chị trước rồi, cho em đi nhờ nhé!

– Em nói chuyện cứ như hai chị em mình chỉ là bạn xã giao thôi ấy. Nếu chị không cho thì kiểu nào em cũng nhanh chóng phóng vào thôi. – Xữ Nữ mỉm cười chọc Sur Từ.

– Nay, em không có vô duyên đến thế đâu. Mà chị nói nhỏ thôi, giữ hình tượng cho em một chút chứ, đang ở ngoài đường đấy.

Nhìn thấy vẻ sợ sệt của Sur Từ thì Xữ Nữ liền bật cười. Hơn ai hết cô hiểu rõ đứa em kết nghĩa của mình mà, trông thì cứ như là không quan tâm nhưng thật sự rất lo lắng cho thể diện của mình, đúng là một đại tiểu thư.

– Sur Từ, em vào mau đi, gần trễ giờ rồi!

Người này giờ ngồi im lặng ở ghế trước cuối cùng đã lên tiếng. Giọng nói cho biết thân thể anh ngang hàng với Sur Từ, cũng có thể là hơn cô. Sur Từ tuy có phần kiêu ngạo nhưng không hẳn là ai cô cũng xem không ra gì, cô rất quý trọng người này. Một phần là vì anh ta rất tài giỏi, được bố cô tin tưởng trong công việc rất nhiều, còn một phần vì anh ta là một trong những người bạn tốt của cô, cô xem anh như anh trai mình.

Sur Từ nghe xong thì liền bước vào xe, Xữ Nữ khi này cũng đã nhanh chóng chuyển chỗ ngồi ra sau để ngồi cạnh em gái mình. Hai cô gái liền nói chuyện một thật rôm rả, cứ như chị em lâu năm gặp lại. Sur Từ bỗng nói bóng gió:

– Anh ấy qua rước chị à? Mới mấy tháng hè thôi mà hai người đã tiến triển đến đây rồi sao, chà chà...

– Tiến triển cái gì cơ chứ, chỉ là tiện đường mà thôi.

– Thật không, hay là hôm qua có hẹn trước rồi, kiểu như “Anh ơi, sáng mai qua rước em đi học nha, gặp anh em mới có động lực học” chẳng hạn. – Sur Từ nhe răng cười châm chọc người đang đỏ mặt phía bên cạnh.

– Em đừng có mà suy diễn lung tung!

– Tiểu Nữ nói phải đấy, em lo mà học đi, suốt ngày nghĩ bậy cho người khác. Có tin anh mách mẹ em không Tiểu Sur? – Người ngồi ghế trước lại nói bằng một giọng vừa nhẹ nhàng nhưng cũng vừa đáng sợ.

– Hừ, anh Ma Kết chỉ được mỗi cái chiều đó, riết em cũng nhờn rồi. – Sur Từ lè lưỡi.

Sur Từ thật ra rất sợ mẹ, mẹ cô là một người phụ nữ rất đáng sợ. Trái ngược với bố, mẹ không hề cưng chiều cô mà luôn dạy dỗ cô một cách nghiêm khắc. Nhưng cũng như bố, mẹ Sur Từ rất yêu thương cô. Lần nào Ma Kết cũng lấy danh mẹ cô ra dọa, và lần nào cũng vậy, Sur Từ đều chấp nhận uy quyền của mẹ mà rút lui. Thế nhưng với cái tính ương bướng không chịu thua ai của mình, Sur Từ luôn cố gắng cứu vãn thêm vài câu chọc ghẹo nữa:

– Nhưng mà, nếu hai anh chị không có gì thì em chọc làm gì cơ chứ?

– Hả, ý em là sao? Anh không hiểu? – Ma Kết ngạc nhiên nhưng giọng vẫn rất điềm đạm.

“Hừ, tại sao trên thương trường thì đầu óc anh sắc bén như thế, còn trong chuyện tình cảm thì anh cứ như tên ngốc vậy Ma Kết?” – Sur Từ hậm hực trong lòng. Cô biết rõ chuyện tình cảm của Ma Kết và Xữ Nữ. Xữ Nữ yêu Ma Kết, cô biết. Nhưng cái tên Ma Kết đó thật vô tâm, suốt ngày chỉ biết có công việc, chẳng quan tâm đến tình cảm của Xữ Nữ. Chị kết nghĩa của cô đường đường là một tiểu thư nhà giàu quyền quý, từ trước đến giờ luôn tỏ ra lạnh lùng với bọn đàn ông con trai, thế mà ai ngờ lại đổ đứ đừ tên Ma Kết này chứ. À mà còn là tình yêu sét đánh nữa cơ, vừa gặp Ma Kết lần đầu Xữ Nữ đã yêu rồi đấy.

Quay sang ghế bên cạnh thấy Xứ Nữ hơi cụp mặt xuống, Sư Tử cảm thấy chị mình thật đáng thương khi yêu phải cái tên Ma Kết đó.

Thấy Sư Tử nhìn mình, Xứ Nữ bỗng nựng nhẹ vào má Sư Tử một cái, giọng buồn buồn:

– Sự thật là không có gì đâu, Tiểu Sư em đừng có nói những điều như vậy nữa...

Thấy vậy Sư Tử cũng không chọc gẹo gì thêm. Vì cô biết với cái tên Ma Kết không thể tham công tiếc việc ấy, có giả vờ chọc gẹo để ghép đôi hai người bao nhiêu lần thì anh ta cũng không hiểu được tình cảm Xứ Nữ dành cho mình là như thế nào đâu.

...

Trong lúc mọi người đang vội vã đến trường nhân ngày lễ khai giảng thì ngay tại Học viện Starry, có hai nhân vật đã đến đây từ rất sớm để thực hiện mưu đồ riêng của mình.

– Này Bảo Bảo, cậu đừng có chơi đùa với mấy cái ống nghiệm đó nữa, ra đây tớ chỉ cho mấy em gái dễ thương lắm này.

– Thiên Bình à, vậy ra mục đích của cậu đến đây sớm là để ngắm gái à? – Anh chàng tóc xoăn nhìn bạn mình, thờ dãi.

– Chứ ở nhà làm gì, đi sớm đến trường ngắm mấy em lớp 10 mới vào còn vui hơn. Mà cũng chẳng ai như cậu, vừa đến trường đã chạy vụt vào phòng thực hành hoá. Sao cậu không xây hẳn một căn phòng thí nghiệm như vậy ở nhà luôn cho rồi? Có rù cậu đến sớm cũng như không. – Thiên Bình tuy miệng trả lời nhưng mắt vẫn không rời khỏi nơi công trường.

– Cậu quên là nhà tớ có à, tớ đã khoe với cậu về căn phòng ấy lúc trước rồi mà. Nhưng lâu rồi không làm thí nghiệm ở đây nên tớ thấy nhớ. – Bảo Bình tỉnh bơ.

– Cậu đứng cái đồ lập dị, nếu tớ không chơi với cậu thì cậu sẽ bị tự kỉ đấy Bảo Bảo. Cậu nên biết ơn tớ.

– Thế lúc đầu năm lớp 10 tên nào hay đến bàn tớ đòi chỉ bài? Rồi tự nhiên theo tớ về nhà lúc tan trường, vô tư nói với bố mẹ tớ hai đứa là bạn thân?

– Ở ai nhỉ? – Thiên Bình giả ngốc, đưa mắt lảng sang chỗ khác.

– Còn nữa, đúng là cậu chẳng bỏ được cái tật háo sắc của mình, năm cuối rồi đấy làm cho đàn em noi gương chút đi! – Bảo Bình trông có vẻ hơi tức giận.

– Tớ chả ham được noi gương như cậu đâu, được nguyên một bọn đực rựa chạy theo ngưỡng mộ có vẻ sung sướng nhỉ?

Thiên Bình quay lại nhìn Bảo Bình với nụ cười mỉa mai. Ánh nắng rơi vào vô tình làm tăng vẻ đẹp vốn có của cậu ta. “Một vẻ đẹp lãng tử mà bất kì đứa con gái nào khi vừa nhìn vào cũng đã si mê” – nguyên văn lời của hội trưởng hội hâm mộ Thiên Bình.

Trong cái học viện danh giá này, việc nổi tiếng chỉ dành cho những người có tài, có thành tích xuất sắc hoặc gia cảnh tiếng tăm, hay đơn giản chỉ vì sắc đẹp. Và nếu nhắc đến sắc đẹp thì không ai trong trường là không biết đến Thiên Bình, người mẫu nổi tiếng và cũng là học sinh xuất sắc của trường. Thiên Bình được xem là một trong những người đẹp trai nhất trường và được lập hẳn nguyên một hội fan hâm mộ riêng. Cậu luôn tự hào về sắc đẹp của mình và thích chiêm chọc tên bạn thân – Bảo Bình. Lý do không phải vì Bảo Bình xấu trai, bị ế hay gì. Thật ra Bảo Bình cũng rất đẹp trai, nhưng cậu không quan tâm đến ngoại hình cho lắm, suốt ngày chỉ biết học và học, chỉ quan tâm mấy cái hợp chất hoá học và thí nghiệm, phát minh này nọ. Và cộng với cả việc có trí thông minh rất cao, nên đàn em trong trường, đặc biệt là mấy tên một sách, ham học rất ngưỡng mộ, luôn đi theo cậu để hỏi han kiến thức. Đó là lý do Thiên Bình mỉa mai bạn mình về việc toàn một lũ đực rựa theo sau.

– Này Sở Bình, Cậu cứ xò xiên tớ nữa thì tới sẽ hất ống axit này vào cái khuôn mặt ăn ảnh của cậu đấy. – Bảo Bình vừa nói vừa hươ cái ống nghiệm đang sôi sục trên tay.

– Này tớ đã nói là đừng có ghép tên tớ với cái tên Sở Khanh ấy nữa cơ mà!

Thiên Bình luôn tức giận vì cái biệt danh mà Bảo Bình đặt cho mình. Nhưng cậu lại sợ cái ống axit kia, cậu rất sợ khuôn mặt mỹ nam của mình bị trầy xước dù chỉ một vết nhỏ, đằng này mà bị tạt nguyên một đồng axit vào thì chắc nhan sắc phai tàn hết. Cậu hừ một tiếng rồi tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Bảo Bình cũng không quan tâm gì mấy lời nói của bạn, vì cậu biết tuy miệng mồm độc địa vậy thôi chứ cậu ta cũng chẳng có ý xấu, hai thằng chơi chung với nhau lâu rồi nên rất hiểu nhau.

Bỗng nhiên Thiên Bình cười khẽ một tiếng, rồi đắm ra suy tư. Thấy lạ, Bảo Bình thầm nghĩ: “Nhìn gái đến ngây người à?”

– Này Bảo Bảo, lại đây, lại đây tớ cho xem cái này! – Thiên Bình bỗng ngoắc ngoắc tay, cười cười.

Bảo Bình thấy có chút tò mò, điều gì làm tên bạn mình phải bận tâm đến vậy nhỉ? Đã vậy bỗng nhiên lại suy tư như thế. Lạ thật. Bảo Bình đành bỏ dở việc nhỏ vài giọt dung dịch vào ống nghiệm, tiến đến chỗ Thiên Bình.

Bảo Bình nhìn theo hướng Thiên Bình chỉ, cậu thấy một cô gái đang đứng một mình dưới gốc cây phượng già. Dù khá xa và không thấy rõ mặt, nhưng Bảo Bình nghĩ cô gái kia có lẽ là một cô gái đẹp. Bởi vì cậu biết, nghe có vẻ hư cấu nhưng dường như Thiên Bình có năng lực đặc biệt, bất kì cô gái nào cậu ta vô tình trông thấy, ai cũng đều là người đẹp (hư cấu thật =)).

Quay sang tên bạn thân, Bảo Bình nhận thấy vẻ mặt của cậu ta bây giờ trông thật biến thái. Đôi mắt mờ màng hiện lên hình trái tim, môi thì mỉm cười trông rất gian tà. Giống như một kẻ si tình đang say mê ngắm nhìn người mình theo đuổi. Nhưng sự thật dù cho có nhìn theo góc độ xấu nhất đi nữa, cái tên này vẫn đẹp trai ngời ngời. Thật bất công, Bảo Bình nghĩ.

– Này Bảo Bình, cô ấy tên gì nhỉ? Theo như tớ nhớ thì nữ sinh trong trường đâu có ai giống cô ấy đâu. Vậy chắc là học sinh lớp 10 rồi.

– Cậu nói cứ như cậu nhớ hết mặt của nữ sinh trong trường ấy. Thế cậu định làm gì?

– Làm gì à? Tớ cũng không biết nữa, tự dưng thấy xao xuyến quá. – Thiên Bình mỉm cười, mắt nhìn xa xăm.

– Oe, sến quá đi mất! – Bảo Bình vờ làm hành động ói mửa. – Cậu còn chưa thấy rõ mặt người ta mà cũng mê được à?

– Thấy chứ, chỉ cần là gái đẹp thì dù xa cách mấy tớ cũng thấy rõ mặt. Mà nói cho cậu biết nhé, cô bé ấy xinh lắm đấy, đúng ngay mẫu người mà tớ thích. – Thiên Bình cười tít mắt.

– Nếu thích người ta thì xuống dưới làm quen đi, chẳng phải mục đích ban đầu của cậu đến trường sớm là để tán gái sao?

– Cậu nói đúng, tớ xuống chỗ cô ấy ngay. Trường này có nhiều kẻ háo sắc, không nên để một tiểu thư đoan trang mỏng manh đứng một mình như vậy.

Nói rồi Thiên Bình hí hửng chạy ra khỏi phòng bỏ lại Bảo Bình đứng lắc đầu thờ dài.

– Cái tên này, đúng là hết thuốc chữa. Chẳng phải cậu cũng là một trong những tên háo sắc ấy sao? Chẳng những háo sắc mà còn cực kì biến thái. Nếu tớ mà kẻ hết mấy cái việc làm biến thái của cậu ra cho bản dân thiên hạ biết, chắc chắn sẽ mất danh hiệu nể nam cho coi. Hơn nữa, nữ sinh trong trường khi gặp cậu thì cao chạy xa bay luôn. Nhưng thôi, Bảo Bình ta nổi tiếng tốt bụng, không nên hăm hại bạn bè như thế.

Sau đó, cậu cười lớn một tiếng, trông vẻ mặt rất tự đắc. Nếu có ai đó vô tình mở cửa bước vào phòng mà trông thấy cảnh này, ắt hẳn sau này có thấy thì sẽ không dám lại gần cậu ta.

Rồi Bảo Bình chợt suy nghĩ, gãi cằm (thói quen của Bảo Bình mỗi khi suy nghĩ điều gì đó), cậu tự hỏi thành tiếng:

– Cơ mà mẫu người mình thích à? Là người như thế nào nhỉ?

Nói rồi Bảo Bình bước ra khỏi phòng để xuống sân trường chuẩn bị dự lễ khai giảng. Trước khi đi không quên dọn dẹp mấy ống axit nguy hiểm kia. Vừa đi cậu vừa nghĩ ngợi điều gì đó rất suy tư. Chẳng mấy chốc Bảo Bình đã xuống tới sân trường.

Bây giờ, dưới sân trường, tiếng cười nói thật rộn ràng. Bảo Bình bỗng cảm thấy trong người xao xuyến lạ. Năm nay đối với cậu, Thiên Bình và những học sinh khối 12 khác nữa đều rất quan trọng. Bởi vì năm nay là năm cuối cấp rồi. Trong đời học sinh, năm cuối cấp có lẽ là năm có nhiều kỉ niệm đáng nhớ nhất. Bảo Bình chợt suy nghĩ rồi ngược mặt lên trời, mỉm cười: “Cuối cấp rồi hả, nhanh vậy sao? Năm nay nhất định sẽ là một năm học thật đáng nhớ! Mình tin thế!”.

Nói rồi, Bảo Bình nhìn quanh, sau đó chậm bước về phía đám đông xa xa kia, nơi có những người bạn quan trọng của cậu.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hội Tụ Và Gặp Gỡ

Sân trường bắt đầu nhộn nhạo hẳn lên. Học sinh từ từ bước vào cổng, mỗi người đều có một tâm trạng riêng nhưng chung quy là ai cũng đều phấn khởi và hy vọng một năm học mới với nhiều khởi đầu mới tốt đẹp.

Vài học sinh lớp 10 lúc đầu còn bỡ ngỡ nay đã nhanh chóng tìm được nhóm bạn để làm quen. Những anh chị khối 12 thì tùm năm tùm bảy nói chuyện thật rôm rả, cứ như đã để dành bao nhiêu chuyện trong những ngày hè để đến ngày nhập học thì thi nhau kể với đám bạn. Có nhiều học sinh khối 11, 12 cũng tranh thủ ngắm nhìn và bàn tán về mấy em khối 10. Tiếng nói tiếng cười hoà lẫn với nhau, không khí trong sân trường cũng như mọi ngôi trường của đất nước vào ngày hôm nay đều náo nhiệt và đầy màu sắc.

Bỗng nhiên một vài học sinh nhìn ra ngoài cổng trường và im bật. Theo hiệu ứng số đông, những người khác cũng nhanh chóng quay sang phía cánh cổng màu trắng sang trọng kia. Một chiếc ô tô vừa chạy đến ngay trước cổng, rồi từ từ tiến vào nơi đậu xe. Chiếc xe quá đặc biệt đến nỗi bất cứ ai cũng phải chú ý đến, đó là một chiếc BMW M6 Gran Coupe màu hồ phách nổi bật.

Trong trường này chỉ có một người có sở thích sưu tập những chiếc ô tô và đặc biệt là BMW. Người đó là con của chủ tịch công ty xuất nhập khẩu xe

Bạch Gia nổi tiếng, là người đã được định trước sẽ trở thành người chủ mới của công ty. Không ai khác chính là Bạch Dương.

Như đã hẹn, Bạch Dương đến đón hai anh em nhà Song đến trường. Song Ngu cũng có xe nhưng bố mẹ cứ lấy lý do lên đại học mới được cho chạy nên cậu đành ngâm ngùi đi kè xe thẳng bạn đến trường. Ngất nổi cái tên Bạch Dương này lại thích chơi trội, trong một tuần chạy đúng 7 chiếc xe, không ngày nào giống ngày nào, đi đến trường là lại làm tâm điểm chú ý. Song Ngu thì tuy cũng thích được người khác nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ nhưng việc bị nhìn và soi mói quá mức khiến cậu không thể chịu được, đã vậy hôm nay lại làm lễ khai giảng, học sinh toàn trường hơn nghìn người đều có mặt và tập trung tại sân trường. Song Ngu bước xuống xe mà mặt mày cau gắt.

Cả ba vừa bước ra khỏi nhà để xe thì thành phần háo sắc trong trường trở nên kích động. Ai nấy đều mê mẩn nhìn Bạch Dương, Song Ngu và Song Từ. Người ta vừa chú ý đến vẻ đẹp, vừa trầm trồ với thời trang đi học của mỗi người.

Để khuyến khích việc bộc lộ cá tính của bản thân, Starry không quy định học sinh phải mặc đúng đồng phục khi đến trường. Ngược lại, tuy cũng là đồng phục trường nhưng mỗi người có quyền ăn mặc theo sở thích của mình, có quyền biến tấu bộ đồng phục theo cách mà mình thấy đẹp nhất. Do đó, ở trường này ngoài việc bàn tán về học lực của bản thân, học sinh còn thăm đánh giá nhau qua vẻ đẹp và phong cách ăn mặc.

Bạch Dương mạnh mẽ với phong cách badboy, tóc nhuộm vàng, tai trái xỏ khuyên, áo vest đồng phục ở ngoài, áo sơ mi trắng phía trong được cậu có tình mở 2 cúc áo để lộ một khuôn ngực rắn chắc.

Song Ngu thì lại ưa chuộng phong cách thoải mái nhưng chất, tóc cậu màu đen hơi xoăn, áo vest đồng phục cột quanh hông được che phủ một phần bởi áo sơ mi trắng tay ngắn, trên tay đeo vài chiếc vòng handmade theo kiểu vintage.

Song Từ lại trông rất cá tính, tóc nâu dài có thêm mấy lọn tóc highlight màu cam. Cô chỉ mặc áo sơ mi đồng phục trắng, còn cái áo vest cũng vắt ngang hông như anh trai mình. Ngoài ra Song Từ còn rất nổi bật với đôi giày adidas màu vàng dưới chân, một đôi trong bộ sưu tập Originals Superstar “Supercolor” Pack.

Nhận thấy có quá nhiều người đang đổ dồn sự chú ý vào mình, Song Ngu cảm thấy khá ngột ngạt. Cảm giác được sự khó chịu của anh mình, Song Từ có cố đề đầu.

– Đừng nói với em là chúng sợ đám đông của anh lại tái phát nha?

Song Ngu nhàn nhạt quay sang Song Từ, cậu đã lường trước việc nhỏ em lém lỉnh sẽ tìm cách trêu chọc mình. Cậu mỉm cười đáp trả:

– Anh không sợ đám đông, anh chỉ ghét việc bị chú ý quá mức vì đẹp trai mà thôi!

– Plè...anh làm như người ta chỉ chú ý mỗi anh thôi ấy, anh Bạch Dương cũng có lượng fan hùng hậu không kém gì anh đâu.

– Ờ nhưng mà, có lẽ người ta cũng chú ý đến em nữa đó...

– Tất nhiên rồi, em quá đáng yêu, quá nổi bật mà! – Song Từ hãnh diện.

– Ừ, một phần cũng vì phong cách ăn mặc sắc sảo khác người của em nữa đấy, người ta không muốn nhìn cũng phải nhìn thôi.

– Anh, cái đồ...- Song Từ tức giận, lấy tay捏 hông Song Ngu một cái. – Cho anh chết nè!

– Á...ui...đau! Cái con bé này! – Song Ngu la oai oái.

– Anh em nhà Song ngày nào không cãi nhau là chịu không nổi sao?

Bạch Dương lắc đầu ngán ngẩm trước cảnh tượng dường như đã quá quen thuộc. Bỗng Bạch Dương trông thấy chiếc xe quen thuộc ở xa xa đang tiến vào trường. Chiếc Mercedes màu đen sang trọng quen thuộc, sở hữu bởi người mà cậu và Song Ngu xem như là anh trai. Song Ngu cũng trông thấy và đoán ra ngay chủ nhân của nó là ai. Song Từ ngạc nhiên hỏi:

– Hai anh quen chủ nhân của chiếc xe đó à?

– Ừ, Tiểu Song chưa gặp anh ấy nhỉ? Vậy để anh giới thiệu luôn cho. – Song Ngu.

– Đúng đấy, chúng ta ra cổng trường rồi đợi đi. Lâu rồi tớ không được gặp anh ấy. – Bạch Dương hồ hởi.

– Chúng ta đi thôi! – Song Ngu kéo tay Song Từ dắt đi.

--

Chiếc ô tô dừng lại trước cổng. Một lần nữa cổng trường lại là nơi người ta tập trung mọi sự chú ý vào. Cửa xe mở, xuất hiện một người con trai tóc đen, mặc vest, trông rất lịch lãm. Dáng vẻ anh chừng chạc, khuôn mặt đẹp và điềm tĩnh, nghiêm túc, ra dáng một người đàn ông trưởng thành và thành đạt. Sau đó anh mở cánh cửa phía sau, hai cô gái xinh đẹp từ bên trong bước ra.

Một cô gái có tóc ombre màu hồng được búi cao lên, để lộ cái cổ cao trông cực kì nữ tính và đẹp một cách trang nhã. Vẻ đẹp đã quá nổi tiếng trong trường, không ai không biết đó là Xứ Nữ. Cô gái còn lại có tóc màu nâu đỏ được xoã ngang lưng, xoăn nhẹ ở đuôi tóc, đôi mắt cô có màu xanh trông

như con lai. Cô mặc một cái áo sơ mi trắng form rộng, cùng với cái quần skinny jeans ôm sát hai chân, rách một chút ở hai bên đầu gối, cái quần như tôn lên nét đẹp của đôi chân dài thon như người mẫu của cô (do chưa kịp mua đồng phục nên đành phải mặc như vậy). Người còn lại này chính là Sư Tử.

– Đây là Học viện Starry? Cũng không tệ. – Sư Tử nhìn quanh, mỉm cười.

– Anh đã nộp hồ sơ cho em rồi đó Tiểu Sư, em được tuyển thẳng vào lớp đặc biệt. – Ma Kết nói.

– Oa, lớp đặc biệt à? Nghe có vẻ thú vị nhỉ? Chị Xữ Nữ học lớp nào?

– Chị cũng học ở lớp đặc biệt.

Xữ Nữ trả lời xong thì nhận ra người quen đang tiến đến, lộ rõ vẻ vui mừng.

– A! Song Ngư, Bạch Dương, mấy đứa đến khi nào thế?

– Chào Xữ Nữ, tụi em mới đến đây thôi. – Bạch Dương mỉm cười. – Anh Kết đưa chị đến à?

– Ừ em, mấy đứa dạo này thế nào? Hè này chị đi với mẹ suốt nên không hên đi chơi được, nhớ mấy đứa chết luôn! – Xữ Nữ vờ làm vẻ mặt muốn khóc.

Thấy thế, ai cũng phì cười. Ma Kết trông thấy hai đứa em thân thiết, bước ngay đến trò chuyện cùng Song Ngư và Bạch Dương. Từ trước đến giờ, mọi chuyện vui buồn gì ba người cũng tâm sự với nhau, tuy không phải anh em ruột thịt nhưng sự thân thiết cũng đã vượt trên mức anh em bình thường.

– Tiểu Ngư, Tiểu Bạch, lâu rồi không gặp hai đứa.

– Anh Kết, 3 tháng hè anh đi đâu mà tụi em tìm chả thấy? – Song Ngư làm vẻ mặt hờn trách.

– Anh đi Sing, chi nhánh tập đoàn bên đó đang bị cạnh tranh gay gắt lắm.

– Anh đi suốt ấy, kiếm gặp một lần thôi cũng mệt. – Bạch Dương thở dài.

– Anh bận lắm, chứ đâu như cậu chủ Bạch Gia ngày nào cũng rảnh rỗi đi chơi.

– Tại em không có việc gì làm thôi. Em không có tài giỏi như anh đâu, mới 24 tuổi đã bận quản lý mấy nghìn nhân viên.

– Đừng nói anh, em còn hơn anh nữa đấy, sắp được làm ông chủ nguyên một công ty to lớn rồi còn gì. – Ma Kết mỉm cười vui vẻ, vẻ đắc tính trên khuôn mặt nay đã biến mất, niềm vui hiện rõ trong nụ cười.

– Anh đừng lo bị soán ngôi cho đến khi tên này đi hết mấy cái bar trong thành phố. – Song Ngư cười nửa miệng, châm chọc tên bạn thân chí cốt.

– Thăng quý, anh mày không có mụm. – Bạch Dương đánh vào vai Song Ngư.

– À đúng rồi anh Kết, anh và chị Xữ chưa gặp em gái em nhỉ? Giới thiệu với hai người đây là Song Tử, con em trời đánh của em. – Song Ngư đưa tay về phía Song Tử đứng bên cạnh này giờ.

– Chào anh chị ạ, em là em gái của tên thầy lười này! – Song Tử cười lém lỉnh.

– Chào em Song Tử, anh là Ma Kết, chị này là Xữ Nữ.

– Chào Song Tử, chị là Xữ Nữ! – Xữ Nữ mỉm cười thân thiện.

Như sự nhớ ra đã bỏ quên một nhân vật quan trọng, Ma Kết và Xữ Nữ nhìn về phía Sư Tử đang đứng bấm điện thoại. Về mặt cô lúc này tuy nhìn có vẻ bình thân nhưng thực ra bên trong đang bốc hỏa, vì này giờ chẳng ai thèm đếm xỉa gì đến mình. Xữ Nữ biết tính cô em gái ưa thể diện của mình, kéo Sư Tử ra trước rồi nhanh miệng giới thiệu:

– À đúng rồi, giới thiệu với mấy đứa luôn, đây là Sư Tử. Em ấy bằng tuổi Tiểu Ngư và Tiểu Bạch đấy.

Sư Tử trong người vẫn còn bức, nhìn ra chỗ khác, nói cộc lốc:

– Chào!

– Chào cậu, tôi là Bạch Dương.

– Chào chị, em là Song Tử.

– Song Ngư! – Song Ngư lạnh lùng.

Song Ngư ngay từ đầu đã nhìn thấy Sư Tử, cậu có để ý một chút. Cứ tưởng cô không quen ai ở đây nên tỏ ra xa cách, không ngờ lại kiêu ngạo như thế. Do đó ấn tượng ban đầu của Song Ngư về Sư Tử là không tốt. Cậu nghĩ, nếu cô đã tỏ ra thái độ tự cao đó thì cậu cũng chẳng hề gì phải tỏ ra thái độ

thân thiện.

Sur Từ vừa nghe Song Ngư nói thì bất ngờ, trước đây có ai đứng trước mặt Sur Từ mà tỏ ra thái độ không tôn trọng đó đâu chứ. Dù bên trong tức sôi máu nhưng cô vẫn cố trấn tĩnh, giận quá mất khôn thì mất hết hình tượng, định bụng sẽ tìm cơ hội cho tên này một trận.

– Hey, chào mọi người!

Một giọng nói quen thuộc, cả đám quay lại. Một chàng trai tóc vàng xoắn với cái kính cận đang đi đến, tươi cười, đó là Bảo Bình. Song Ngư trở nên vui vẻ, hồ hởi vẫy vẫy tay, trái ngược với vẻ mặt khi nãy.

– Bảo Bảo, đến đây đến đây! Tụ họp cho đông vui nào!

– Ngư Ngư à, cậu cứ làm mấy cái hành động như con nít ấy. – Bạch Dương phì cười. – Anh Bảo Bình ở đây, vậy anh Thiên Bình đâu ạ?

– Cậu ta lại đi với gái rồi.

– Vẫn chúng nào tạt nấy nhĩ? – Cả Ma Kết, Xứ Nữ, Bạch Dương, Song Ngư đều đồng thanh.

– Haha... bệnh khó chữa rồi! – Bảo Bình cười to. – Gặp tất cả mọi người ở đây vui quá, còn thiếu ai nhĩ? À đúng rồi, Kim Ngưu, Nhân Mã vẫn chưa đến à?

– Hai người ấy lúc nào cũng đi trễ. – Xứ Nữ thờ dài.

– Tiểu Bảo, trông cậu lúc nào cũng có vẻ rất vui. – Ma Kết

– Anh Kết, tất nhiên rồi, sống là phải lạc quan yêu đời. Cơ mà hai người đây là... – Bảo Bình nhìn qua Sur Từ và Song Từ.

– Đây là Sur Từ, em ấy mới chuyển trường về đây. – Ma Kết đưa tay sang từng người. – Còn đây là Song Từ, em ấy là em của Song Ngư.

– Ô chào hai người, rất vui được gặp!

– Chào! – Sur Từ vẫn ngắn gọn.

– Chào anh, em là Song Từ. – Song Từ tươi cười. – Ô mà áo anh dính máu ạ?

Bảo Bình ngạc nhiên, nhìn lại cái áo đồng phục, một chất lỏng màu đỏ dính trên vạt áo.

– À đây là một loại dung dịch do anh điều chế. Thật là, lại bỏ thêm cái áo nữa rồi.

– Sao lại bỏ ạ? – Song Từ tò mò.

– Thứ dung dịch này nguy hiểm lắm, nó là một loại axit ăn mòn từ bên trong chứ không như axit bình thường, chỉ cần dính một giọt thì rất nguy hiểm. May là cái áo ngoài chứ không thôi thì...

– Em chưa từng nghe loại axit này, anh tự tay điều chế á? Tuyệt quá!

– Ủ, có gì đâu. Em muốn xem mấy cái thí nghiệm của anh không? – Bảo Bình hồ hởi.

– Thôi thôi, tốt hơn hết là nên tránh xa mấy cái thí nghiệm của anh ấy. – Song Ngư nói một cách e ngại. – Song Từ, em chờ xem đi, chốc nữa cái áo của anh ấy sẽ tan biến như không khí luôn đấy!

– Đúng đấy Song Từ, nguy hiểm lắm, toàn là mấy cái dung dịch kì lạ. – Bạch Dương đồng tình.

– Ô nhưng mà, em thấy cũng thú vị...

– Không được đâu Song Từ à, chị nhất quyết khuyên em không nên lại gần Bảo Bình, cậu ta sẽ dùng mấy cái dung dịch ấy đầu độc em mất. – Xứ Nữ nhìn Song Từ, nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

– Này này mọi người, đừng có xem tôi như một tên biến thái như vậy chứ! – Bảo Bình lắc đầu. – Thử xem các cậu có làm được giống tôi không?

– Thôi cho tớ xin, tớ chả ham. – Xứ Nữ lè lưỡi.

– Hừ...thôi không cãi với mấy người nữa. – Bảo Bình tỏ ra giận dữ.

– Hahaha...- Mọi người cười vui vẻ.

Ma Kết bỗng lấy điện thoại ra xem giờ, Xứ Nữ thấy vậy hỏi:

– Ma Kết, chẳng phải anh còn phải đi làm sao?

– Ừ anh biết rồi, anh cũng định đi đây. – Ma Kết mỉm cười với mọi người. – Thôi anh đi làm đây, mấy đứa ở lại học vui nhé!

– Vâng, tạm biệt anh Kết! – Mọi người đồng thanh.

– Anh đi đường cẩn thận đấy! – Xữ Nữ nhắc nhở.

– Ừ, nếu tan ca sớm anh sẽ đến rước em. – Ma Kết nhìn Xữ Nữ bằng một ánh mắt trìu mến.

Xữ Nữ mỉm cười, trong lòng cảm thấy hạnh phúc. Lúc trước Ma Kết luôn vì công việc mà bỏ bê cô, nhưng dạo này có vẻ đã đỡ hơn, anh đã dần biết cách thể hiện tình cảm với cô hơn.

Ma Kết vào trong xe, nói với ra:

– Sur Từ, em nhớ học ngoan luôn đấy! Phiên Tiểu Nữ chăm sóc nó dùm anh.

– Anh không nói em cũng biết mà, Sur Từ làm gì cũng không qua mắt được em đâu. – Xữ Nữ quay sang Sur Từ, cười gian làm Sur Từ lạnh sống lưng.

Nói xong Ma Kết vẫy tay chào, rồi chạy xe đi mất. Song Từ lên tiếng hỏi:

– Anh Ma Kết là anh trai của chị Sur Từ à?

– Không phải, anh ấy chỉ là cấp dưới của bố Sur Từ thôi. Nhưng anh Kết lo lắng cho em ấy như một người anh trai vậy. – Xữ Nữ trả lời.

– Ừ, anh ta là thế, ngoài mặt tuy trông lạnh lùng khô khan nhưng nếu anh ấy xem ai là người thân thì anh ấy sẽ rất quan tâm và đối xử hết mình. – Song Ngư mỉm cười.

Xữ Nữ nghe nói tốt về Ma Kết thì thấy trong lòng vui lắm, miệng cứ cười hí hửng.

•••

Mọi người đang đứng cười nói vui vẻ thì dừng lại và để mắt đến một cô bé đang nhảy chân sáo đến gần. Với vẻ nhí nhảnh đáng yêu như vậy, ai cũng biết đó là ai. Bảo Bình trông thấy cô bạn cùng lớp thì reo lên:

– Kim Ngư, đến đây nào!

Kim Ngư đã trông thấy đám bạn thân thiết của mình từ xa, vui mừng chạy lại.

– A! Mọi người, sao đứng đây hết cả thế này?

– Kim Ngư, Nhân Mã đâu? Chị hay đi cùng cậu ấy đến trường mà? – Chưa ai kịp trả lời câu hỏi của Kim Ngư, Bạch Dương đã hỏi.

– Ấy da, Bạch Bạch à, sao Kim Ngư vừa đến mà không chào hỏi gì hết mà đã hỏi thăm Mã Mã rồi? Thất lễ quá, thất lễ quá. – Song Ngư cười gian.

– Đầu óc mày đúng là chỉ toàn suy nghĩ đen tối. Nhân Mã mượn đồ tao chưa trả nên tao hỏi thôi.

– Không ngờ cậu lại ích kỉ như vậy đó Bạch Dương...học...tớ nói hôm nay sẽ đem trả rồi mà...học...Biết vậy tớ không thèm mượn cậu, đồ keo kiệt!

Một cô gái khác mới chạy đến, vừa nói vừa thở gấp, dường như cô đã chạy rất nhanh đến đây. Tóc cô có màu vàng nâu, được cột đuôi gà. Gương mặt rất xinh xắn với đôi mắt biết cười. Vừa nhìn vào khuôn mặt đã cảm thấy sự vui vẻ và thoải mái. Có vẻ do vội quá nên cô đã quên mặc áo vest mà chỉ mặc cái áo sơ mi trắng của bộ đồng phục. Cô mang một đôi giày Converse màu trắng trông vừa nữ tính vừa rất năng động.

Kim Ngư bỗng tỏ ra lo lắng, vỗ vỗ lưng Nhân Mã, nói:

– Từ từ Nhân Mã, em vừa thở gấp vừa nói như thế sẽ mệt lắm.

– Em cứ tưởng trễ giờ...học...nên chạy thật nhanh...học...mệt quá...!

– Ngư à, cậu đập vào lưng em ấy như thế còn mệt hơn đấy. – Xữ Nữ bùm miệng cười.

– Ô vậy hả, tớ không biết. Hi hi...- Kim Ngư giải đầu, nhìn điệu bộ cô lúc này trông rất đáng yêu.

Bạch Dương đã nhanh chóng tiến đến trước mặt Nhân Mã, phản bác lại sau khi nghe Nhân Mã nói xấu về mình.

– Đây tớ không có ích kỉ nhá, tại hôm qua cậu nói nên tớ mới nhớ đến thôi.

– Hừ, từ nay về sau không thèm mượn đồ của cậu nữa, tớ trả ngay đây!

Nhân Mã vừa nói xong vội mò mắt tìm thứ gì đó trong cái cặp thẻ thao dây chéo của cô.

– Ủa sao không có ta... á thôi chết, lúc này do vội quá nên để quên ở nhà rồi.

Nhân Mã hốt hoảng lục tung cái cặp, rồi nhìn Bạch Dương bằng ánh mắt ngây thơ vô tội, giọng dịu dàng một cách đáng ngờ.

– Tiểu Bạch à... tớ... tớ để quên ở nhà rồi.

– Ặc! Cậu... thật là... - Bạch Dương đứng hình.

– Hi hi... - Nhân Mã cười nhe răng.

– Bạch Dương to mồm thế thôi chứ chẳng dám làm gì cậu đâu Mã à. Cậu cứ giữ luôn cái thứ cậu mượn của nó cũng được. – Song Ngư xen vào.

– Tên Ngư Ngổ này, sáng giờ chọt tao hoài, muốn nghịch phải không? – Bạch Dương lườm Song Ngư một cái.

Song Ngư cười tươi trên tức Bạch Dương, Bạch Dương nhanh chóng tiến đến đánh một cái vào vai Song Ngư. Song Ngư định trả đũa một cái thì Xứ Nữ can ngăn, thờ dài vì hai tên to đầu còn gây nhau như con nít.

– Thôi được rồi hai đứa, đứng đây giỡn một hồi là về giờ đây. Đi vào trong thôi nào! Thật là, già đầu rồi mà còn... .

– Xứ Nữ nói đúng đấy, chúng ta vào trong thôi! – Bảo Bình đồng tình.

Nói rồi mọi người cùng nhau bước vào trong sân trường. Đi đến đâu họ cũng là tâm điểm chú ý. Ai nấy đều có một nét đẹp riêng và phong cách nổi bật. Tất cả mọi người trên sân trường không thể nào không để ý đến họ.

--

Gần đó, Thiên Bình đang đứng dưới gốc cây phượng già, tươi cười nói chuyện với người con gái trước mặt. Đó chính là cô gái mà cậu đã chỉ cho Bảo Bình lúc ở trên phòng thực hành hoá, Thiên Bình đã nhanh miệng hỏi tên và biết được cô tên là Cự Giải. Sau khi được thấy rõ Cự Giải, Thiên Bình mới nhận ra nhìn gần cô còn xinh đẹp hơn lúc cậu trông thấy từ xa. Thiên Bình đã phục cái khả năng nhìn gái của cậu nay còn phục hơn vì đứng trước mặt mình quả thật là một mỹ nhân. Cậu bỗng có suy nghĩ, đây là người con gái đẹp nhất trong tất cả những người con gái mà cậu đã từng nhìn thấy.

Cự Giải năm nay lên lớp 10, do chẳng quen biết ai và còn bỡ ngỡ với ngôi trường này nên cô chỉ biết đứng nhìn xung quanh một mình ở gốc cây phượng. Tóc cô đen huyền, xoã dài, thẳng mượt. Đôi mắt cô to tròn, trong lúc nào cũng có vẻ ướt ướt như sắp khóc. Cự Giải mặc đồng phục rất nghiêm chỉnh chứ không phá cách như mấy sao kia. Cô chỉ suy nghĩ đơn giản là, ngày đầu tiên bước vào trường nên phải chấp hành nội quy, ăn mặc đúng chuẩn, tạo ấn tượng cho người ta biết mình ngoan hiền (suy nghĩ thật ngây thơ).

Đứng lâu một hồi cũng thấy cô đơn, Cự Giải định lấy điện thoại ra lướt facebook thì trông thấy có người đang tiến lại phía mình. Đó là một người con trai rất đẹp, tóc được nhuộm màu tím khói, xoã dài đến gáy, mái tóc bồng bênh trước gió trông rất lãng tử. Anh ta rất cao, dáng lại chuẩn như siêu mẫu. Cự Giải thấy người đó cười với mình thì cứ tưởng là nhầm người. Cho đến khi người đó đứng trước mặt, nở một nụ cười rất đẹp, nhẹ nhàng nói:

– Chào em, anh là Thiên Bình, anh trông thấy em đứng một mình ở đây, nếu em không ngại khi có người đứng nói chuyện với em thì cho anh làm quen nhé!

--

Tùng...tùng...

Tiếng trống trường vang lên, lễ khai giảng năm học mới bắt đầu, học sinh ai nấy nhanh chân về chỗ ngồi theo lớp.

Trong khi đó, không ai biết có một người đi trễ và đang tìm cách trèo qua cổng trường. Đó chính là Thiên Yết.

Sau khi cố chạy đi tìm Kim Ngưu, Thiên Yết đã tiện đường đến trường. Nói là tiện đường vì ngay từ đầu cậu đã không có ý định sẽ dự lễ khai giảng ở Học viện Starry. Thế nhưng do chạy theo Kim Ngưu nên cậu đã quên mất mục đích ban đầu của mình. Không ngờ mãi theo tìm Kim Ngưu, cậu cũng đi đến đây. Thiên Yết thấy gần đây có một trường tiểu học, có lẽ Kim Ngưu đã vào đó rồi cũng nên, vì vậy cậu không tìm nữa mà quyết định vào Học viện Starry. Thiên Yết tặc lưỡi:

– Chậc...Đã đến đây rồi, thôi thì cứ vào luôn. Nhưng mình sẽ không dự cái lễ chán ngắt này mà sẽ đánh một giấc ở đâu đó.

Rồi Thiên Yết nhanh chân đi tìm một nơi yên tĩnh để ngủ, mặc cho tất cả mọi người đang dự lễ khai giảng năm học mới trong sân trường.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Oan Gia (P1)

Như mọi năm, vào lễ khai giảng thầy hiệu trưởng sẽ đọc tên những học sinh ở 3 lớp đặc biệt. Tất cả mọi người đều rất mong chờ phần này, nhiều học sinh hi vọng mình sẽ được xướng tên. Thầy hiệu trưởng đồng ý:

– Thầy sẽ bắt đầu đọc tên danh sách học sinh lớp 10A. Đầu tiên là em Song Tử, kế đến em Cự Giải, em... , cuối cùng em Thiên Yết.

Kim Ngưu nghe xong liền nghĩ ngợi:

– Thiên Yết? Cái tên nghe quen quen...

– Em cũng học ở lớp đặc biệt sao Cự Giải, thật tuyệt. – Thiên Bình mỉm cười.

– Thầy sẽ tiếp tục với lớp 11A. Năm nay danh sách học sinh có sự thay đổi. Đầu tiên là em Bạch Dương, em Nhân Mã, em Song Ngư, em... và cuối cùng là em Sư Tử.

Dưới sân trường bắt đầu xôn xao vì một cái tên.

– Sư Tử là ai vậy? Tên nghe lạ quá.

– Hình như là học sinh mới chuyển trường đó.

– Woa, mới chuyển trường mà đã được tuyển vào lớp đặc biệt rồi à?

– Ừ, chắc cũng không phải dạng vừa đâu!

– Các em trật tự nào! Hãy im lặng và lắng nghe thầy đọc tiếp danh sách lớp 12A! – Thầy hiệu trưởng nhắc nhở. – Để xem nào, danh sách lớp 12A năm nay vẫn không có sự thay đổi. Em Bảo Bình, em Kim Ngưu, Thiên Bình, Xử Nữ,...

Sau khi phần thông báo kết thúc, mỗi học sinh ai nấy đều có tâm trạng riêng. Người thì vui sướng khi được đọc tên, người lại hụt hẫng vì không được có mặt trong danh sách, người thì thăm ngưỡng mộ những người được xướng tên, có người lại mang hy vọng sẽ còn cơ hội ở năm sau...

Buổi lễ khai giảng kết thúc, học sinh lần lượt về lớp. Song Ngư lo lắng dò Song Tử một hồi, nhờ Bạch Dương kéo đi mới buông tha cho cô em gái. Bạch Dương khoác vai Song Ngư đi, Nhân Mã cũng bước ngay bên cạnh. Nhân Mã biết Sư Tử thông qua Xử Nữ nên cũng xem Sư Tử như bạn của mình, cô cũng gọi Sư Tử đi cùng.

Trên đường về lớp, Nhân Mã chuyện trò rất vui vẻ với Sư Tử. Tuy Sư Tử trông lạnh lùng và kiêu kì nhưng rất quý trọng những người đối xử tốt với mình, vì vậy cô nghĩ Nhân Mã có vẻ là một người bạn tốt.

Bạch Dương và Song Ngư đi trước, Bạch Dương ngoái đầu lại nhìn hai cô nàng ở sau rồi nói với Song Ngư:

– Ê này, Sư Tử cũng xinh đấy mà nhí?

– Ừ, nhưng mà kiêu quá, tao không thích. – Song Ngư thẳng thừng.

– Mà cũng kiêu có thua ai đâu mà nói người ta! Đi ra đường toàn trưng ra cái bản mặt lạnh ngắt. Con gái người ta tỏ tình thì từ chối một cách phũ phàng. Ôi... - Bạch Dương nhăn mặt.

– Hehe...tao đẹp tao có quyền.

– Coi chừng có ngày mày thích ai đó đến mất ăn mất ngủ, dẹp luôn cái bản tính chảnh chọe của mày mà đi tỏ tình trước. Coi chừng quả báo đó!

– Ừ tao đợi. – Song Ngư bình thản. – Sẽ chẳng có điều gì xảy ra đâu.

..-

– Nào, bây giờ các em hãy bốc thăm chỗ ngồi nhé! – Cô Thiên Vân, giáo viên chủ nhiệm lớp 11A nói, trên tay cầm một cái hộp nhỏ.

Sau khi thành viên trong lớp bốc thăm, cô gọi tên từng người vào chỗ ngồi theo thứ tự.

– Woa, tuyệt quá, tao ngồi trên mày này Ngư! – Bạch Dương quay xuống bàn Song Ngư.

– Cũng giống năm ngoái nhí?

- Ủ, tớ vẫn ngồi chỗ cũ. – Nhân Mã xen vào. – Sur Tử thì ngồi dưới, vui quá!
- Có gì giúp đỡ tớ nhé, Mã Mã. – Sur Tử mỉm cười.
- Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi! – Nhân Mã cười tí mắt, gật đầu.
- Cậu lúc nào cũng nhăng nhít như thế cả Nhân Mã. – Bạch Dương.
- Mặc kệ người ta, tớ đang vui nhá đừng có mà châm chọc. – Nhân Mã liếc Bạch Dương.
- Tại nhìn mặt cậu mắc cười quá nên tớ không thể nhịn được.
- Cậu muốn nghịch phải không? Lúc nào cũng muốn lấy cớ kiếm chuyện.
- Ủ rồi sao nào, muốn nghịch đấy thì sao? – Bạch Dương cười thách thức, nhướn người lên. – Nhóc lùn!
- Cậu...cậu dám nói tớ lùn...được, muốn thì chiều, cậu chết với tớ! – Nhân Mã tức giận, càu Bạch Dương một cái đầu điên.
- Ui da đau, cậu làm cái gì vậy hả?
- E hèm...Nhân Mã, Bạch Dương, mới buổi đầu mà hai em đã gây nhau rồi à? – Cô Thiên Vân gõ gõ cây thước lên bàn.
- Là do bạn Bạch Dương gây sự trước đấy cô! – Nhân Mã chỉ tay vào Bạch Dương.
- Thừa cô, nhưng mà bạn ấy cầu em đau quá.
- Năm ngoái cũng vậy, năm nay cũng vậy, các em lúc nào cũng làm ồn trong lớp. – Cô Thiên Vân thở dài. – Cả hai đi ra ngoài đứng cho cô!
- Ô, cái gì ạ? – Cả hai đồng thanh.
- Sao em lại phải ra đứng chung với nhỏ/tên này? – Lại đồng thanh.
- Còn cãi được à, ra ngoài mau!
- Ô...dạ!

Nói rồi hai người nhanh chân bước ra, lúc đi còn hậm hực lườm nhau.

Song Ngư nhìn thẳng bạn mà chỉ biết thở dài. Suốt ngày luôn tìm cách kiếm chuyện Nhân Mã. Cái tên Bạch Dương ngoài cái tính quá khích như trẻ con thì cái gì cũng được cả. Do đó, Song Ngư rất thích chọc thẳng bạn mình, lúc nó điên lên trông rất tức cười. Rồi cậu nhìn qua cô Thiên Vân, cậu đã mong lên lớp 11 sẽ đổi giáo viên chủ nhiệm, vậy mà...Cũng bởi vì cô Thiên Vân là bạn của mẹ cậu, nếu cậu mà gây chuyện gì trong lớp thì ắt hẳn về nhà bố mẹ sẽ biết hết.

- Ôi...số nhọ quá! – Song Ngư than thở.

Cô Thiên Vân nổi tiếng là một giáo viên rất khắt khe. Cô đã chủ nhiệm lớp từ năm lớp 10. Tuy có phần nghiêm khắc nhưng cô lại dạy rất giỏi, cô từng là một diễn viên nổi tiếng, nhưng do thích nghề dạy hơn nên đã giải nghệ, cô là bạn thân của mẹ Song Ngư.

••

Cùng lúc đó, ở lớp 10A...

- Thừa thầy, em vào trễ!

Một chàng trai rất đẹp, tóc màu đỏ đô với đôi mắt sâu màu xám tro đứng trước cửa lớp một cách rất bình thản. Cậu ta không quan tâm đến việc bản thân đã bỏ buổi lễ khai giảng và đồng thời đi vào lớp trễ.

- Em tên gì? – Thầy chủ nhiệm nhíu mày, đẩy gọng kính.
- Em là Thiên Yết.
- Thiên Yết, sao em lại vào trễ? Khi nãy hình như em cũng không dự lễ dưới sân trường.
- Em có việc cần làm nên đến trễ. – Thiên Yết vẫn bình thản.

Trước thái độ của Thiên Yết, thầy Minh Trọng – giáo viên chủ nhiệm lớp 10A tức giận.

– Em làm sai mà còn không cảm thấy ănnăn à? Thái độ đó là không tôn trọng tôi đấy! Em đứng ngoài cửa hết tiết này cho tôi!

Thiên Yết nghe xong, bước ra ngoài ngay mà chẳng nói gì. Dường như đối với cậu, mọi chuyện đã xảy ra đều chẳng ảnh hưởng gì đến mình.

Thầy Trọng nhìn ra lác đầu.

– Ôi học sinh thời nay, tài giỏi mà chẳng có đạo đức.

Song Tử ngồi dưới bàn nhìn thấy hết mọi chuyện, cô quay sang nói với người bạn mới quen:

– Giải Nhi, cái tên đó trông cứ hắc ám thế nào ấy. Nhìn còn lạnh lùng hơn anh tớ lúc ông tức giận nữa.

– Ừ tớ cũng thấy cái bạn Thiên Yết đó sao sao ấy. Nhưng mà chắc là người ta có nguyên do. Tớ nghĩ cậu ấy không phải loại người đáng ghét đâu. – Cụ Giải nhẹ nhàng nói.

– Cậu lúc nào cũng nghĩ tốt cho người khác như vậy à? Thật tốt bụng đó. – Song Tử tròn mắt.

– Hìhì... Mẹ tớ dạy là phải đối xử tốt với mọi người.

– Ôi Cụ Giải à, làm bạn với cậu thật tuyệt. – Song Tử tươi cười.

..

– Này, đứng mãi không? – Song Ngự vừa bặm miệng cười vừa hỏi Bạch Dương.

– Mày còn hỏi được à? Cũng tại con nhỏ Nhân Mã đáng ghét đó.

– Chứ không phải tại mày kiếm chuyện với người ta trước sao?

– Hừ, con nhỏ đó, cầu gì mà đến giờ vẫn còn đau. Chắc là móng tay có độc.

Bạch Dương vừa nói vừa liếc liếc qua chỗ Nhân Mã. Lúc này Nhân Mã đã đi xuống căn tin với Sư Tử.

– Mà nguyên do hai đứa ghét nhau như vậy cũng là do chuyện hồi đầu năm lớp 10 nhỉ?

– Ừ đúng vậy, ai bảo con nhỏ đó đạp chân tao. Giờ nhớ lại vẫn còn tức.

– Ai bảo mày đụng vào người ta mà không xin lỗi.

– Gì chứ, chẳng phải tại cậu ta chạy không nhìn đường sao?

– Hai đứa đúng là oan gia thật, mới đầu gặp là đụng chuyện, đi đâu cũng gây lộn, vậy mà cũng gặp nhau hoài. – Song Ngự cười gian. – Nhưng mà, yêu nhau lắm thì mới cắn nhau đau...

– Mày nói nhảm cái gì thế? Mà thôi không nói nữa, đi xuống căn tin đi, tao đói! – Bạch Dương xoa xoa bụng.

* Flashback...

Ngày tựu trường năm ngoái...

Chiếc BMW màu cam mới trần dừng trước cổng Học viện Starry, hai người con trai mở cửa xe bước ra. Những học sinh có mặt ở trong trường lúc đó nhanh chóng chú ý đến phía trước cổng. Người ta vừa mê mẩn nhìn chiếc xe và mê luôn hai người con trai đứng cạnh đấy. Đó là Song Ngự và Bạch Dương. Bạch Dương mở cái kính đen ra, ngắm nhìn quanh sân trường, gật gù:

– Đúng là trường nổi tiếng, kiến trúc đẹp quá. Mày cũng thấy thế phải không Ngự?

– Ờ thì đẹp. – Song Ngự hờ hững đáp, khuôn mặt vẫn còn vẻ ngái ngủ.

– Trông mày kia, chẳng có tí sức sống nào cả. Năm nay lên lớp 10 rồi đấy, bớt mê ngủ lại dùm tao cái!

– Nhiều chuyện quá, đi đố xe đi pa! – Song Ngự nói một câu xanh rờn.

– Thằng quý...- Bạch Dương bị què, vội lết mông vào xe.

– Ế ế, khoan đã. Dừng, dừng xe lại mau! – Song Ngự bắt chọt la lên.

Bạch Dương quay lại nhìn Song Ngự, nhưng dường như công sức la hét của Song Ngự đã không có tác dụng gì. Bạch Dương vừa cho xe chạy đã đụng trúng một người đi xe đạp đang lao đến. Và kết quả là ai cũng nghe 2 tiếng la thất thanh trước cổng trường giữa buổi nắng sớm. Bạch Dương vừa lo lắng

lại vừa bực tức, tự nhiên có ai đó tông vào xe cậu thì sao mà cậu chịu cho nổi. Cậu tiến đến trước mũi xe, cau có:

– Này, cậu không có mắt à?

Người đó đang ngồi cạnh chiếc xe đạp đã nát nát, nhìn qua chiếc xe với vẻ xót xa. Người đó lấy tay xoa xoa chiếc xe rồi đứng dậy, phui phui đồ, rồi ngược mặt lên nhìn thẳng Bạch Dương bằng đôi mắt bồ câu rất đẹp.

– Đền xe cho tôi!

– Cái gì? – Bạch Dương kinh ngạc.

– Cậu đó! Mau đền xe cho tôi, có thấy nó tan tành hết rồi không? Nhà tôi chỉ có một chiếc xe đạp (còn lại đều là xe ô tô ạ), vậy mà cậuỡ tông nó, tôi biết lấy gì mà đi học đây hả?

– Này nhá, chẳng phải chính cậu đã lao đến trước xe tôi sao? Cậu làm trầy xe tôi còn chưa nói, bây giờ lại đòi đền là sao chứ?

– Chính cậu mới là kẻ không nhìn đường kĩ càng rồi tông trúng người ta thì có! Không nhiều lời nữa, mau đền xe cho tôi!

– Cậu...- Bạch Dương tức giận.

Cùng lúc đó, Song Ngự tiến đến, nói:

– Bạch Dương, mày sai rồi, mau xin lỗi người ta rồi đền xe đi!

– Mày nói vậy là sao hả Ngự, mày không thấy cô ta xông đến trước xe tao à? – Bạch Dương cứng đầu.

– Thằng ngốc này, khi nãy tao đã nói dừng xe lại rồi mà. Rốt cuộc cũng đụng trúng người ta luôn, hên là cậu ấy không bị gì đó. – Song Ngự đánh vào vai Bạch Dương một cái.

– Nhưng mà xe tao trầy rồi, nhỡ này làm trầy đó! Mày biết tao quý chiếc này đến thế nào không? – Bạch Dương nói xong xoa xoa chiếc xe như cưng nựng vật nuôi.

– Nhà mày muốn mấy chiếc xe mà không được hả thằng quý? Nhanh xin lỗi người ta coi!

– Không là không! Cậu ta phải xin lỗi tao mới phải! – Bạch Dương quả quyết.

– Mày...

Không đợi Song Ngự nói hết câu, người đó thẳng tiến đến chỗ Bạch Dương. Bạch Dương cứ tưởng người này sẽ đến xin lỗi cậu, ai ngờ...cậu ta lấy chân dậm một phát vào chân Bạch Dương!

– Á...á...đau quá trời ơi!

Bạch Dương hét lên một tiếng, nhả nhó cầm lấy bàn chân nhảy cẫng lên, trông rất mất hình tượng. Song Ngự kinh ngạc đứng nhìn hành động của cô gái ấy. Dám làm vậy với Bạch Dương chỉ có cậu, vậy mà cô gái này lại...gan thật! Bạch Dương sau cơn đau thấu trời, nhìn mặt người trước mặt một cách căm phẫn.

– Cậu...cậu làm cái gì vậy hả? Sao lại đạp chân tôi?

– Là do cậu đẩy nhá, làm sai mà không chịu nhận lỗi, tôi rất ghét hạng người tiểu nhân như vậy.

Nói rồi người đó dắt chiếc xe đạp thể thao đã hỏng bước vào nhà để xe, lúc đi còn lè lưỡi trêu Bạch Dương một cái.

Bạch Dương vừa đau vừa tức, cậu quyết định khi gặp lại cô gái khi nãy thì sẽ tìm đủ mọi cách để kiếm chuyện mà trả thù. Và không cần tìm đâu xa, cô gái ấy học chung lớp với Bạch Dương. Đó chính là Nhân Mã. Cậu làm sao quên được cái người cột tóc đuôi gà với đôi mắt biết cười đó, vừa vào lớp là Bạch Dương đã nhận ra ngay oan gia. Bạch Dương và Nhân Mã vẫn còn ôm mối hận với nhau từ hôm đó đến giờ.

End flashback.

..

Căn tin trường đông nghịt người, nơi đây nổi tiếng với cái menu toàn đồ ăn ngon, đặc biệt là món Spaghetti.

Ở một góc trong căn tin, có một cái bàn với 4 cô gái trò chuyện rất rôm rả.

– Sư Tử, em thấy ngày đầu tiên ở đây thế nào? – Xử Nữ khoáy khoáy ly nước ép trái cây, nói.

– Cũng tạm ạ. – Sư Tử trả lời. – Có Nhân Mã nói chuyện nên vui lắm.

– Nhưng mà, mới ngày đầu đã cho cậu thấy tớ bị phạt rồi. Ôi xấu hổ quá đi! – Nhân Mã ôm đầu, than thở.

– Mã Mã, em lại gây ra chuyện gì à?

– Không à, không phải lỗi tại em, là tại tên Bạch Dương đó kiểm chuyện em trước.

– Hai đứa ngày nào không cãi nhau là chịu không nổi hay sao? – Xữ Nữ thờ dài.

– Bạch Dương với Song Ngư kia, mới nhắc đã thấy rồi! – Kim Nguru nãy giờ im lặng tập trung chuyên môn ăn uống, giờ đã lên tiếng.

– Nhắc tiền mà linh vậy cũng đỡ. – Nhân Mã bĩu môi.

Kim Nguru vừa nói xong đã vẫy tay gọi hai tên con trai đang lóng ngóng tìm chỗ ngồi. Thấy vậy, cả hai nhanh bước đến. Bạch Dương vừa ngồi xuống bỗng ngớ người ra rồi nói.

– Ôi cái bàn quen thuộc, quên mất! Làm nãy giờ tìm bàn ngồi.

– Có ai mời ngồi đâu mà quen với chỗ thuộc? – Nhân Mã nói như muốn chọc tức.

Bạch Dương thấy hơi quê, nhanh tay chỉ vào Kim Nguru.

– Chị Kim Nguru mời nhá!

– Nguru-chan chỉ vẫy tay thôi mà, có ai rủ lại đâu?

– Khỏi nói cũng biết là chị ấy rủ ngồi chung rồi, với lại đây là cái bàn nguyên nhóm hay ngồi chung mà.

– Lúc nãy chị vẫy tay kêu bạn chung lớp phải không Nguru-chan? – Nhân Mã quay sang Kim Nguru hỏi.

Kim Nguru đáp trả bằng một vẻ mặt ngờ ngạc.

– Ồ hả? Là sao?

Thấy tình hình có vẻ căng, Xữ Nữ nhanh miệng hoà giải:

– Hai đứa có chuyện gì thì từ từ mà nói, rủ hay không rủ thì cũng có sao đâu Mã, đây là cái bàn chúng mình hay ngồi chung mà.

– Nhưng mà, cái tên này đáng ghét lắm, hấn ta mà ngồi gần là kiểm chuyện với em suốt.

– Tại Bạch Dương để ý bé Mã nên mới kiểm chuyện đó! – Kim Nguru đang ăn bánh thì xen vào.

Sau khi nghe phát ngôn động trời của Kim Nguru, cả đám tròn tròn mắt nhìn vào cô, hai cặp tròn to nhất là của Bạch Dương và Nhân Mã.

– Nguru-chan à, chị nói cái gì thế? Em để ý cái gì ở nhỏ đó được chứ? – Bạch Dương gãi đầu ra ý không hiểu.

– Nếu chị nói cậu ta chú ý mấy cái xấu của người ta thì em chịu. – Nhân Mã gật gù, có vẻ vẫn chưa hiểu lắm ý nghĩa sâu xa trong câu nói của Kim Nguru.

Song Ngư ngồi cạnh Bạch Dương mà bụm miệng cười suốt.

– Nguru-chan chơi ác quá, trúng ngay chóc tim đen của thằng Cừu.

Bên cạnh, Xữ Nữ và Sư Tử cũng cười theo. Bạch Dương và Nhân Mã ngờ ngạc nhìn mà không hiểu chuyện gì.

– Haha, thôi bỏ qua chuyện đó đi. – Xữ Nữ xua tay, chuyển chủ đề. – Sư Tử, em ăn Spaghetti không? Căn tin trường mình nổi tiếng với món này lắm.

– Em cũng đang định kiểm cái gì ăn đây, sáng chưa ăn nên giờ đói quá.

– Đây Song Ngư, mày đi mua Spaghetti cho tao rồi sẵn mua cho Sư Tử luôn nhé! – Bạch Dương.

– Sao lại là tao?

– Mày ngồi ngoài mà, sẵn tiện đi mua luôn cho dễ. Với lại đứa nào hay đi ké xe của tao?

– Thằng quý, tao mà được chạy xe thì không cần đến mày.

Nói rồi, Song Ngư đứng lên đi mua thức ăn mà mặt nhăn nhó vì bị ép buộc.

- Đây, một phần lớn của mày. – Song Ngư đặt mạnh cái đĩa xuống trước mặt Bạch Dương, mặt vẫn còn hậm hực. – Còn đây... là của Sur Tử.
- Cảm ơn, bao nhiêu tiền vậy? – Sur Tử nói mà không ngược lên nhìn Song Ngư, tay lấy tiền.
- Không cần trả! – Song Ngư lạnh lùng trả lời.

Xử Nữ nhận ra cách nói chuyện kì lạ của hai người, trong lòng vừa tò mò lại vừa lo. Một người là em kết nghĩa, người còn lại là đàn em thân thiết của mình, vì vậy Xử Nữ phần nào hiểu rõ tính cách của hai người. Do đó, cô lo lắng Song Ngư ghét tính kiêu ngạo của Sur Tử mà dẫn đến ghét luôn Sur Tử. “Minh nên để ý hai đứa này nhiều hơn.” – Xử Nữ trầm nghĩ.

--

Ngoài lề chút xíu...

Mấy bạn đọc xong nhớ cmt cho mình biết ý kiến về truyện của mình ntn nha, cho có động lực viết tiếp ấy mà _(._.)_

Mình mới viết lần đầu nên còn nhiều lỗi lắm, mà văn phong của mình lại hơi dài dòng nên sợ đọc chán (nhằm lúc tự đọc lại còn thấy chán mà ==)

Mong mấy bạn ủng hộ tiếp và đừng bỏ Au một mình T.T

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Oan Gia (P2) – Hôn Ước

Song Ngư đang đứng trước lớp nói chuyện với Bạch Dương thì cô Thiên Vân đi ngang, nói:

- Song Ngư, ra về em dẫn Sur Tử đến văn phòng giúp cô nhé!
- Hà, sao lại là em? – Song Ngư ngạc nhiên.
- Cô định nhờ lớp trưởng nhưng bạn bị bệnh nên xin về sớm rồi, em là lớp phó nên đành nhờ em vậy.
- Nhưng mà, có chuyện gì vậy cô?
- À, vài chuyện lật vặt thôi. Vậy nhé, nhớ nói với bạn đấy!

Bạch Dương vỗ vai Song Ngư:

- Làm lớp phó chi cho cực vậy, hahaha!
- Cũng nhờ thằng nào bầu cử tao hả?
- Hahaha..Mày nói mày không ưa Sur Tử, rốt cuộc cũng “được” đi chung rồi kìa. Nói tao với Nhân Mã là oan gia thì mày với Sur Tử cũng vậy. Ra về mày đi bộ nha, tao về trước không đợi đâu, ở lại mà làm mấy cái chuyện lật vặt đê. – Bạch Dương có cơ hội trêu chọc.
- Haizzz...- Song Ngư thở dài một cách lười biếng.

--

Tùng...tùng...tùng...

Tiếng trống trường vang lên báo hiệu một ngày học kết thúc. Học sinh nhanh chóng ra về đoàn tụ với gia đình (ngoan thì về còn không thì thắng bước đi chơi). Chắc hẳn sẽ phải tốn thời gian để làm mấy việc “lặt vặt” mà cô Thiên Vân nhờ, Song Ngư đánh báo Bạch Dương và Song Tử về trước. Sur Tử cũng đã nhắn tin cho Xử Nữ biết.

Trên dãy hành lang của khối lớp 11, ánh nắng chiều chiếu vào từng ô kính. Bóng hai người một nam một nữ trải dài. Mặc dù đang đi chung nhưng bầu không khí im lặng lạ thường, không ai mở miệng nói câu nào. Khuôn mặt hai người ai nấy đều tỏ ra lạnh lùng, có lẽ việc đi chung quả thật là do bị ép buộc.

Song Ngư vừa đi vừa nhìn qua ô kính xuống sân trường đang tràn ngập nắng chiều. Song Ngư không ngờ chỉ cần nán lại sau buổi học một chút, là có thể

nhìn ngôi trường với vẻ đẹp yên ả như vậy. Hoàng hôn đã buồn, nay với một khoảng sân trường vắng lặng trông càng buồn hơn, tạo cho người ta một nỗi cô đơn khắc khoải.

Mãi mê nhìn sân trường một hồi, cậu quay sang cô gái đang đi bên cạnh mình. Khuôn mặt trắng ngần nhìn nghiêng thật đẹp. Vừa nhìn vào đã thấy cái mũi cao nổi bật trông thật kiều kỳ y hệt chủ của nó. Đôi môi hồng nhỏ nhắn hình trái tim khiến cho người ta vừa nhìn đã muốn hôn một cái không thể kiềm chế nổi. Đôi mắt sâu màu xanh biếc cuốn hút đang chăm chú vào cái điện thoại, không để ý đến người bên cạnh đang ngắm nhìn một cách say mê.

Song Ngư, cũng như Thiên Bình là hai người rất yêu thích cái đẹp. Đối với Thiên Bình hào sắc thì cái đẹp tức là gái đẹp, còn Song Ngư đơn giản là cái gì cậu thấy đẹp thì thích thôi. Do đó cậu luôn chú ý những gì mình cho là đẹp. Lần đầu tiên Song Ngư nhìn ngắm một người con gái một cách say mê như vậy. Quả thật Sur Từ rất cuốn hút.

Mặc dù trông có vẻ là đang chăm chú vào cái điện thoại trên tay nhưng thực ra Sur Từ đã nhận ra cái nhìn của Song Ngư. Sur Từ cũng thấy hơi ngại khi bị Song Ngư nhìn chăm chú như thế. Nhưng rồi cô nghĩ, Song Ngư cũng như mấy tên con trai khác, khi thấy con gái đẹp thì ngắm nhìn vậy thôi. “Ra cậu ta cũng như mấy tên hào sắc kia thôi.” – Sur Từ thầm nghĩ, cười mĩa mai. Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi hột hắng, cô không nghĩ gì thêm, trở lại việc lướt facebook trên điện thoại.

Trong chốc lát đã đến văn phòng, cô Thiên Vân đang ngồi đợi cả hai bên trong. Cô đưa cho Sur Từ 3 bộ đồng phục rồi bảo Song Ngư dẫn Sur Từ đi một vòng quanh trường. Song Ngư ngạc nhiên, hỏi:

– Chuyện này là sao cô? Em còn phải về nhà mà.

– Em bỏ chút thời gian cho bạn đi, bạn là học sinh mới nên vẫn chưa biết các phòng học ở trường mình. Em dẫn bạn đi tham quan sẵn tiện cho bạn quen dần với trường luôn.

Song Ngư không nói gì thêm, đành vâng lời cô. Cậu chờ dài một cái rồi bước đi.

– Việc vặt đó hà trời? Cô ấy có biết cái học viện này nó to như thế nào không?

Sur Từ đi theo sau, tay ôm 3 bộ đồng phục. Cô nhìn Song Ngư hỏi:

– Vậy cậu có định dẫn tôi đi tham quan trường không?

– Cậu muốn đi không?

Sur Từ hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của Song Ngư. Cô cứ tưởng tên đó sẽ từ chối thẳng thừng hoặc là ra vẻ lạnh lùng không trả lời.

– Tùy. – Sur Từ nói.

– Vậy thôi về! – Song Ngư ngắn gọn.

– Hà?

Sur Từ ngạc nhiên đến tột độ. Cô cứ nghĩ Song Ngư đã mê mẩn nhìn cô như vậy thì ít ra cũng có xiêu lòng trước vẻ đẹp của cô một chút rồi, nếu đã nói như vậy thì ắt hẳn sẽ dẫn cô đi, vậy mà cậu ta vẫn cứ dửng dưng như không. Là do cậu ta cố tỏ vẻ như vậy à, hay là cậu ta thật sự không để tâm tới cô. Vậy rốt cuộc khi này cậu ta chăm chú nhìn cô vì cái gì? Sur Từ vô đầu suy nghĩ. Cái tên Song Ngư này thật sự rất kì lạ.

Bỗng nhiên một tiếng nhạc vang lên, là bài See You Again. Song Ngư nhận ra đó là nhạc chuông điện thoại mình, cậu nhanh tay bắt máy.

– A lô? Song Từ à, có chuyện gì vậy?

“Anh hai, về nhanh đi, có chuyện này vui lắm!” – Tiếng Song Từ cười khúc khích nên đầu dây.

– Chuyện gì mà vui? Nếu là chuyện gấp thì anh về ngay.

Nói xong, Song Ngư tắt máy, nói với Sur Từ:

– Nay tôi về trước đây, tạm biệt!

Song Ngư nhanh chân bước đi trước bỏ lại Sur Từ đứng ngơ ngác. Cô hậm hực bước về luôn, tâm trạng không vui cho lắm. Cô không ngờ trên đời này lại có một tên con trai dám ngạo cô như vậy. Sur Từ đã nhanh chóng liệt Song Ngư vào danh sách đen.

Trong lúc đợi xe đến đón, mẹ Sur Từ điện thoại đến. Cô lo lắng nhìn số điện thoại, lòng tự hỏi có chuyện gì quan trọng mà mẹ tìm cô. Trước giờ mẹ Sur Từ có kiếm cô thì cũng toàn là để la mắng.

– A lô, mẹ ạ? Tìm con có việc gì không?

Vài giây sau...

– Cái gì cơ? Hứa hôn? – Sur Từ hét lên. – Mẹ đùa á?

– Thật... thật á? Bất ngờ quá vậy, con biết rồi, con về liền đây.

Sur Từ cúp máy, thần thờ. Cô có nghe nhầm không, mẹ cô vừa bảo cô sẽ kết hôn! Cô có hôn ước với người nào đó, cô không biết gì cả. Đùng một cái mẹ bắt cô phải kết hôn với người đó. Mẹ điện thoại bảo cô đi gặp gia đình người ta trước để làm quen cho thân thiết dần rồi đợi ngày lành tháng tốt cưới luôn.

Sur Từ ngơ ngác, vẻ kinh ngạc vẫn còn hiện rõ. Cô đã hiểu, vậy ra bố mẹ cho cô về nước sớm là vì việc hôn ước. Sur Từ có hơi hụt hẫng và tức giận.

Một chiếc xe Mercedes đen chạy đến, Ma Kết mở cửa xe bước ra. Là bố Sur Từ bảo anh đến đây đón cô sẵn giải thích chuyện hứa hôn cho cô luôn.

– Em đã nghe mẹ em nói hết rồi phải không? Em vào xe đi!

Sur Từ không nói gì leo lên xe. Ma Kết nói chậm rãi.

– Chuyện hôn ước của em anh cũng chỉ mới biết.

– Em chẳng biết sao nữa, đùng một cái mẹ lại nói vậy. Hôn ước cái gì chứ, người lớn cứ thích làm theo ý mình vậy sao? – Sur Từ tuôn một tràng. – Cả bố cũng không nói gì với em luôn.

– Chuyện này... thật ra ngài chủ tịch đã định nói cho em nhưng phó chủ tịch (mẹ Sur Từ) ngăn cản và có kế hoạch bất ngờ cho em biết.

– Em biết ý đồ của mẹ rồi, mẹ định tạo ra bất ngờ để em không kịp trở tay, cuối cùng là đành thuận theo ý bà ấy chứ gì. Mẹ đúng là quá mưu mô mà!

– Bố mẹ em đã đợi em ở nhà của người đó rồi. Anh sẽ chờ em đến đó luôn.

– Anh biết đó là ai không?

– Đến đó em sẽ biết. – Ma Kết khẽ mỉm cười.

..-

Song Ngu đã về đến nhà, trong lòng tự hỏi không biết có chuyện gì mà Song Từ kêu về gấp. Cậu để ý thấy trước nhà mình có một chiếc xe ô tô lạ. Do ảnh hưởng từ Bạch Dương một chút, nhìn sơ qua Song Ngu cũng biết đó là một chiếc xe đắt tiền. Cậu thắc mắc tại sao lại có chiếc xe này trước nhà mình, chuyện gấp mà Song Từ nói chắc là có liên quan đến chiếc xe này chăng? Phải chăng... bố mẹ đã đổi ý mua chiếc xe mới cho Song Ngu chạy. Vui sướng nhìn chiếc xe xong, Song Ngu nhanh chân mở cửa bước vào nhà.

– Thừa bố mẹ con mới về!

– A anh về rồi à, vào đây vào đây!

Song Từ đã đợi Song Ngu từ khi nào.

– Có chuyện gì quan trọng à? Chiếc xe ngoài đó là sao?

– Anh cứ vào trong đi rồi khắc biết, hi hi... – Song Từ cười lém lỉnh.

Song Từ nhanh chóng kéo tay Song Ngu vào phòng khách. Song Ngu liếc khẽ thấy trên kệ để giày dép có thêm vài đôi giày lạ.

Trong phòng khách, có hơn hai người, bố mẹ Song Ngu ngồi một bên, còn hai người nữa ngồi một bên, chuyện trò rất vui vẻ, một người đàn ông và một phụ nữ. Lòng Song Ngu đang dâng lên một nỗi thắc mắc. Hai người này trông có vẻ không phải người bình thường, quần áo trên người đều là hàng hiệu, phong cách rất sang trọng. Người của giới thượng lưu sao? Chắc là bạn của bố mẹ cậu.

– A Song Ngu, con về rồi đó à, đến đây ngồi xuống nào! – Bố Ngu bảo.

– Ô Song Ngu đấy à? Lâu lắm rồi mới được gặp cháu! – Người đàn ông hồ hởi.

– Càng lớn càng đẹp trai giống bố nhỉ? – Người phụ nữ mỉm cười.

Song Ngu nhìn kĩ, cả hai đều rất đẹp. Hai người này trạc tuổi bố mẹ Song Ngu. Cậu thấy hai người đó trông rất quen. Song Ngu lễ phép gật đầu chào hỏi xong, quay sang bố mẹ với vẻ mặt “Chuyện gì đang xảy ra vậy ạ?”. Bố mẹ cậu hiểu ý chỉ cười nhẹ, bố nói:

– Con nhớ hai bác Shimizu không?

– Shimizu... là bác Shimizu Hikaru và bác Shimizu Elena à?

Song Ngu đã nhớ ra, đó là hai người bạn của bố mẹ cậu. Bác Hikaru là người Nhật, còn bác Elena là người Nhật gốc Mỹ. Khi cậu và Song Từ còn nhỏ

hai người họ hay đến chơi. Nhưng do chuyện gì đó mà lâu rồi họ không đến đây. Nghe nói vợ chồng họ có cái công ty lớn lắm, có vẻ là bận bịu công việc. Lúc trước, bác Hikaru rất thích đùa giỡn với Song Ngư.

– Đừng gọi thẳng tên ra như vậy chứ con. – Mẹ cậu nhắc nhở.

– Không sao đâu mà, chỗ thân quen cả. Đã lâu không gặp, cháu vẫn khoẻ chứ? – Bác Hikaru cười.

– Cháu khoẻ ạ, hai bác đến đây thăm bố mẹ cháu à?

– Ừ và còn có chuyện quan trọng nữa.

– Chuyện quan trọng? Là gì ạ? Có liên quan đến cháu không? – Song Ngư mơ hồ nhận ra chuyện gì đó có liên quan tới mình.

– À thật ra thì...

Hai bác nhìn bố mẹ của Song Ngư, thấy bố cậu gật gật đầu rồi chậm rãi nói:

– Con có hôn ước với con gái của hai bác ấy.

Nghe xong câu nói của bố, Song Ngư thấy lòng bùng nổ tai. Cậu tròn mắt ngạc nhiên, rồi sững sờ, sau đó là hả to mồm.

– Há? Cái gì cơ? Hôn ước là sao?

– Chuyện là, lúc con còn nhỏ thì bố mẹ và hai bác đây đã hứa hôn cho con với con gái của hai bác ấy. Lúc đó thấy con cũng có vẻ thích con bé nên chúng ta nghĩ con sẽ chấp nhận.

– Nhưng...nhưng mà...- Song Ngư không nói nên lời.

– Con còn nhớ con bé không? Con của hai bác ấy? – Bác Hikaru nói. – Nó cũng đang trên đường đến đây.

Song Ngư nghĩ ngợi, cậu vẫn chưa tiêu hoá nổi chuyện gì đang xảy ra. Hứa hôn, cậu có hôn ước với ai chứ? Sao bố mẹ chưa bao giờ nói với cậu? Cậu đang cố nhớ ra cô bé mà mọi người nhắc đến, cậu sẽ kết hôn với cô bé ấy sao? Quá nhiều câu hỏi trong đầu Song Ngư lúc này, cậu hoàn toàn rối bời.

Bên cạnh đó, trong lòng Song Ngư cũng hồi hộp lắm. Cậu không biết người có hôn ước với mình là người như thế nào. Có một nỗi tò mò trong lòng cậu, cậu mong được gặp người đó.

Có tiếng xe dừng lại trước nhà, Song Ngư hồi hộp. Người đó đã đến rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Oan Gia (P3) – Đúng Là Ghét Của Nào Trời Trao Của Nấy!

Xe Ma Kết đi đến một khu biệt thự cao cấp. Đến một căn biệt thự nhỏ, Ma Kết dừng xe lại.

– Đến rồi đây, đây là nhà của người đó!

Rất cuộc cũng đến nhà của người mà Sur Từ được hứa hôn. Cô nhìn quanh căn biệt thự một lượt rồi thầm đánh giá. Đây tuy là một căn biệt thự nhỏ nhưng lại trông rất đẹp. Kiến trúc bên ngoài tuy đơn giản nhưng lại rất tinh tế. Điều này chứng tỏ chủ sở hữu căn biệt thự này có khiếu thẩm mỹ cao. Khuôn viên là một khu vườn với nhiều loại cây cảnh trước sân, tạo cho người ta cảm giác thật dễ chịu khi bước vào. Bên phải còn có lối đi thông ra đằng sau, phía sau có lẽ là một khu vườn rộng hơn nữa. Sur Từ có thể thấy một cái cây to to nhô ra ở sân sau. Bỗng nhiên có cái gì đó tạo cho cô một cảm giác rất thân thuộc.

“Này, phía sau nhà tớ có cái cây cao lắm, trèo lên đó mà ngắm sao thì đẹp lắm nha!”

“Cao quá, tớ không leo lên được đâu, tớ mà bị ngã thì mẹ sẽ mắng mất!”

“Không sao đâu, nếu cậu ngã thì tớ sẽ nhảy xuống ngã trước để đỡ cậu.”

“Như vậy thì cậu sẽ đau đó.”

“Không sao mà, cậu không đau thì tớ cũng sẽ không đau.”

“Cậu đúng là đồ ngốc!”

“Cái đó là tình nguyện, không phải ngốc!”

“Đồ ngốc! Hahaha!”

Trong chốc lát trong đầu Sur Từ hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ nói chuyện vui vẻ bên cái cây đó. Cô ngạc nhiên, không biết tại sao những hình ảnh đó lại ở trong đầu mình. Bỗng nhiên đầu Sur Từ đau nhói, cô khụy xuống, ôm đầu. Ma Kết trông thấy thì lo lắng, hỏi han:

– Có chuyện gì vậy Tiểu Sur? Em bị gì à?

– Đầu em...bỗng nhiên đau quá...

– Em có sao không? Hay là anh đưa em đến viện... .

– Không...không sao đâu anh. Em ổn rồi, có lẽ bệnh nhức đầu tái phát thôi. Chốc nữa sẽ hết, em bị hoài à.

Nghe đến bệnh viện, Sur Từ rất sợ. Lúc trước, do một tai nạn, Sur Từ nằm ở bệnh viện suốt, đến nỗi cô còn bị ám ảnh mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện. Từ đó đến nay, có bệnh gì thì mẹ cô đều kêu bác sĩ riêng đến khám tại nhà cho cô. Cô nhớ, chỉ vì cái tai nạn đó, mà cô mất hết ký ức lúc nhỏ. Hình ảnh hai đứa trẻ liệu có liên quan gì đến ký ức của cô không? Tại sao vừa trông thấy cái cây ấy trong lòng cô dâng lên một cảm xúc kì lạ?

Rồi Sur Từ không nghĩ ngợi gì nữa, cô muốn mau chóng kết thúc buổi gặp mặt này để về nhà. Nghĩ đến việc hứa hôn, Sur Từ nhủ mày lại một cái. Sau đó, cô thẳng bước vào cửa nhà. Ma Kết đi trước gõ cửa, cửa mở, một cô gái trông như người giúp việc chào rồi dẫn hai người vào trong.

Bên trong, nội thất thật sự rất quen thuộc, Sur Từ cảm thấy thế.

– Ông chủ, bà chủ, họ đã đến rồi ạ. – Cô giúp việc dẫn họ vào phòng khách, kính cẩn nói.

Bên trong có 6 người đang ngồi trên bộ sofa. Một bên là bố mẹ cô còn một bên có lẽ là gia đình người đó. Cô bỗng trông thấy có một cô gái trông quen quen, hình như là lúc sáng cô có gặp. Tên gì nhỉ...à hình như là Song gì ấy, cái gì mà chết hai lần ấy...à đúng rồi là Song Từ.

Á khoan đã, Song Từ là em gái của...Có lẽ nào...cái tên ngồi gần đó là...Sur Từ chợt ngộ ra điều gì đó mà cô không dám chắc.

Vừa trông thấy Sur Từ, bố mẹ của cô đã đứng dậy, mỉm cười cảm ơn Ma Kết vì đã đưa Sur Từ đến. Sau đó bố cô hồ hởi nói:

– Nào Song Ngư, giới thiệu với cháu, đây chính là Sur Từ, con của bác. Nó với cháu đã được hứa hôn đấy!

– Hà? Cái gì? Chính là cậu sao? – Không hẹn mà nói, hai cái miệng cùng đồng thanh la lên.

Song Từ đứng gần đó cũng sững sờ không kém.

“Là Sur Từ sao, người được hứa hôn với mình là cô ấy sao? Ngay từ đầu gặp đã không ưa thái độ chanh chọe của cô ta rồi. Vậy mà cô ta sẽ là vợ tương lai của mình sao? Không thể nào được! Cừu điên đã nói đúng, mình với cô ta quả thật là oan gia.” – Song Ngư bất ngờ.

“Tại sao lại là cái tên đáng ghét này chứ? Hắn ta ngó lơ mình, tỏ ra lạnh lùng với mình, vậy mà hắn ta lại là chồng tương lai của mình sao? Hư cấu, thật là quá sức hư cấu mà!” – Sur Từ cũng kinh ngạc không kém.

– Bố mẹ, tại sao lại là người này chứ? – Sur Từ chỉ vào Song Ngư, giọng điệu có vẻ nóng giận.

– Đúng rồi bố mẹ à, làm sao mà con lại có hôn ước với cô ta được? Con đâu có quen biết gì với cô ta lúc nhỏ đâu? – Song Ngư nhìn bố mẹ cậu, mặt nhăn như khi ăn ớt.

– Quen biết lúc nhỏ? Là sao? – Mặt Sur Từ nghech ra.

– À, chuyện này...đó là trước khi con bị mất trí nhớ...- Bố cô nói. – Con hay qua nhà Tiểu Ngư chơi và hai đứa còn rất thân.

– Chắc là đã lâu rồi nên Tiểu Ngư quên đấy. – Mẹ cô còn bồi thêm.

– Nay, chẳng lẽ...cậu chính là...cô nhóc lúc trước hay đi theo tôi?

Song Ngư cố nhớ ra, ký ức của cậu lúc nhỏ còn mơ hồ lắm. Nghe bố nói khi nhỏ cậu bị tai nạn vào đầu, tuy không bị mất trí nhớ nhưng có thể sẽ bị chứng hay quên. Song Ngư bất chợt nhớ ra, chẳng lẽ Sur Từ là cô bé lúc xưa hay chơi đùa cùng cậu.

Mái tóc nâu đỏ thấp thoáng bay trong gió, đôi môi hình trái tim nhoen miệng cười...như một thước phim quay chậm, mọi hình ảnh đang ủa về. Đúng rồi,

sao mà cậu lại quên được chứ. Đó là người mà cậu đã từng hứa, đã nguyện sẽ bảo vệ đến hết đời.

– Chính là cậu sao? – Song Ngư nhìn Sur Từ bằng một ánh mắt bờ ngỡ, ánh lên một chút tia vui mừng.

Sur Từ bị mất trí nhớ nên hoàn toàn không hiểu chuyện gì, Song Ngư đang nói gì. Cô nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu. Cô muốn nhớ lại những mảnh ký ức đã mất. Cô đã từng rất thân thiết với con người này sao? Chỉ mới vài phút trước thôi cô còn cho người này vào danh sách đen của mình mà. A~ rồi quá, đau đầu quá đi! Sur Từ ôm đầu, nhăn mặt.

– Nay, cậu có sao không? – Song Ngư thấy thế lo lắng.

Cái gì kia, khi này cậu ta còn chẳng thêm quan tâm đến cô, ngó lơ cô, vậy mà bây giờ lại lo lắng cô bị gì sao? Chỉ vì cái hôn ước à?

– Không sao! – Cô lạnh lùng.

Song Ngư im lặng nhìn cô. Không biết phải xử xử như thế nào nữa.

Một lúc sau, bố mẹ Sur Từ có công việc nên từ giả đi về, lúc đi bố cô còn nhìn Song Ngư cười cười nói:

– Từ nay về sau nhớ chăm lo cho con bé tốt nhé!

– Bác giao Sur Từ cho cháu, đi đâu cháu cũng phải quan tâm nó tiếp chúng ta nhé, nhìn vậy thôi chứ Sur Từ vẫn còn trẻ con lắm. – Lần này đến lượt mẹ Sur Từ.

Mẹ Sur Từ nổi tiếng nghiêm khắc, vậy mà lần này lại trông có vẻ rất vui. Bà cứ nhìn Song Ngư cười suốt, xem chừng rất ưng cậu. Sur Từ chỉ biết thờ dài. Cứ như là bố mẹ đã trút bỏ gánh nặng của mình mà giao cho người ta hết rồi vậy. Cô chỉ là hơi cứng đầu chút thôi mà.

– Trời ạ, bố mẹ mau về đi! – Sur Từ vừa nói vừa đẩy bố mẹ cô vào trong xe Ma Kết.

Song Ngư đứng nhìn chiếc ô tô đi khuất mới bước vào, lòng nặng trĩu. Sự việc xảy ra quả thật rất bất ngờ. Song Từ nhìn anh mình, trêu:

– Có vợ rồi, là chị Sur Từ luôn, sướng nhaaaa!

– Con nhóc này, vợ cái gì mà vợ, oan gia thì có! Ủây, đúng thật là ghét của nào trời trao của nấy mà!- Song Ngư cốc đầu Song Từ một cái, nói thì nói vậy nhưng trong lòng vẫn có một chút vẫn vương.

*Lê

Sr vì mấy chương đầu mình chỉ viết về Song Ngư – Sur Từ, mình dự định sẽ kể hết về từng couple và bắt đầu là Song Ngư – Sur Từ chứ không phải thiên vị gì đâu. Vì vậy các bạn hãy đón đọc nhé!

Đọc xong nhớ cmt cho mình biết ý kiến luôn nha, chứ vote không à cũng không biết là truyện hay hay dở nữa :((

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ước Mơ Của Bảo Bình

Song Từ sau khi biết chuyện của Song Ngư thì bất ngờ lắm, tuy nhiên với bản tính nhí nhỏ của mình, cô cứ luôn miệng trêu chọc Song Ngư suốt từ chiều đến tối. Cô còn gọi điện thoại tám chuyện đó với Cụ Giải nữa.

Nói chuyện một hồi thì điện thoại đột nhiên tự tắt cái rụp. Song Từ ngỡ ngác, bấm số gọi lại thì nghe giọng nói ngọt ngào của một người phụ nữ rất quen thuộc: “Số tiền còn lại trong tài khoản không đủ để thực hiện cuộc gọi này, xin quý khách...bla...bla...”. Thật là, mãi mê nấu cháo điện thoại mà quên đăng kí khuyến mãi gọi, hết sạch tiền trong tài khoản luôn. Đang nói chuyện vui thì mất hứng. Cô định nhờ Song Ngư đi mua giùm cái card nhưng nghĩ chắc cái tên lười đó không chịu đi đâu, với lại có lẽ hán ta vẫn còn bực tức cái vụ cô trêu chọc. đành phải tự thân vận động vậy.

Song Từ leo lên chiếc xe đạp, chạy đến quán internet cafe gần đó có bán card. Cô vừa mở cửa bước vào thì chú ý ngay đến cái chỗ ngồi ở góc bên trái, có một người con trai ngồi đó. Tóc vàng xoăn, mang kính, người đó trông quen lắm. Anh ta nhìn vào màn hình máy tính với vẻ chăm chú, trầm ngâm suy nghĩ. Song Từ đã biết là ai bèn tiến đến vỗ vai người đó một cái.

– Hey, anh Bảo Bình!

Bảo Bình nghe, ngẩng mặt lên, ra là Song Tử.

– Ô Song Tử, em đến đây chơi game à?

– Nô nô, em đi mua card điện thoại thì thấy anh. Anh chơi game gì vậy?

– Anh không có chơi game, anh đang xem phim thì nhà bị cúp điện nên ra đây xem

– Há, phim á? – Song Tử tò mò, cô ghé đầu vào xem cho rõ.

Quát đờ heo? Bảo Bình đang xem phim Hàn Quốc! Song Tử há hốc mồm. Cứ tưởng anh ta đang xem phim hành động hoặc là phim... gì gì đó.

– Anh... anh xem phim Hàn á? – Cô hỏi lại cho chắc.

– Ủ, nhưng anh không xem phim, anh chỉ xem cách xây dựng bộ phim thôi.

– Há là sao?

– Anh muốn biết cách người ta tạo nên một bộ phim như thế nào và muốn xem cả cách diễn của những diễn viên sao cho phù hợp với một bộ phim nữa.

Bảo Bình đang nói thì dừng lại, mỉm cười nhìn Song Tử:

– À anh xin lỗi, anh đã nói mấy thứ khó hiểu rồi. Chắc là em không hiểu đâu.

– Em hiểu mà! – Song Tử nói chắc nịch.

Bảo Bình bất ngờ trước câu nói của Song Tử. Rồi anh đứng lên nhìn Song Tử nói:

– Đi dạo với anh một chút nhé!

Trên con đường vỉa hè rộng rãi trong khu biệt thự cao cấp, có hai dáng người một nam một nữ đang sóng bước bên nhau. Khác hẳn với Song Ngư và Sur Tử, Bảo Bình với Song Tử đã nói với nhau rất nhiều chuyện.

– Vậy là anh muốn làm một đạo diễn à... – Song Tử ra vẻ đăm chiêu.

– Ừm, đó là ước mơ của anh, anh gia nhập lớp A – lớp nghệ thuật cũng là vì vậy.

– Hèn gì em thấy lạ, anh thích thí nghiệm hóa học thì đâu có liên quan gì đến lớp A đâu chứ.

– Việc ở trong phòng thí nghiệm chỉ là sở thích của anh thôi, đôi lúc cũng để xả stress.

Bảo Bình im lặng một chút rồi nói tiếp.

– Anh luôn mong ước sẽ tạo nên một bộ phim với chính cảm xúc của anh. Một bộ phim có thể lay động người xem và luôn phải suy nghĩ về nó sau khi xem xong.

– Giống như là bị ám ảnh đó hả? – Song Tử ngây thơ hỏi.

– Đừng lo, anh không cho heroine vào phim đâu. Hahaha...! – Bảo Bình cười to, để lộ hai cái lúm đồng tiền sâu, rồi cốc đầu Song Tử.

Bỗng nhiên Song Tử cảm thấy mặt mình nóng lên. Thường ngày tên thầy lười Song Ngư vẫn cốc đầu cô vì mấy trò vặt vãnh cô gây ra, nhưng cái cảm giác khi được Bảo Bình cốc đầu thì khác hẳn. Như là vừa có một dòng điện xẹt vào trong người vậy. A~ nếu cứ cốc đầu hoài như vậy chắc bị điện giật mà chết quá.

– Há em nói cái gì? Điện giật là sao? – Có vẻ mấy lời lầm bầm của cô đã lọt vào tai của Bảo Bình.

– Ồ dạ, ý em là sao nhà anh cúp điện ấy mà. – Song Tử vội vàng chống chế.

– Ờ thì tại... anh đã sợ ý làm quá nên... ồ điện nhà anh bị nổ, rồi hư luôn. Máy phát điện cũng không làm gì được. Bây giờ mà về nhà thì sẽ không toàn thấy với bố mẹ đâu. – Bảo Bình thở dài.

Làm quá, rốt cuộc là anh đã làm cái gì há Bảo Bình? Làm cái gì mà đến nỗi nổ ồ điện? (=’=) Song Tử thắc mắc. Cô thấy Bảo Bình không như vẻ bề ngoài, anh có vẻ thú vị hơn thế. Bề ngoài trông lập dị, ngô ngố là vậy mà bên trong lại rất tinh cảm. Bảo Bình nói anh ấy mơ ước được làm một đạo diễn, còn cô thì muốn được làm một diễn viên nổi tiếng giống mẹ. Nếu được Bảo Bình đạo diễn một bộ phim mình đóng thì chắc là tuyệt lắm nhì. Trong đầu Song Tử chợt có ý nghĩ như vậy.

Lần này đến lượt Song Tử tự cốc đầu mình.

“Mày đang nghĩ cái gì vậy Tiểu Song? Chỉ là một cái cốc đầu và một dòng điện xẹt qua cái rẹt thôi mà, không có gì đâu mà...hehe...” (Kiểu này chắc là bé Song đang đấu tranh tư tưởng dữ lắm) – Song Tử vừa nghĩ vừa cười. Trông khuôn mặt lúc này thật sự nhìn rất nham nhở.

Sau khi về nhà, đầu óc Song Tử vẫn chưa trở lại bình thường, khuôn mặt vẫn cứ nham nhở mà bước vào nhà. Song Ngự đang bụng to mì gói mới nấu còn nóng hổi ra ăn thì bất gặp Song Tử đi vào với khuôn mặt kì lạ kia. Cậu cốc đầu cô em mình một cái.

– Đây, mặt mày trông biến thái con heo nái quá. Suy nghĩ cái gì bấy bạ à nhóc?

Song Tử ngẩng mặt lên nhìn Song Ngự không nói gì. Im lặng một lúc rồi nói như tự vấn bản thân.

– Đúng là cái này khác cái kia, chẳng có dòng điện nào xẹt qua cả. Sao kì vậy nè?

Nói rồi cô lững thững lên phòng, bỏ lại Song Ngự mặt ngơ ngác khó hiểu.

– Con nhỏ này nó bị ám đầu à?

Cuối cùng, chẳng biết do quên hay lơ tơ mơ thế nào mà Song Tử không mua cái card điện thoại luôn. Vậy rốt cuộc, mục đích của cô ra ngoài là gì? (T.g Ngắm trai. Tiểu Song: Chạy và cưng giờ!)

Chỉ trong ngày hôm nay, có 4 người bỗng nhiên nhận ra cuộc đời mình như bước qua một trang mới.

Theo đó, những cảm xúc mới cũng tự nhiên mà đến, không thể dự báo trước được...

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đàn Chì Đáng Yêu

– Oáppp~

Sáng sớm tinh mơ, không hẹn mà cả hai anh em nhà Song cùng nhau ngáp ngáp dài. Bạch Dương thấy thế, nói:

– Hai anh em các người đúng là y chang nhau, đến ngáp cũng giống.

– Buồn ngủ chết đi được. – Song Tử than thở.

– Tối qua em thức khuya lắm à Tiểu Song? Anh tưởng chỉ có tên Cá lười chày thầy này mới ngủ muộn vì chuyện kia chứ?

– Anh Bạch Dương biết hết rồi nhĩ? Hihi chắc là tối qua anh Ngự mất ngủ nguyên đêm vì nhớ nhung chị Sur Tử ấy mà. – Song Tử đã lấy lại sức sống, cười gian manh liếc nhìn Song Ngự.

– Không có nhá, em đừng có mà nói xằng bậy! Hôm qua đến giờ Song Tử nó cứ dờ dờ ương ương thế nào ấy, vừa về tới nhà là nói nhảm. – Song Ngự liếc lại Song Tử.

Song Tử bỗng nhiên đỏ mặt, nghĩ đến chuyện đêm qua rồi vội vàng chối quanh co:

– Mặc kệ em nha!

Sau đó cô xì một tiếng rồi im lặng, cả hai đều ra vẻ trầm mặc suy tư. Bạch Dương khó hiểu hết quay ra sau rồi nhìn lên kính chiếu hậu, hai anh em nhà này mọi ngày vẫn ồn ào thế mà hôm nay lại im lặng một cách lạ thường.

Mấy chốc đã đến trường, vừa bước ra khỏi xe cả ba đã thấy hai gương mặt quen thuộc, là Bảo Bình và Thiên Bình.

Vừa trông thấy Bảo Bình, bất giác mặt Song Tử đỏ lên. Thấy thế Bảo Bình lo lắng hỏi:

– Tiểu Song, em bị ốm à?

– Ồ không có ạ, em không sao. – Song Tử ngại ngùng.

Song Ngự thấy lạ, bèn cười thâm trong bụng, sau đó khoác vai Song Tử cười gian (hai anh em rất thân thiết, thường hay quàng vai bá cổ một cách thân nhiên), cậu nhún mạnh từng chữ cuối:

- Chà chà, từ lúc nào mà Bảo Bảo lại tỏ ra thân mật và lo lắng cho Tiểu Song quá vậy ta?
- Ồ có gì đâu, anh thấy em ấy trông có vẻ bị bệnh nên hỏi thăm thôi mà. – Bảo Bình ngây thơ trả lời.
- Vậy sao vậy sao? Hehehe...

Song Tử véo vào eo Song Ngư một cái. Cô biết tông cái tên đầu óc đen tối này hay suy nghĩ bậy bạ cho người khác. Cô ngẩng mặt lên lườm anh mình một cái sắc lém, ngụ ý: “Anh coi chừng em đấy!”

Sau đó Song Ngư giới thiệu Song Tử cho Thiên Bình, không quên nhắc nhở:

- Đây là em gái em đấy, anh không được ve vãn nó nghe chưa!
- Biết rồi biết rồi, lâu ngày không gặp mà Tiểu Ngư lại đe dọa anh thế kia sao? – Thiên Bình mỉm cười, nói bằng một giọng ngọt ngào.
- Ờe, thôi cho em xin, đến con trai mà anh cũng không chừa sao?
- Haha, anh đùa mà, nhưng mà trông khuôn mặt đẹp hơn cả mỹ nữ của em như vậy anh không thể chịu nổi đâu.

(Song ngư có khuôn mặt rất baby với đường nét khá giống con gái, do đó cậu thường tỏ vẻ lạnh lùng để tránh sự chú ý, ai ngờ lại bị tác dụng phụ. Trong trường cậu đều được cả hai phe nam nữ ái mộ. Bạch Dương và Song Tử thường trêu chọc cậu là Mỹ nhân Ngư).

- Anh đừng nói như vậy em khó xử lắm, trong lòng em chỉ có Tiểu Bạch đây thôi~ – Song Ngư cũng không vừa, giả vờ ẻo lả.
- Đúng đấy, anh mà xen vào chuyện tình cảm của tụi em, là anh biết tay nghe chưa! – Bạch Dương phụ họa.
- Haha... Hai đứa làm như thật, anh thua. – Thiên Bình nhún vai, cười.

Gần đó, không ít hủ nữ đi qua chứng kiến và đã bị mất khá nhiều máu mủi.

•••

Nhân Mã và Kim Ngưu lại đi học trễ. Tiểu Ngưu do mãi mê nướng bánh mà quên mất Mã Mã thường hay ngủ quên. Thế là Ngưu chan nhà ta đánh lấy chiếc Vespa “cầm hương” be bé chở Mã Mã đến trường cho lẹ (thật ra là Mã Mã chở chứ Kim Ngưu chống chân không nổi).

Hôm nay quả là ngày “may mắn” của hai bạn í, vừa đến trường thì bác bảo vệ đã đóng cổng một cái “xoạch” thật phũ phàng. Kim Ngưu ngồi nhìn hộp bánh ăn năn buồn bã (chắc hộp bánh nó biết =), còn Nhân Mã lại đang tìm cách làm ninja leo vào trong.

Mã Mã do từ trước đến giờ được mệnh danh là “thành phần hay đi trễ, thường cúp học để đi chơi” nên biết rất rõ mấy cái lối đi bí mật để lọt vào trong. Thế nhưng trời xui đất khiến thế nào mà bỗng dưng cô lại quên đường (Mã cũng hay được biết với biệt danh “Thánh mù đường”).

Bất đắc dĩ, Mã Mã đành lúi Tiểu Ngưu làm ninja với mình. Kim Ngưu tuy nhìn nhỏ bé vậy thôi chứ thực ra cũng rất thích cảm giác mạnh, do đó khi nghe Mã nói thì Ngưu chan cũng hồ hởi mà leo theo sau.

Thế nhưng do không nhìn kĩ xung quanh, hai con người từ trên bức tường cao bay xuống trúng vào một con người cũng vì đi trễ mà phải trèo vào, đang đứng ở dưới dọm bước đi.

Bịch... Bịch... Á! Tiếng la thét thanh xen lẫn tiếng người té trúng người. Hậu quả là Kim Ngưu đang nằm đè lên một chàng trai, còn Nhân Mã do đã từng làm ninja nhiều lần nên có kinh nghiệm, nhảy xuống an toàn và đứng bên cạnh.

- Ủa sao té mà êm dữ vậy ta? – Kim Ngưu ngây thơ hỏi.
- Ủi da, cục thịt từ trên trời rơi xuống.

Nghe thấy giọng nói, lập tức cả Nhân Mã và Kim Ngưu đều nhìn lại. Kim Ngưu đang mặt đối mặt với một anh chàng đẹp trai và hai khuôn mặt chỉ cách nhau chưa đến một gang tay.

- Là em? – Chàng trai đó bất ngờ nhìn Kim Ngưu.

Ngưu-chan cũng mở to mắt mà đáp lại:

- Thiên... Yết?

– Đây, hai người tính ở trong trạng thái đó đến lúc nào hả? Cái tên kia, mau buông Tiểu Ngưu ra coi! – Nhân Mã cứ tưởng Thiên Yết đang có ý đồ gì với Kim Ngưu, vì cậu nhìn Kim Ngưu mãi mà không chịu đứng dậy.

Nghe thấy giọng Nhân Mã, cả hai vội đứng dậy. Kim Ngưu vui mừng khi gặp lại người quen.

- Thiên Yết, ra cậu cũng học ở đây, hihi.
 - Sao em lại vào đây? Trong đây là trường cấp 3 mà. – Thiên Yết vẫn còn nghĩ Kim Ngu là học sinh tiểu học (ặc ==)
 - Tôi học ở đây mà. – Kim Ngu trả lời bằng một giọng ngây thơ.
 - Chị quen người này à Ngu-chan? – Nhân Mã lên tiếng.
 - Ủ, chị gặp cậu ấy hôm khai giảng.
 - Hà, chị? – Thiên Yết ngạc nhiên tột độ.
 - Chị Kim Ngu nhìn vậy thôi chứ học 12 rồi đấy nhá! – Mã Mã giải thích.
 - Hà, thật sao?
 - Ủa, vậy là Thiên Yết phải kêu tôi là chị chứ không được gọi là em nữa nhá. – Kim Ngu mỉm cười đáng yêu.
 - O...ừ...- Thiên Yết bối rối.
 - Mà cậu có nhớ đã hứa là sẽ bao tôi ăn không? Nhớ giữ lời đó, hihi! (Ồi, cái gì không nhớ chứ ăn thì Tiểu Ngu nhớ rất rõ). – Thôi mình đi vào lớp nhanh đi Mã, vào trễ là Xứ Nữ lại cảm rằm với chị nữa, hẹn gặp lại Thiên Yết!
- Nói rồi Kim Ngu kéo Nhân Mã đi, vẫy tay tạm biệt Thiên Yết với nụ cười đáng yêu. Thiên Yết vừa nhìn thấy nụ cười đó thì đứng chết trân nột chỗ luôn. Cậu vuốt mặt một cái, rồi thở dài, khẽ môi khẽ nhếch lên.
- Thật dễ thương... Không ngờ lại là đàn chị của mình.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sự Bắt Đầu Cho Những Tình Cảm Chân Thành

Song Ngu vừa vào lớp thì đã trông thấy Sur Từ đang nghe nhạc, cậu đi ngang qua mà chẳng nói gì, Sur Từ cũng tỏ vẻ không quan tâm. Bạch Dương thấy thế thì thở dài ngao ngán:

- Hai đứa mà ở chung nhà chắc mỗi ngày chỉ biết bốn mắt nhìn nhau.
 - Nhiều chuyện. – Song Ngu đánh vào lưng Bạch Dương một cái rõ đau.
 - Thằng Cá khôn nạn! – Cừu con bị đau nên quay ra sau chửi. – Cơ mà Nhân Mã vẫn chưa vào à?
 - Ai nhắc Mã, Mã có mặt đâyyyy! – Nhân Mã vừa bước vào lớp, mà không, nói chính xác hơn là bay vào.
 - Vừa mới nhắc. Cậu làm gì mà đến trễ thế?
 - Tớ ngủ quên, với cả lúc này gặp người quen của chị Ngu nữa nên đến hơi trễ.
 - Các em vào chỗ ngồi trật tự nào, cô có một thông báo quan trọng đây! – Cô Thiên Văn từ đâu bước vào lớp, giọng nghiêm khắc.
- Rồi cô cầm cái tablet lên nói (ở trong học viện này, mỗi giáo viên đều được sử dụng tablet thay thế sổ ghi chú và quyển giáo án thông thường).
- Như thường lệ, vào đầu năm trường ta sẽ tổ chức hội thi văn nghệ. Do lớp chúng ta là một trong những lớp nghệ thuật nên phải có những tiết mục thật sự chất lượng. Cô mong các em sẽ cố gắng để thể hiện thật tốt khả năng của bản thân.
- Cô nói xong, cả lớp liền rộ lên, xôn xao. Sur Từ hỏi Nhân Mã:
- Cậu định sẽ làm gì vậy Mã?
 - Chắc tớ sẽ hát, còn cậu?

– Ủm, tớ cũng nghĩ vậy.

– Oaaaa tớ có ý hay lắm, hay là chúng ta song ca đi! – Nhân Mã háo hức.

– Được đó, chút về ghé nhà tớ chúng ta sẽ tập hát nhé!

– Này, cho tớ tham gia với được không? – Bạch Dương xen vào. – Cả tên Mỹ nhân Ngư này nữa.

– Hả, tao đã nói là tham gia đâu? – Song Ngư đang mơ màng nhìn ra cửa sổ thì giật mình khi nghe đến cái biệt danh không đụng hàng của cậu. – Mà Mỹ nhân Ngư cái đầu mày á Cừu Điện!

– Chứ mày cũng có kế hoạch gì đâu, tham gia chung cho vui.

– Được, vậy ra về bốn đứa mình sẽ ghé sang nhà Sư Tử để quẩy nhaaa! – Nhân Mã cười tít mắt, quyết định luôn mà không đợi sự đồng ý của Song Ngư. Gì chứ cô rất thích được tụ tập cùng bạn bè.

– Okay! – Song Ngư thờ dãi trả lời. – Đành vậy.

Ở lớp 10A, sau khi nghe thầy Minh Trọng thông báo xong, cả lớp ai nấy đều rất hào hứng. Song Tử bàn với Cự Giải hai đứa sẽ có một tiết mục song ca, do đó cũng dự định ra về sẽ đi chọn bài hát để tập.

Thiên Yết ngồi gần đó trầm ngâm suy tư, cậu vẫn còn nhớ đến nụ cười của đàn chị đáng yêu lúc sáng.

Lớp 12A cũng phấn khởi không kém, năm nay là năm cuối nên ai cũng mong muốn sẽ có một tiết mục khiến cho người ta nhớ mãi đến mình sau khi ra trường. Xử Nữ là lớp trưởng, cô được cô chủ nhiệm phân công chọn một tiết mục để cả lớp diễn chung, còn lại mỗi cá nhân muốn diễn thêm tiết mục nào cũng được. Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Xử Nữ quyết định:

– Lớp chúng ta sẽ diễn kịch!

– Oaaaaa, nghe thật thú vị! – Dưới lớp rộn ràng.

– Diễn kịch gì vậy lớp trưởng?

– Đó chính là “Cô bé quàng khăn đỏ”, được không các bạn?

– Ô nghe được đó, vậy ai sẽ đóng vai cô bé quàng khăn đỏ? – Bảo Bình hỏi.

Mọi người không suy nghĩ mà đều đồng loạt đưa tay về phía Kim Ngưu. Có lẽ do ngoại hình đáng yêu của cô rất hợp với vai đó.

– Ô, tớ sao? – Kim Ngưu ngơ ngác. – Nhưng tớ có biết diễn gì đâu, tớ chỉ biết ăn bánh ngọt thôi.

– Cậu yên tâm, cứ để Bảo Bình này lo, tớ bảo đảm dù cậu không biết diễn xuất thì cậu vẫn làm tròn vai của mình! – Bảo Bình đã có một kế hoạch, cậu muốn làm đạo diễn cho vở kịch.

Nói rồi, Bảo Bình tự biên tự diễn tự phân vai luôn (anh rất tình và đẹp trai :3).

– Vậy Kim Ngưu vai cô bé quàng khăn đỏ, Xử Nữ vai bà, Thiên Bình vai con sói, còn vai thợ săn ai đóng?

– Này sao tớ lại đóng vai sói chứ? – Thiên Bình lên tiếng. – Mà ai cho cậu tự ý phân vai hả Bảo Bảo?

– Hehe...lỡ hững rồi nên nói luôn. – Bảo Bình gãi đầu.

– Bỏ tay với cậu luôn. Mà các cậu thấy Bảo Bình phân vai như vậy có được không? – Xử Nữ ra dáng một lớp trưởng, nghiêm túc hỏi ý kiến.

– Chúng tớ đều đồng ý, nhưng còn vai bác thợ săn?

– Bảo Bình đóng luôn đi!

– Ừ đúng đấy! – Cả lớp đồng thanh.

– Hả khoan, sao lại là tớ? – Bảo Bình nói.

– Ai bảo cậu tự ý phân vai, vậy nên cậu cũng phải đóng! – Xử Nữ cười gian manh. – Được rồi, vậy lớp chúng ta thống nhất vậy nhé, còn bạn nào muốn đăng ký thêm tiết mục nào thì cứ nói tớ.

Suốt ngày hôm đó, sân trường nơi đâu cũng nghe bàn về ngày hội văn nghệ sắp tới, mọi người xem chừng nôn nao lắm. Thiên Bình vẫn còn cảm râm với Bảo Bình chuyện cậu tự ý phân vai con sói cho cậu. Cậu cứ luôn miệng thắc mắc tại sao lại phải là con sói mà không được đóng vai bác thợ săn. Bảo

Bình không chịu nổi cái miệng của tên bạn thân, đành trả lời, cậu biết chắc thế nào cậu ta cũng tức anh ách lên.

– Tại nhìn mặt cậu lúc thấy gái đẹp giống mặt con sói đói lắm!

Và quả đúng như Bảo Bình nghĩ, Thiên Bình sau khi nghe xong thì lao vào đánh Bảo Bình dữ dội. Không thể tin cái tên bạn thân nổi khổ này lại đã xoáy cậu như vậy, dám so sánh khuôn mặt đẹp trai của cậu với con sói già ham ăn kia, quả thực là không thể tha thứ được mà.

– Bảo Bảo, cậu chết với tớ!

– Hahaha!

--

Ra về, 12 sao nhanh chóng đi thực hiện kế hoạch cho tiết mục thi văn nghệ của mình. Song Tử và Cự Giải đi về nhà Giải tập hát; Xử Nữ, Kim Ngưu, Bảo Bình, Thiên Bình vào hội trường tập kịch; còn Sư Tử, Nhân Mã, Song Ngư, Bạch Dương thì đã nhanh chóng về đến nhà Sư Tử, kỳ thực bốn người họ vẫn chưa nghĩ ra tiết mục gì.

– Này Sư Tử, nhà cậu ở tầng mấy? – Bạch Dương hỏi trong khi cả đám đang trong thang máy.

– Tầng 70.

– Oa cao thế? Còn 5 tầng nữa là trên cùng luôn luôn rồi!

Thang máy dừng lại ở tầng 70, cửa mở ra, Nhân Mã hỏi:

– Cậu ở phòng nào vậy Tiểu Sư?

– Đến rồi đây.

– Ừ đến tầng 70 rồi nhưng mà nhà cậu ở đâu?

– Thì đây là nhà tớ mà.

– Là sao??? – Bạch Dương và Nhân Mã khó hiểu.

– Cả hai tầng 70 và 71 đều là nhà tớ, tớ đã mua hết hai tầng này. – Sư Tử tỉnh bơ nói.

– WTF? Những hai tầng sao? Nhà cậu giàu thế à? – Bạch Dương và Nhân Mã đồng thanh hét lên. – Ân bờ lí vợ bò!

– Hi có gì đâu, nhà các cậu cũng thừa sức mua được mà. – Sư Tử mỉm cười. – Nào các cậu vào đây đi.

Dù biết là có thể mua nhưng cả Bạch Dương và Nhân Mã không thể ngờ là Sư Tử lại mua đến tận hai tầng trong khu chung cư đắt giá này. Một tầng là biết dư tiền rồi thế mà những hai tầng, đúng là tiểu thư tập đoàn Starry có khác.

Nội thất bên trong rất đẹp và thoáng mát, Sư Tử dẫn mọi người vào phòng khách ngồi nói chuyện. Nhân Mã nhìn quanh rồi hỏi:

– Bố mẹ cậu đâu rồi Tiểu Sư?

– Tớ sống một mình, bố mẹ lâu lâu mới đến đây.

– Oaaaa tuyệt vậy, cậu sống một mình chắc là tự do lắm! – Mã Mã tròn mắt thán phục, cô luôn muốn được sống một cuộc sống tự lập như thế này.

– Ừ tại tớ quen sống một mình từ lúc ở bên Mỹ rồi, cho nên về đây dọn ra ở riêng luôn. Với lại nơi đây cũng gần công ty của tập đoàn nên cũng tiện.

Sư Tử dừng một chút rồi nói tiếp:

– Thế chúng ta sẽ tập tiết mục gì đây?

– Tớ muốn hát, vì ngoài hát ra tớ cũng chẳng biết làm gì. – Nhân Mã đưa ra ý kiến ngay lập tức.

– Tớ cũng đồng ý kiến với Mã Mã, còn các cậu?

– Tớ thấy hát không thì bình thường lắm, tớ nghĩ chúng ta nên làm cái gì đó kết hợp với hát thì sẽ ấn tượng hơn. – Bạch Dương suy nghĩ.

– Thế cậu định làm gì? – Sư Tử hỏi.

– Chẳng biết nữa, ý này sao hả Ngư?

Song Ngư này giờ đang trầm ngâm suy nghĩ, kỳ thực cậu cũng rất quan tâm đến tiết mục thi văn nghệ. Rốt cuộc cậu cũng nói ra ý kiến mà mình thấy thiết thực nhất.

– Chúng ta lập ban nhạc đi!

– Ban nhạc sao? Nghe có vẻ rất vui nhì! – Nhân Mã cười tít mắt.

– Ừ ý kiến đó nghe hay đấy, tớ đồng ý! Còn Sư Tử thì sao?

– Nếu Mã Mã đồng ý thì tớ cũng vậy. Thế ban nhạc chúng ta sẽ như thế nào đây?

Song Ngư nói:

– Hai cậu sẽ hát song ca bình thường, Bạch Dương chơi cajon, còn tớ chơi guitar. Okay?

– Cậu biết chơi guitar nữa à? – Sư Tử hỏi.

– Song Ngư biết chơi cả piano và violin nữa đó! – Bạch Dương rất tự hào về tên bạn thân.

– Được rồi Tiểu Bạch, chẳng phải cậu cũng chơi trống với cajon rất cừ sao? Vậy bây giờ chúng ta sẽ chọn bài hát nhé!

– Tớ đã nghĩ ra bài này hay lắm! – Sư Tử cười.

Sư Tử trông rất hào hứng. Cô thấy rất vui khi ở bên những người bạn này, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tự nhiên như vậy. Những người bạn lúc trước hầu như chơi với cô chỉ vì tiền và sắc đẹp của cô. Do đó cô luôn tỏ ra cao ngạo và ít kết thân với người xung quanh.

Có một người ngồi đó, bất chợt trông thấy nụ cười của cô, trong lòng có một chút xao xuyến.

“Nụ cười quen thuộc ấy, tớ không thể nào quên được. Nếu như cậu cứ cười như thế chả phải sẽ dễ thương hơn sao?”

•••

Cùng lúc đó, tại hội trường của học viện Starry, lớp 12A đang tập diễn kịch. Bảo Bình thể hiện niềm đam mê làm đạo diễn của mình, dàn dựng vở kịch một cách rất nhiệt tình.

– Này Kim Ngưu, bỏ mấy cái bánh ngọt đó xuống rồi đến đây diễn đi!

– Thiên Bình, cậu có diễn cho nghiêm túc không hả?

– Xử Nữ, thường ngày cậu kĩ tính lắm mà, sao lại hay quên lời thoại thế này?

... Vân vân và vân vân...

Những lời trên kia chính là của Bảo Bình nhà ta. Bây giờ trông cậu còn cầu toàn hơn cả Xử Nữ, có thể nói trông thoáng chốc Xử Nữ bỗng thấy mình bị lãng quên (T.T).

•••

Tại nhà Cụ Giải...

– Thừa bố con mới về ạ.

Giải Nhi lễ phép thưa một người đàn ông mặc áo blouse trắng đang ngồi đọc báo trong phòng khách. Đó chính là bố của Cụ Giải, bác sĩ Cụ Thanh.

– Con về rồi đấy à, bà giúp việc đã làm đồ ăn rồi đấy con vào ăn mau không nguội mất. – Vị bác sĩ mỉm cười dịu dàng. – Cháu là bạn của Giải Nhi à?

– Dạ chào bác, cháu là Song Tử ạ. – Song Tử khoanh tay lễ phép.

– Ô cháu là con của Hi Vũ và Tuệ Vy phải không?

– Bác biết bố mẹ cháu ạ?

– Vậy là đúng rồi nhì, bác là bạn của bố mẹ cháu đấy. Rất vui được gặp cháu, Song Tử! – Ông Cụ Thanh trông rất vui.

Rồi ông nhìn đồng hồ, trông có vẻ vội.

– À mà ta có việc ở bệnh viện rồi nên phải đi gấp, cháu cứ tự nhiên như ở nhà nhé! Gửi lời hỏi thăm bố mẹ cháu dùm ta luôn.

– Vâng ạ.

– Bỏ lái xe cẩn thận nhé! – Cự Giải nhắc nhở.

Ông Cự Thanh quay lại mỉm cười rồi nhanh chóng đi mất.

– Này, bố cậu còn trẻ quá nhỉ? Chắc mẹ cậu cũng trẻ đẹp như vậy. – Song Từ nói.

– Ừ mẹ tớ đẹp lắm, đối với tớ mẹ tớ là đẹp nhất đó! – Cự Giải cười nhưng ánh mắt hơi buồn.

– Vậy mẹ cậu đâu rồi?

– Mẹ tớ... mất rồi...- Cự Giải ngập ngừng, cô nói như thể sắp khóc.

– Ồ tớ xin lỗi, tớ đã nhắc đến chuyện không hay.

– Không... không sao. Dù mẹ tớ đã mất, nhưng với tớ và cả bố nữa, mẹ vẫn luôn hiện diện ở trong tim. – Cự Giải mỉm cười, chỉ tay vào nơi trái tim.

– Ừm Giải à, tớ biết mà. Mẹ cậu vẫn sẽ luôn dõi theo cậu. – Song Từ cười hiền.

Song Từ cảm thấy Cự Giải là một cô gái rất mạnh mẽ, không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài. Cô nhìn Cự Giải một lúc rồi nắm lấy hai tay của cô bạn, cười tươi:

– Tớ thật sự rất vui khi có cậu làm bạn đó Cự Giải à!

– Tớ cũng vậy, Song Từ. Nào, chúng ta đi tập hát thôi, tớ muốn tiết mục của hai đứa mình sẽ thật là ấn tượng!

Nói rồi, Cự Giải kéo Song Từ lên phòng mình. Cô cũng rất trân trọng tình bạn của mình và Song Từ.

..-

Dưới ánh đèn le lói nơi phòng tập nhảy của học viện Starry, có một chàng trai đang phô diễn những vũ điệu đẹp mắt dù mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo. Đôi mắt xám tro đầy mê hoặc thể hiện những biểu cảm phù hợp theo từng nhịp di chuyển. Ánh mắt thường ngày lạnh lùng nay đã bộc lộ rõ cảm xúc hơn. Có lẽ, chỉ khi nhảy Thiên Yết mới được là chính mình, được thoải mái bộc lộ những xúc cảm của bản thân. Cậu dự định sẽ cho mọi người biết đến những vũ điệu tuyệt đẹp mà cậu tự nghĩ ra. Do đó, cậu đang tập trung dần dựng một bài nhảy solo đẹp mắt cho buổi thi văn nghệ.

Thiên Yết đang say mê với vũ đạo mới nghĩ ra thì bất chợt hình ảnh của một người hiện lên trong đầu. Đó là người có nụ cười dễ thương nhất mà cậu từng thấy. Có lẽ nhớ về nụ cười đó đã làm cho cậu cảm thấy có động lực hơn cho việc tập. Thiên Yết vừa nhảy mà miệng cứ mỉm cười suốt.

Và như vậy, 11 sao của chúng ta ai nấy cũng đều rất háo hức và tất bật với tiết mục văn nghệ của mỗi người. Bên cạnh đó, tình bạn giữa họ cũng đã trở nên thân thiết và hiểu nhau hơn. Cảm xúc của họ cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hội Thi Văn Nghệ Đáng Nhớ

Chẳng mấy chốc đã qua hai tuần, và thế là hội thi văn nghệ đã đến. Hôm nay, Học viện Starry sẽ tổ chức cuộc thi văn nghệ đến chiều tối. Học viện cũng sẽ mở cổng cho phép người ngoài vào. Người người lũ lượt kéo đến, ai cũng mong chờ được xem học sinh Học viện Starry sẽ tạo ra những bất ngờ gì. Và đặc biệt được mong đợi nhất là các lớp A.

– Nhanh lên nào, tiết mục của chúng ta đầu tiên đấy! – Sư Từ hối thúc.

– Cái gì, ngay tiết mục đầu luôn à? Troll nhau sao? – Bạch Dương hoảng hốt. – Ai đi bốc thăm mà xui dữ vậy?

– Là Nhân Mã này nè! – Nhân Mã lù lù xuất hiện.

Cứ tưởng cô sẽ tấn Bạch Dương một trận vì tội nói xấu người khác, ai ngờ chỉ phùng má xịu mặt xuống lí nhí nói:

– Tớ xin lỗi, là do tớ hấp tấp quá nên rút thăm xui. Đầu là lỗi của tớ, tại tớ vui quá mà quên lựa chọn cho kĩ càng.

– Không... không sao đâu... cái đó là chuyện hên xui mà. À mà có lẽ ta nên tập lại bài hát lần cuối trước khi diễn nhĩ. – Bạch Dương bỗng ngó người ra, rồi bối rối.

– Ừ vậy đi tập nào!

Bạch Dương hết hồn, sao tự nhiên nhìn Nhân Mã lúc ấy lại trông đáng yêu đến thế. Tim cậu đã lỡ một vài nhịp trong khoảnh khắc đó. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Bạch Dương không ngừng suy nghĩ.

--

Hội trường của Học viện Starry đông nghẹt người. Như mọi năm, hôm nay là ngày rất được trông đợi. Có thể nói hội thi văn nghệ của trường giống như là một buổi liveshow hoành tráng với chính những học sinh là người làm chủ sân khấu. Sau khi thấy hiệu trưởng phát biểu cảm nghĩ xong, MC nói:

– Và bây giờ cuộc thi văn nghệ của Học viện Starry xin phép được bắt đầu!

Lập tức một tràng pháo tay hò reo hú hét các loại vang lên, không khí thật náo động. MC trình trọng giới thiệu:

– Bắt đầu cho cuộc thi chính là một phần mở màn hết sức đặc sắc. Đó chính là tiết mục “Count on me” với sự trình diễn của nhóm Heartstring đến từ lớp 11A!

Cả hội trường vừa nghe xong thì như ong vỡ tổ với rất nhiều tiếng vỗ tay, ai cũng hồi hộp chờ xem tiết mục của nhóm Heartstring – nhóm của Song Ngư, Sur Từ, Nhân Mã và Bạch Dương.

Sân khấu bỗng chốc tối om, yên lặng, ai nấy đều nín thở chờ đợi. Bất ngờ, một tiếng đàn guitar vang lên, một chàng trai có khuôn mặt baby với ánh mắt lạnh lùng đang ngồi đánh đàn. Người ta nhận ra ngay đó chính là Song Ngư. Tiếp theo đó là tiếng trống cajon vội vã của Bạch Dương. Âm thanh của hai loại nhạc cụ trộn lẫn vào nhau tạo nên một âm điệu vui tươi và trẻ trung. Và rồi, một giọng hát ngọt ngào vang lên.

“If you ever find yourself stuck in the middle of the sea,

I’ll sail the world to find you.”

Nhân Mã bước ra trước cùng vẻ nhí nhảnh, giọng hát của cô nghe thật dễ thương y hệt con nít. Cô đang hát thì nháy mắt một cái làm đám con trai phía dưới sân khấu tim đập loạn xạ. Nhân Mã vừa hát vừa nhìn Bạch Dương rồi cười tươi làm Bạch Dương bỗng nhiên đỏ mặt.

“If you ever find yourself lost in the dark and you can’t see,

I’ll be the light to guide you.”

Tiếp theo đó, Sur Từ nhẹ nhàng cất tiếng hát, một giọng hát thật êm dịu. Khác hẳn với vẻ kiêu ngạo thường ngày, khi đứng trên sân khấu Sur Từ như một con người khác. Cô hát với vẻ mặt tươi vui đầy cảm xúc, như thể từ trước đến giờ chưa có điều gì làm cô vui đến vậy. Song Ngư lắng nghe thật kỹ giọng hát của Sur Từ, cậu không ngờ cô lại hát hay và đầy cảm xúc như vậy. Không khó để Song Ngư nhận ra một niềm say mê trong đôi mắt màu xanh sapphire của cô.

Và rồi, Sur Từ và Nhân Mã cùng nhau cất giọng hát.

“Find out what we’re made of.

What we are called to help our friends in need.

You can count on me like 1 2 3.

I’ll be there.

And I know when I need it I can count on you like 4 3 2.

And you’ll be there.

Cause that’s what friends are supposed to do, oh yeah.

Woohoo, Woohoo, yeah...!”

(Lời 2 mấy bạn tự xem nhá)

Cả hội trường như vỡ òa sau khi bài hát kết thúc. Một tràng pháo tay rất dài dành tặng cho bốn người trên sân khấu. Ai ai cũng đều rất thích thú với phần trình diễn này. Thành công ngoài mong đợi.

– Ô phần mở màn quá tuyệt vời nhĩ mọi người? Một sự kết hợp hoàn hảo giữa guitar, cajon và hai giọng hát rất hay. Giai điệu bài hát cũng rất vui tươi và ý nghĩa. Cảm ơn các bạn đã trình diễn một tiết mục xuất sắc như thế này. Vâng và tiếp sau đây chúng ta sẽ tiếp tục với...

--

Phía sau cánh gà...

- Phần trình diễn của anh chị tuyệt quá! Em nghĩ mọi người sẽ đoạt giải đó! – Song Tử giơ ngón tay cái lên ủng hộ.
- Tất nhiên là sẽ đoạt giải rồi, Muahahaha! – Bạch Dương cười to đầy tự tin. – Không chừng là giải nhất luôn ấy.
- Chưa chắc đâu, còn những tiết mục của hai lớp 10A và 12A mà. Tiểu Song, em sẽ hát à? – Nhân Mã tươi cười.
- Vâng ạ, em với Cự Giải sẽ song ca. Giải Nhi, lại đây nào, tớ đã kể cậu nghe về mọi người rồi nhỉ?
- Chào anh chị, em là bạn của Song Tử. – Cự Giải lễ phép.
- Chào em Tiểu Giải, chút nữa cả hai hãy biểu diễn thật tốt nhé! – Sư Tử mỉm cười.
- Vâng ạ, em cảm ơn chị Sư Tử!

Tiết mục của Cự Giải và Song Tử cũng thành công không kém. Cự Giải dịu dàng với phong cách nữ tính, mặc một cái váy màu xanh da trời và giọng hát du dương như gió thoảng. Song Tử cá tính mọi ngày nay bỗng trở nên nữ tính hơn với cái váy ngắn màu hồng nhạt. Cả hai hát bài “True friend” (của Miley Cyrus ấy, bài này ý nghĩa lắm) bằng chính cảm xúc đối với tình bạn giữa họ.

– Bài hát “True Friend” quả thật rất ý nghĩa nhỉ mọi người, và cả hai cô gái đáng yêu này cũng hát rất hay nữa. – MC giới thiệu tiếp. – Tiếp theo cũng là một tiết mục đặc sắc đến từ lớp 10A, đó là một phần trình diễn nhảy hiện đại của một bạn nam tên Thiên Yết. Với tiết mục nhảy solo có tên “Fly to your heart” (cái này tác giả tự bịa ra, các bạn khỏi search chỉ cho mắc công :3).

MC vừa nói xong thì một khúc nhạc piano vang lên. Một chàng trai mặc đồ đen trông rất bí ẩn xuất hiện. Cậu thể hiện một vài điệu nhảy nhẹ nhàng như đang khiêu vũ, với từng bước nhảy uyển chuyển đầy mê hoặc và dạt dào cảm xúc. Khuôn mặt cậu tuy lạnh lùng nhưng lại ánh lên nét dịu dàng và niềm hạnh phúc. Rồi bỗng nhiên tiếng nhạc nhẹ nhàng kia chấm dứt, thay vào đó là một giai điệu mạnh mẽ và dồn dập. Thiên Yết nhanh chóng thay đổi những điệu nhảy kia thành những vũ điệu cuồng nhiệt, dứt khoát. Cậu thoải mái tung bước chân đến khắp nơi trên sân khấu với khuôn mặt đầy cảm xúc chân thực.

Cuối cùng, tiết mục kết thúc với hình ảnh Thiên Yết bằng đôi cánh đen của mình bay từ trên cao đáp xuống bằng một cú nhào lộn đẹp mắt. Đôi cánh là một phần của bộ đồ mà Thiên Yết đang mặc. Cậu đã nhờ Bảo Bình giúp mình vụ bay trên đôi cánh bằng cách nối đôi cánh với cái thanh sắc phía trên bằng một cọng dây nhỏ nhưng chắc, do đó cậu được thỏa sức bay lượn để thể hiện những vũ điệu tuyệt vời từ trên không. (Thiên Yết và Bảo Bình thật ra đã có quen biết với nhau từ lâu)

Phần trình diễn của Thiên Yết kết thúc, mọi người vỗ tay rần rần. Từ đầu tiết mục đến giờ không ai có thể rời mắt khỏi những vũ điệu quyến rũ của cậu. Thế nhưng, có khá nhiều người thắc mắc nội dung của bài nhảy. MC muốn giải đáp nỗi tò mò cho mọi người, kêu Thiên Yết nán lại một chút.

- Tiết mục của cậu thật tuyệt vời đấy Thiên Yết à, liệu cậu có thể cho chúng tôi biết nội dung thật sự của nó được không?
- Tôi sẽ chỉ nói một điều thôi. Bài nhảy này là dành cho người mà tôi đang để ý đến! – Thiên Yết lạnh lùng, nở một nụ cười chết người.

Những cô gái dưới ghế khán giả vừa trông thấy đã đồng loạt nhìn cậu bằng ánh mắt hình trái tim. Thiên Yết không đoái hoài gì đến ai cả, cậu chỉ mong người được nhận sẽ biết cậu đang ám chỉ cô ấy.

--

– Và sau đây, tiết mục cuối cùng được trông đợi nhất đó chính là một vở kịch được dựa theo câu truyện cổ tích nổi tiếng “Cô bé quàng khăn đỏ” của lớp 12A! Xin các bạn hãy cho một tràng pháo bông ý lộn pháo tay! – MC hài hước.

Hội trường một lần nữa náo động bởi tiếng cười cùng với tiếng vỗ tay. Đây chính là tiết mục được mong chờ nhất và cũng là tiết mục cuối cùng của cuộc thi này.

Xử Nữ ở sau cánh gà nhìn ra ngoài thấy nhiều người thì cũng hơi lo lắng, dù đây không phải là lần đầu cô lên sân khấu. Nhưng bởi do tính cầu toàn của mình, cô luôn mong muốn mọi thứ sẽ đều trơn tru và hoàn hảo. Do đó tự bản thân cô đã tạo ra một áp lực cho mình mà cô không hề nhận ra.

Bỗng nhiên điện thoại Xử Nữ có tin nhắn, cô mở ra đọc, là tin nhắn của Ma Kết.

“Cô lên nhé Tiểu Nữ của anh, anh ngồi ở hàng ghế thứ 2 đấy. Anh sẽ luôn dõi theo em, đừng lo lắng gì nhé!”

Xử Nữ đọc xong tin nhắn mà lòng thấy xúc động làm sao. Cô không nghĩ Ma Kết sẽ đến đây xem cô diễn, anh còn rất nhiều việc trong công ty mà. Nhưng mà, anh đã ở đây rồi, anh nói rằng anh sẽ luôn dõi theo cô, điều đó thật sự làm cô rất hạnh phúc. Có anh, cô cảm thấy tự tin hơn, cô chắc chắn sẽ diễn thật tốt để không phụ lòng anh.

– Được rồi mọi người, cùng cố gắng nhé! – Xử Nữ động viên các thành viên khác.

Ánh đèn sân khấu lại một lần nữa chợt tắt. Một ánh sáng khác hiện lên, rọi vào một cô gái nhỏ bé mặc cái áo choàng đỏ vừa bước ra, đó chính là Kim Nguru trong vai cô bé quàng khăn đỏ.

Kịch bản có vẻ sẽ khác đi một chút, do Bảo Bình đã sửa lại cho hài hước hơn.

Kim Nguru tung tăng, nhảy chân sáo trong lúc đến nhà bà. Cô nhìn xuống rổ bánh đem đến cho bà, không kiểm chế được.

– Minh ăn một cái chắc bà cũng không biết đâu nhỉ?

Rồi với vẻ mặt lăm lăm lét, cô lấy tay lấy một cái bánh donut ra ăn. Hành động này của Kim Nguru đã làm cho tất cả mọi người có mặt trong hội trường bật cười. Có lẽ là do cái vẻ mặt moe ham ăn của mình.

– Ô, cô bé dễ thương ời, ăn vụng là không tốt đâu! – Con sói Thiên Bình từ đâu phóng ra.

– Á, ông Sói! Đừng lại gần đây!

– Cô bé yên tâm, ta không ăn thịt đâu mà lo. – Sói Thiên Bình nói bằng giọng hết sức gian tà (chắc là nhập vai dữ lắm). – Bé tên gì nhỉ?

– Tôi là Khăn Đỏ.

– Trông cô có vẻ rất thích ăn bánh nhỉ? Có muốn đến nhà ta không, chỗ ta có rất nhiều bánh ngon. – Sói buông lời ngon ngọt dụ dỗ.

Nghe xong mắt Khăn Đỏ sáng lên (chắc là mắt Kim Nguru sáng thiệt luôn đó chứ không phải đang nhập vai đâu, bé Trâu mà nghe đến bánh là mê rồi =)).

– Ông nói thật chứ? Nhưng mà, mẹ đã dặn không được la cà, hay là hái bướm bắt hoa. – Cô xịu mặt xuống, vẻ tiếc nuối. – Xin lỗi ông nha, tôi phải đến nhà bà ngay. Bái bai!

Thật ra là hái hoa bắt bướm nhưng chẳng biết sao mà Tiểu Nguru lại tự ý sửa lời thoại, cả hội trường lại rộ lên một tràng cười.

– A khoan đi đã! – Sói già gọi với lại.

– Chuyện gì vậy? Tôi phải đi ngay không thôi bà đợi.

– Nhà bà ở đâu? – Tên Sói đối cười gian hời.

Khăn Đỏ ngập thơ trả lời:

– Ở bên kia khu rừng. Cái nhà có ống khói đấy, cứ đẩy cửa là vào được ngay.

Nói rồi Khăn Đỏ lại tung tăng đi tiếp, Sói già lặng lẽ theo sau. Sói tự nói với mình, lập ra một kế hoạch ác độc.

– Haha, ta sẽ đến nhà bà trước, ăn bà cô rồi đến cô. Nghĩ đến mà bụng đã no căng rồi! Muahahaha!

Khăn Đỏ đến nhà bà với rổ bánh đã voi đi một nửa (==). Lòng thầm nghĩ chắc bà già rồi nên không biết đâu.

Cô bước vào nhà mà ngửi thấy mùi kì lạ (mùi của con sói). Khăn Đỏ trông thấy bà đang nằm trên giường với vẻ ngoài khác hẳn ngày thường. (Xử Nữ đã nhanh chóng đeo cái tai sói lên và nằm trên giường, do Sói Thiên Bình không chịu đóng giả vai bà vì bà phải mặc cái váy khá dài ==” Thiên Bình: Ta là đàn ông con trai thì sao mà mặc váy được!). Khăn Đỏ thấy lạ, hồn nhiên hỏi:

– Bà ơi, sao hôm nay bà hôi thế? Mấy ngày rồi bà chưa tắm ạ? Cháu ngửi thấy một mùi rất hôi và lạ.

– Đó là mùi cơ thể của bà, bà xin lỗi vì đã quá hôi như vậy. (T.T)

Hahaha...Hội trường lại tràn ngập trong tiếng cười.

Và bám sát câu chuyện là đoạn hội thoại quen thuộc.

– Bà ơi! Sao hôm nay tai bà dài thế? – Khăn Đỏ ngập thơ.

– Tai bà dài để bà nghe cháu nói được rõ hơn. – Bà (Sói) đáp.

– Thế còn mắt bà, sao hôm nay mắt bà to thế?

– Mắt bà to để bà nhìn cháu được rõ hơn.

– Thế còn mồm bà, sao hôm nay mồm bà to thế?

– Mồm bà to để bà ăn thịt cháu dễ hơn đấy! Muahahaha!

Sói vừa nói xong liền chồm dậy nuốt lấy Khăn Đỏ. Nghe tiếng kêu cứu của cô bé, bác thợ săn Bảo Bình đi ngang qua nhanh chóng chạy sộc vào nhà. Bảo Bình đã gắn hai chùm râu dê lên mặt làm cho bác thợ săn trông rất tức cười.

Sau đó là kết cục quen thuộc, bác thợ săn giết chết Sói, mổ bụng nó ra cứu bà và Khăn Đỏ. Thế nhưng Bảo Bình đã chế thêm một chi tiết nho nhỏ cho vở kịch: do phát hiện Khăn Đỏ ăn vụng bánh nên bà đã la mắng cô bé một trận rồi mới hết.

Kết thúc tiết mục là một tràng cười to của khán giả như muốn nổ tung cái hội trường.

– Xin cảm ơn lớp 12A đã cho chúng ta một vở kịch hài hước và mới lạ như thế, xin hỏi là ai đã biên kịch vậy? – MC vừa nói mà vừa chùi nước mắt vì bây giờ cười nhiều quá.

– Là Bảo Bình ạ! – Kim Ngu nhanh nhẩu.

Bảo Bình nhe răng cười giờ hai ngón tay thành chữ V.

– Thật tuyệt vời! Một tiết mục rất tuyệt, xin cho thêm một tràng pháo tay nữa thừa mọi người!

Và như vậy, tiết mục kịch của lớp 12A kết thúc tức là cuộc thi cũng đã kết thúc. Phần trao giải sẽ được công bố vào buổi chào cờ thứ 2 tuần sau. Mọi người bước ra khỏi hội trường mà vẫn còn giữ nụ cười trên khuôn mặt. Còn các sao của chúng ta đang đứng dưới sân trường bàn về những phần trình diễn khi này.

Ma Kết đã đợi ở ngoài và nhắn tin cho Xứ Nữ gọi mấy sao kia tập trung lại. Song Tử rủ rê Cự Giải đi theo, (Sói) Thiên Bình thấy có Giải Nhi thì vui mừng lắm. Kim Ngu trông thấy Thiên Yết thì kéo lại nhập cuộc luôn.

Trời cũng đã nhá nhem tối, Ma Kết đề nghị dẫn cả bọn đi ăn mừng sau cuộc thi. Anh muốn thưởng tội nhỏ vì những tiết mục tuyệt vời như vậy. Cả đám nhất loạt hoan hô ý kiến của Kết Ca rồi ai nấy đều hăm hở đi đến nhà hàng của nhà Kim Ngu (nhà Ngu-chan ngoài việc kinh doanh một cửa hàng bánh còn có một nhà hàng to bự rất nổi tiếng bởi thức ăn ngon nhất thành phố này).

Ngày hôm nay quả là một ngày đáng nhớ đối với tất cả mọi người đi xem cuộc thi văn nghệ nói chung và 12 sao nói riêng.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gọi Tôi Là Anh Đi!

Sau buổi tiệc ăn mừng hội thi văn nghệ do Ma Kết thiết đãi, cả bọn về nhà mà tâm hồn vẫn còn lâng lâng.

Thiên Bình xung phong đưa Cự Giải về trước với vẻ mặt y chang lúc đóng vai con sói. Song Tử thấy có vẻ nguy hiểm thì nhất quyết không cho tên Sói háo sắc đó đưa cô bạn thân về nhà. Nhưng không kịp nữa rồi, tên Sói đã đưa Tiểu Giải hiền lành cao chạy xa bay.

Bạch Dương và Song Ngư cũng kéo Song Tử đang ảm ức về luôn. Nhân Mã khi này do bị Bạch Dương thách uống rượu nhiều quá nên say quắc cần câu rồi, đến nỗi Sư Tử cù lét mấy lần cũng không có động tĩnh gì. Do đó Sư Tử nhờ Bạch Dương đưa Mã về, tại vì nhà 4 người đều cùng đường. Rốt cuộc khi về tới nhà nguyên đám mới biết đã bỏ quên Tiểu Ngư lại (bạn tốt ==).

Ma Kết đã nhanh chóng chờ Xứ Nữ và Sư Tử về trước, còn lại Kim Ngu và Thiên Yết đang bơ vơ. Bé Ngư nhà ta không dám đi một mình nên nài nỉ Yết đi chung dù nhà hai đứa ở hai con đường không liên quan gì đến nhau (anh ở đầu sông em cuối sông). Vừa đi Kim Ngu thâm trách sao gia đình mình không xây cái nhà hàng gần nhà cho tiện, khỏi mắc công lần nào muốn ăn cũng phải đi xa thế này. (T.g: Xây gần để cho ngày nào cũng qua ăn ké chứ gì? Kim Ngu: Ủa sao biết hay dạ, hihi!)

Thiên Yết tuy cũng đang muốn về nhà ngủ lắm nhưng bắt gặp ánh mắt nài nỉ của Kim Ngu thì không cách nào từ chối. Với lại cậu cũng không yên tâm khi để “đàn chị đáng yêu” đi về một mình giữa đêm hôm khuya khoác thế này.

– Này Thiên Yết! – Kim Ngu lên tiếng xóa tan bầu không khí im lặng.

– Gì vậy?

– Cậu luôn tỏ ra lạnh lùng như vậy sao?

- Đó là tính cách của tôi rồi, không phải chỉ là thể hiện đâu.
- Nhưng mà... nếu ở bên cạnh chị mà cứ im lặng thế này thì chị không chịu đâu! Nói gì đi chứ! – Kim Nguu phồng má.
- Khi...- Thiên Yết phì cười vì vẻ mặt trẻ con của Kim Nguu. – Nếu em muốn.
- Sao lại xưng là em, chị lớn tuổi hơn Yết đấy. – Kim Nguu ngạc nhiên.
- Tại vì em trông cứ như là học sinh tiểu học, tôi không thể gọi em là chị được, nghe không hợp.
- Xưng em với đàn chị của mình là thất lễ lắm đó, Tiểu Yết hư quá!
- Tôi thích đấy, tôi hư thì em làm gì được tôi nào? – Thiên Yết bỗng dung ghé sát mặt vào Kim Nguu, mỉm cười.

Kim Nguu giật mình vì hành động bất ngờ của Thiên Yết. Cô không dám nhìn thẳng mặt Yết, ngại ngùng nói:

- Thì... thì chị sẽ phạt Yết chứ sao.
- Thế em định làm gì tôi?
- Chị... chưa biết nữa. Nhưng nhất định sẽ làm cho Thiên Yết phải gọi Kim Nguu này bằng chị! – Kim Nguu quả quyết, nhìn thẳng mặt Thiên Yết.

Thiên Yết thấy vẻ mặt của Kim Nguu thì bụm miệng cười, lần đầu tiên có người làm cho cậu cười nhiều đến vậy. Thấy Thiên Yết cứ cười mình hoài thì Kim Nguu dỗi, phồng má bước đi trước. Cậu thấy thế chạy theo nhưng không nói gì, cứ mỉm cười như thế. Kim Nguu chịu hết nổi đành lên tiếng trước:

- Sao Yết cứ cười chị hoài vậy hả?
- Tại nhìn em đáng yêu quá. – Thiên Yết dịu dàng nói.
- Chẳng hiểu sao, Kim Nguu trông thấy vẻ mặt Thiên Yết lúc đó thì hai má nóng bừng lên. Cô vội quay mặt đi chỗ khác, lảng qua chuyện khác.
- Tiểu Yết này, về cái bài nhảy solo của cậu ấy, nội dung thật ra là gì vậy?
- Em thật không hiểu à?

Kim Nguu hồn nhiên lắc đầu làm Thiên Yết thờ dài một cái.

- Tôi thích một người con gái và tôi đã nhảy bài đó để tặng cho cô ấy. – Thiên Yết khẽ cười.

Cậu dừng lại rồi nói tiếp, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc.

– Nửa đoạn đầu giai điệu khá nhẹ nhàng là vì đối với tôi, em ấy trông thật trong sáng, đáng yêu, do đó đoạn đầu chủ yếu là miêu tả về em ấy. Tôi nghĩ, những bản nhạc nhẹ nhàng như thế rất hợp với con người em ấy. Còn đoạn sau, giai điệu có vẻ nhanh hơn, nồng nhiệt hơn. Nồng nhiệt như chính tình cảm của tôi dành cho em ấy vậy, một cách chân thành và mãnh liệt. Có thể nói, tôi đã yêu người con gái đó ngay từ cái nhìn đầu tiên, nụ cười đó quả thật làm tôi không thể nào cưỡng lại được.

- Người được Thiên Yết yêu chắc sẽ hạnh phúc lắm nhỉ? – Kim Nguu cười.
- Em không biết người đó là ai phải không?
- Tất nhiên rồi, Yết có nói chỉ chị biết đâu.
- Vậy có muốn biết không?
- Muốn chứ. – Tiểu Nguu hỏi.

Thiên Yết nói xong, mỉm cười, ghé sát vào tai Kim Nguu nói nhỏ nhẹ.

- Nếu em muốn biết thì hãy kêu tôi là anh đi.
- Ô, làm sao mà được?

Kim Nguu cảm nhận được hơi thở của Thiên Yết do cậu ấy đang ghé rất sát vào cô, hai má cô đã nóng ran nay cái nóng vì ngượng ấy lan đến cả hai mang tai. Và song song đó, tim cô đang đập rất nhanh.

- Thế nào, em đồng ý chứ?
- Kh... không... tất nhiên là không rồi! – Kim Nguu đẩy Thiên Yết ra rồi chạy vụt đi. – Đến nhà chị rồi, tạm biệt nhé, hẹn tuần sau gặp lại!

Cũng may là vừa đến nhà chứ nếu không Kim Nguru sẽ rút tìm ra ngoài mắt. Quả thật những hành động của Thiên Yết đã làm tim cô đập nhanh gấp mấy lần ngày thường. Cô quay lại vẫy tay chào Thiên Yết rồi mau chóng chạy như bay vào nhà, đáng về vội vã của cô bây giờ trông chẳng khác gì Nhân Mã lúc đi học trễ.

Thiên Yết đứng nhìn cho đến khi Kim Nguru khuất vào nhà, trên môi cậu vẫn giữ mãi nụ cười cho đến khi về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Học Chung

Hề nhô, au come back rồi đây! Au đã trở lại và ăn hại hơn xưa xD

Thi đại học vất vả quá, nhưng khi đọc được những cmt động viên của mọi người thì au lấy lại tinh thần rồi.

Thi xong giờ thì xả thôi, mình sẽ có nhiều time rảnh và tiếp tục fic này đồng thời sẽ viết song song một fic mới toe nhá. Các bạn hãy tìm đọc Định mệnh máu nha!

--

Mặt Trời đã lên cao từ lúc nào, nắng vàng nhanh chóng len lỏi vào khe cửa. Vài tia nắng tinh nghịch xuyên qua ô cửa kính rọi vào mặt một cô gái đang nằm ngủ rất ngon. Bị đánh thức bởi những tia sáng ban mai kia, Sur Từ đành phải thức giấc. Cô vươn vai một cái rồi mới ngồi dậy. Nhìn ra ngoài cửa kính, cô mỉm cười với những chậu cây xương rồng nhỏ được đặt trên kệ cửa:

– Good morning!

Sau đó Sur Từ bỗng nghe tiếng chuông điện thoại của mình reo, cô ngạc nhiên:

– Sáng sớm mà ai đã gọi?

Sur Từ nhìn số, ra là Xữ Nữ, chẳng biết Xữ Nữ gọi cô sớm như vậy để làm gì.

– Alo, có chuyện gì vậy chị?

– Chào buổi sáng Sur Từ! Chút nữa chị và anh Kết sẽ qua đón em đi cùng nhé. – Tiếng Xữ Nữ vui vẻ bên đầu dây.

– O, được thôi ạ.

Sur Từ ngạc nhiên, có chuyện gì mà Xữ Nữ lại chủ động muốn đón cô đi chung xe như vậy. Chắc là có chuyện quan trọng muốn nói đây.

– Vậy, có chuyện gì mà hai người lại qua đón em thế này? – Sur Từ vừa bước vào xe, nhanh chóng ngồi xuống ghế sau, về mặt dò hỏi.

– Thật ra thì Ma Kết có việc đến học viện nên chị muốn qua đón em đi cùng cho vui. – Xữ Nữ cười tươi.

– Kết Ca đến Học viện Starry làm gì ạ?

– Anh sẽ làm giáo viên. – Ma Kết trả lời hết sức bình thản.

– CÁI GÌ CO? THẬT Á? – Sur Từ bất ngờ, há hốc miệng.

– Ừ, hôm qua phó chủ tịch đã gọi anh đến và đưa ra yêu cầu như thế.

– Nhưng... anh đang là giám đốc của tập đoàn nhà em cơ mà?

– Thì anh vẫn làm giám đốc và kiêm luôn cả giáo viên. Nhưng công việc bên tập đoàn thì nhẹ hơn một chút nên anh sẽ có thời gian quan tâm đến công việc mới này hơn.

– Nghe xong chị cũng không ngờ luôn đó, anh Kết mà làm giáo viên thì... Xữ Nữ ngáp ngừng.

– Thì sao ạ?

– Thì làm sao mà chị tiếp tục quen anh ấy được cơ chứ. Thầy giáo mà quen học sinh sẽ bị kỉ luật chết. – Xữ Nữ nói nhỏ đủ để cho Sur Từ nghe.

Sur Từ nghe xong thì bật cười, cô nói:

– Em cứ tưởng chị sẽ nói nếu anh ấy làm thầy giáo thì nữ sinh trong trường sẽ là kẻ thù của chị hết chứ.

– Tiểu Sur chị không đùa đâu, thật đó!

– Chuyện đó thì chị cứ yên tâm đi, anh Kết có phải là giáo viên thật đâu. Bằng sự phạm anh ấy còn không có nữa kia, anh ấy làm theo yêu cầu của mẹ em nên có chuyện gì xảy ra thì có mẹ em “bảo kê” rồi. – Sur Từ nhẹ nhàng cười.

– À, ừ nhỉ. Chị cũng mong là vậy, luật pháp nước mình mệt lắm.

– Có lên, năm sau nữa ra trường rồi hai người làm đám cưới luôn.

– Tiểu Sur, em thật là! – Xữ Nữ ngượng đỏ mặt.

– Haahaha!

..-

– Nay biết tin gì chưa, trường chúng ta sẽ có một lớp mới đó!

– Lớp mới, tức là...

– Là một lớp đặc biệt mới.

– Một lớp A mới nữa sao?

– Không rõ, chút nữa chào cờ thầy hiệu trưởng sẽ thông báo.

Xi xào...lao xao...

Sân trường sáng nay đang rộ lên tin đồn này. Học sinh bàn tán xôn xao, ai cũng không biết liệu nhà trường đang định làm gì.

Xe của Ma Kết vừa đến trường thì chiếc BMW của Bạch Dương cũng vừa tiến đến. Mới bước ra xe, Bạch Dương đã chạy đến chỗ Ma Kết, mừng rỡ:

– Hello Kết Ca! Hôm nay anh vào đây có chuyện gì à?

– Ừ, anh có việc.

– Việc gì mà anh lại vào tận đây thế này, mọi hôm chỉ đến cổng trường thôi mà? – Song Ngư vừa ngáp vừa hỏi (Mỹ nhân Ngư mà chẳng có tí nét na nào ⇒).

– Anh sẽ...

Ma Kết vừa định nói gì thì Xữ Nữ cắt ngang, nhìn đồng hồ nói:

– Nè, mọi người, nhanh chân lên, đến giờ làm lễ chào cờ đầu tuần rồi đó!

Các học sinh đã yên vị tại chỗ ngồi của lớp mình. Thầy hiệu trưởng gõ gõ vào cái micro, húng hắng nói:

– Về hội thi văn nghệ tuần rồi, chúng ta đã có kết quả rồi các em à.

Phía dưới sân trường nghe xong ai nấy đều nôn nao muốn biết kết quả. Nhiều học sinh bàn luận sôi nổi. Thầy nói tiếp:

– Thầy sẽ công bố giải cho các em không hoang mang và hồi hộp nữa nhé!

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe trong sự hồi hộp.

– Giải khuyến khích thuộc về tiết mục...Giải ba thuộc về tiết mục...Giải nhì thuộc về...

Sân trường đã có khá nhiều tiếng vỗ tay vui mừng. Và điều mà mọi học sinh đang chờ đợi là giải nhất sẽ thuộc về tiết mục nào.

– À thật bất ngờ, năm nay chúng ta sẽ có hơn một giải nhất! Đây là năm đầu tiên có trường hợp ngoại lệ như vậy. Và giải nhất thuộc về các tiết mục: tiết mục song ca “True friend” của hai em Song Từ và Cự Giải lớp 10A, tiết mục nhảy hiện đại “Fly to your heart” của em Thiên Yết lớp 10A, tiết mục “Count on me” của nhóm Heartstring ở lớp 11A và cuối cùng là tập thể lớp 12A với tiết mục kịch “Cô bé quàng khăn đỏ”!

- Woa, đúng là như mình đoán mà!
- Những 4 giải nhất sao? Mà toàn là của lớp A không, ghê quá!
- Hú hú, hay quá đề! Đúng là lớp A có khác, ngưỡng mộ quá!

Dưới sân trường đầy tiếng tán dương. Nghe thầy nói xong, những người có giải ai nấy đều rất vui. Bạch Dương và Nhân Mã nhe răng cười, miệng hú hét tự khen mình. Sư Tử và Song Ngư nhìn thấy hai đứa bạn đang quá nhí nhố thì cũng nhìn nhau cười. Sau đó hai người hơi sựng lại rồi đều quay mặt qua chỗ khác, cảm xúc lẫn lộn.

Bên dãy lớp 12A, ai nấy đều vui mừng khôn xiết, đặc biệt là Xữ Nữ, Kim Ngưu, Thiên Bình, Bảo Bình. Bảo Bình vui vì vở kịch đầu tiên cậu đạo diễn đã thành công ngoài mong đợi. Những giám khảo chấm thi văn nghệ của trường đều là các chuyên gia, nên nếu vở kịch đã đoạt giải nhất tức là họ đã công nhận tài đạo diễn của cậu. Cậu nhìn qua chỗ Song Tử cười đầy hạnh phúc. Song Tử cười đáp trả, cô giơ ngón tay cái ra đầu chúc mừng. Thiên Bình cũng nhanh chóng nhìn về phía Cự Giải khoe kết quả, cậu nhảy mất với Tiểu Giải một cái làm cô đỏ cả mặt. Kim Ngưu thì cười toe tét vẩy vẩy tay với Thiên Yết trông rất đáng yêu làm Yết phải bùm miệng cười. Xữ Nữ nhoeo miệng nhìn về nơi Ma Kết đang ngồi.

– Được rồi các em, bình tĩnh nào, trật tự lại thầy thông báo tiếp một chuyện. – Thầy hiệu trưởng đỏ mặt hời, vất vẩy nhìn cái đám học sinh nãy giờ bị kích động vì kết quả.

Mọi người một lần nữa lại im lặng, hướng mắt lên bực đứng của thầy hiệu trưởng. Có vẻ chuyện thầy sắp nói là chuyện quan trọng.

– Sau khi đã bàn bạc với thầy cô và những nghệ sĩ được mời làm giám khảo chấm thi, nhà trường đã quyết định một chuyện. Đó là trường ta sẽ lập ra một lớp mới, là một lớp đặc biệt nữa nhưng hơn hẳn những lớp đặc biệt đã có. Đó là lớp S! – Thầy chậm rãi. – Và sau đây thầy sẽ đọc tên những em học sinh được chọn vào lớp S: Bạch Dương, Kim Ngưu, Song Tử, Cự Giải, Sư Tử, Xữ Nữ, Thiên Bình, Thiên Yết, Nhân Mã, Bảo Bình và Song Ngư. Sau khi làm lễ xong mời các em hãy nán lại một chút nhé!

Mọi người nghe xong xôn xao hẳn lên, sân trường rộn lên những tiếng bàn luận sôi nổi, vậy là tin đồn lúc sáng là chính xác. Lớp A đã đặc biệt nay lớp S còn đặc biệt hơn sao? Tất cả những thành viên mới của lớp S này đều là những gương mặt nổi bật trong trường cả, hơn thế nữa chẳng phải họ vừa được xướng tên với những tiết mục văn nghệ đoạt giải nhất hay sao. Các sao của chúng ta nghe xong thì bất ngờ nhìn nhau, một số trong đó cảm thấy thích thú trước sự thay đổi này, họ sẽ được học chung với người họ muốn. Nhưng hầu như mọi người ai cũng rất vui vì được học cùng nhau, họ đã là những người bạn rất thân thiết rồi.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lớp S

Xin lỗi các bạn vì lâu rồi mình mới up chap, thật ra dạo này au đi chơi hè hơi nhiều nên... có lẽ hơi lười == mong các bạn thông cảm

Hơn nữa, tình hình là au đang bị bí nội dung, các bạn có đóng góp gì cho fic thì ib au nhé T.T

--

– Đã đến rồi, từ nay các em sẽ học ở đây.

Cô phó hiệu trưởng mỉm cười, chỉ tay vào một dãy phòng học lạ lẫm. Cô có nhiệm vụ dẫn các sao đến lớp học mới của họ. Kì lạ là cô lại không dẫn cả bọn đến lớp S luôn mà chỉ dừng chân ở nơi tiền sảnh, hơn nữa dãy phòng này trông rất mới, lại còn nằm ở một khu vực riêng biệt của học viện. Song Tử thấy hiếu kì thì hỏi:

- Dạ thưa cô, phòng học của tụi em đâu ạ?
- Thì đã đến rồi đây em
- Nhưng... đây đâu phải là phòng học ạ, đây chỉ là tiền sảnh của một khu nhà to lớn mà thôi.
- À thì, khu nhà này được gọi là khu S, nơi đây toàn bộ đều là phòng học của các em đấy.
- Sao... sao cơ?

Cả bọn ngạc nhiên, nguyên cái tòa nhà to đùng trước mắt là nơi dành riêng cho họ từ nay về sau sao. Vậy tức là tất cả những phòng thực hành, phòng thí

nghiệm, phòng... đều thuộc quyền sở hữu riêng của lớp S sao.

– Cô ơi, vậy có căn tin riêng cho lớp S không cô? – Kim Nguru mắt long lanh, vừa hỏi vừa nghĩ đến mấy cái bánh ngọt sẽ được dành riêng cho cô.

– Không, về căn tin thì các em phải sử dụng chung với các lớp khác.

– Oa, chán nhì. – Kim Nguru xịu mặt.

– Được rồi, các em vào lớp đi, giáo viên chủ nhiệm đang đợi kìa.

Cả bọn nhanh chân đi đến phòng có bảng “Lớp S” ở trước cửa.

– Này Giải à, chẳng biết ai sẽ là chủ nhiệm lớp mình nữa nhì? – Song Tử nói với Cự Giải.

– Chắc là một giáo viên giỏi. – Cự Giải nghĩ ngợi.

– Mà cũng lạ thật đấy, tại sao chúng ta lại được học chung nhì? – Xứ Nữ thắc mắc. – Chương trình học của ba khối đầu giống nhau, làm sao mà gộp lại được?

– Tớ thì không quan trọng lắm chuyện đó, miễn chúng ta đều học chung với nhau là được rồi. – Bảo Bình cười tít mắt.

– Nhưng nhà trường chả thông báo gì với chúng ta hết. Chốc nữa phải hỏi chủ nhiệm mới được. – Xứ Nữ nói.

– Tớ mong chủ nhiệm sẽ là một cô người mẫu nóng bỏng có tiếng nào đấy. Chà chà... – Thiên Bình mơ tưởng.

Đã đến lớp, Bạch Dương nhanh nhẩu mở cửa bước vào trước.

– Á...Sao lại...sao anh lại ở đây?

Có ai đó ở bên trong đã làm Bạch Dương há hốc miệng, mồm ngoác đến tận mang tai. Song Ngư thấy thế đẩy thẳng bạn qua một bên, miệng lảm bảm:

– Đồ to con, đứng ngán hết cả cửa. Ở kia...

Đến lượt Song Ngư ngạc nhiên.

– Có chuyện gì vậy? – Sư Tử hỏi. – Bên trong đó có gì à?

– Ma...Ma...- Bạch Dương cùng Song Ngư lấp ba lấp báp.

– Sao cơ, thời buổi này thì làm gì mà có ma? Hai người tránh ra nào! – Nhân Mã nhú mày.

– Á, anh Ma Kết! – Mã Mã reo lên. – Sao anh lại ở đây?

Ma Kết đang đứng bên trong, trên bục giảng, anh nghiêm nghị nói:

– Các em đến rồi thì vào nhanh đi, sắp vào học rồi.

Cả bọn ngỡ ngác nhìn nhau. Duy chỉ có Xứ Nữ và Sư Tử đã nhanh chóng hiểu chuyện. Chuyện Ma Kết đến làm giáo viên ở đây là do mẹ của Sư Tử sắp xếp, nhưng không ngờ anh ấy lại làm chủ nhiệm của lớp S này.

Song Tử không nhịn được nổi tò mò, vừa bước vào đã hỏi:

– Kết Ca à, chuyện này rốt cuộc là sao?

– Anh cũng chẳng biết nữa, anh được lệnh phải dạy ở lớp này thôi. Các em vào chỗ ngồi đi.

– Ngồi như thế nào ạ?

– Bốc thăm nhé!

Sơ đồ chỗ ngồi:

Tổ 1

Thiên Bình – Cự Giải

Bạch Dương – Nhân Mã

Song Ngư – Sur Tử

Tổ 2

Song Tử – Bảo Bình

Thiên Yết

Xử Nữ – Kim Ngưu

Sau khi có sơ đồ lớp, có hai tiếng la đồng thanh vang lên:

– Cái gì? Sao lại ngồi chung với tên/nhỏ này chứ?

Và đó chính là của Bạch Dương và Nhân Mã.

– Không chịu đâu, cho em ngồi chỗ khác đi Kết Ca, em không muốn ngồi cùng tên Cừu lấm lông này đâu! – Nhân Mã nhăn mặt.

– Cậu...dám nói tỏ là lấm lông à? Đổi chỗ đi Kết Ca, em muốn ngồi với Song Ngư cơ!

– Hai cái đứa này...- Ma Kết thờ dài, rồi quay sang Song Ngư. – Em có chịu ngồi cùng Bạch Dương không?

Bạch Bạch mắt long lanh nhìn Ngư Ngư.

– Không ạ. – Ngư Ngư phũ phàng.

– Vậy chỗ ngồi vẫn giữ nguyên nhé. Mà này từ nay các em phải gọi anh là thầy đó nghe chưa, gọi là anh thì không được đâu.

Phía dưới lớp có tiếng lẩm bẩm. Một là giọng ảm ức của Bạch Dương:

– Cá mặt ngu chết tiệt, tình bạn mười mấy năm trời mà mày nỡ đối xử với tao thế sao?

Đáp lại, Song Ngư chỉ nhẹ răng cười đắc chí.

Hai là giọng nói đầy thù não của Xử Nữ:

– Vậy là từ nay không được gọi là anh nữa rồi. Kêu bằng “thầy yêu” thì sao mà tình cảm bằng “anh yêu” chứ?

Ma Kết nói tiếp:

– Tiếp theo chúng ta sẽ bầu ban cán sự lớp. Ai xung phong làm lớp trưởng nào?

Một cánh tay dơ lên, là của Sur Tử.

– Sur Tử muốn làm lớp trưởng à?

– Không ạ, em bầu cho chị Xử Nữ làm lớp trưởng.

Sur Tử biết nếu làm lớp trưởng thì Xử Nữ sẽ được ở gần giáo viên chủ nhiệm là Ma Kết hơn, cô muốn giúp người chị kết nghĩa của mình. Hơn nữa, không ai hợp với chức lớp trưởng bằng Xử Nữ hết. Với tính cách cầu toàn và kinh nghiệm làm lớp trưởng ở lớp cũ thì lựa chọn Xử Nữ là chuẩn nhất.

– Vậy Tiểu Nữ sẽ làm lớp trưởng nhé. Còn lớp phó sẽ giao cho Sur Tử.

– Ô em á? – Sur Tử ngạc nhiên.

– Ủ, anh.. à không thầy thấy em rất thích hợp. Hơn nữa lực học của em cũng rất cao, em có thể giúp đỡ các bạn về việc học tập.

– Vâng...Ahihihi. – Sur Tử vui sướng trong lòng khi được khen, vô tình buộc miệng cười thành tiếng.

Dù đó chỉ là một nụ cười khề nhưng cũng không qua được mắt Song Ngư, dù sao cậu cũng ngồi bên cạnh Sur Tử mà. Thấy nụ cười hệt như trẻ con của cô, Song Ngư nhoen miệng cười nhẹ một cái.

Thật ra nếu không có Xử Nữ thì cô đã xung phong làm lớp trưởng rồi, ai chứ Sur Tử rất thích được là một người đứng đầu lớp. Cô luôn tự tin về khả năng lãnh đạo của mình.

– À tiếp theo, tổ trưởng tổ 1 là Cự Giải, tổ 2 là Thiên Yết. – Ma Kết đẩy đẩy gọng kính.

– Ô sao lại là em ạ? – Cự Giải hỏi.

– Cự Giải biết cách quan tâm đến mọi người nên em rất thích hợp với chức vụ này. – Ma Kết mỉm cười. – Với cả trong tổ 1 thì có lẽ chỉ có Cự Giải mới làm tổ trưởng được.

– Tại sao ạ? Em thấy mấy bạn kia làm cũng được mà.

– Sao mà được chứ. – Song Ngư ngao ngán. – Thiên Bình thì khỏi nói rồi, anh ấy mà làm tổ trưởng chắc có nước bỏ tổ đi về với con gái lớp khác. Bạch Dương với Nhân Mã làm tổ trưởng sẽ toàn tìm cơ hội trả thù cá nhân. Sư Tử làm lớp phó rồi nếu làm thêm tổ trưởng nữa thì cực lắm.

– Ô, đúng nhỉ. – Mấy sao bên tổ 2 lên tiếng.

Còn nếu Song Ngư mà làm tổ trưởng, thì cái việc cậu ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn mây nhìn trời mà mơ mộng còn chiếm nhiều thời gian hơn việc quản lí cái tổ 1 này. Ai cũng biết điều đó nên đều nhất trí cho Cự Giải quản lí cái tổ rắc rối này.

– Vậy còn em? – Thiên Yết lạnh lùng. – Em không muốn làm chức gì trong lớp hết, phiền phức lắm.

– Chính vì thế nên em mới phải làm đây. – Ma Kết nhún mày. – Thiên Yết cần phải hòa đồng với mọi người hơn.

– Hừ...sao cũng được. – Thiên Yết gục đầu xuống bàn, tỏ vẻ không quan tâm.

Tổ 2 có vẻ khá khảm hơn. Ngoại trừ cặp đôi bạn đầu dò trúng đài nên nói chuyện quá nhiều thì cũng chẳng có gì đáng nói. À không, còn có bạn Kim Ngưu thường hay ăn vụng trong giờ học nữa, nếu không nhờ bạn lớp trưởng Xử Nữ nhắc nhở thì bạn ấy cũng là một trong những thành cần được đặc biệt quan tâm của lớp.

Nói chung, lớp S là một lớp rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sự Thân Thiết Khó Hiểu

Sau khi xuất hiện lớp S, chủ đề bàn tán của mọi học sinh khi đến Học viện Starry mấy ngày nay đều là về các thành viên lớp S. Và giáo viên chủ nhiệm đẹp trai Ma Kết.

Như mọi ngày, vẫn là Bạch Dương chờ Song Ngư và Song Tử đến trường, Nhân Mã đi cùng Kim Ngưu, Thiên Bình và Bảo Bình, Cự Giải được xe nhà đưa đến, Ma Kết chờ Sư Tử và Xử Nữ, Thiên Yết đến lúc nào không ai biết. Nhưng khác hẳn những ngày trước các sao của chúng ta không hề quen biết nhau, đường ai nấy đi, lớp ai nấy vào thì hôm nay, cả 12 sao đều bước đi cùng nhau đến cùng một nơi được gọi là lớp S.

Trên sân trường, 12 con người tỏa sáng một cách kỳ lạ, ai nấy đều dõi theo sự nổi bật của họ. Dù cho từng người đều có cá tính riêng nhưng khi đi cùng nhau, ai cũng thấy họ hòa hợp đến lạ lùng. Cứ như họ sinh ra là để được gặp nhau và làm bạn với nhau vậy.

Và cũng bởi do sức hút của họ, lối đi đến lớp S đã nhanh chóng được một đám đông fan cuồng đứng dạt sang hai bên chào đón.

– Đó là thầy Ma Kết phải không? Thầy ấy còn hơn cả tở hình dung nữa. Mỹ nam, quả thật là đệ nhất mỹ nam! – Một nữ sinh không giấu nổi cảm xúc của mình, thốt lên.

– Bảo Bình, hãy nhìn về phía em! – Một nữ sinh khác hét lên.

– Oa anh Thiên Bình cười với tớ kia, ôi chắc chót quá! – Một nữ sinh suýt ngất xỉu.

– Ôi Thiên Yết kia, đẹp trai quá, các cậu có thấy anh ấy cười bao giờ chưa?

– Tớ luôn tự hỏi Bạch Dương với Song Ngư ai là công ai là thụ nhỉ? – Một hủ nữ xen vào. – Hai người bọn họ ai cũng trông thật cool a~

Tiếp theo là...

– Tiểu thư Xử Nữ, trông cô ấy thật trang nhã và cao quý! – Một nam sinh lên tiếng.

– Sư Tử có thân hình thật nóng bỏng, cô ấy kiêu như thế thì sao tớ dám tiếp cận được chứ?

– Ôi Cự Giải, hãy làm bạn gái của anh đi, anh rất muốn có một người vợ hiền và thảo như em! – Một nam sinh khác gào lên, trông cứ như gần đứt gân

cổ đến nơi.

– Ngru-chan, anh cho em bánh nè, đến đây với anh đi!

– Đây đừng có mà mơ được chạm vào Song Tử của tao nhé thằng kia!

– Anh yêu em Nhân Mã!

Bốp!

Nhân Mã bỗng nhiên xoay người, lấy chân đá một cái vào mặt tên biến thái vừa hét to lên câu “anh yêu em Nhân Mã” kia. Xong xuôi cô lè lưỡi:

– Minh dị ứng nhất là mấy tên này!

– Mạnh tay í lộn mạnh chân thế Mã Mã, hấn ta chết rồi sao? – Kim Ngru lo lắng, nhưng mắt lại đang tìm tia hộp bánh của cái tên khi nãy đã buông lời dụ dỗ cô.

Thấy thế, Thiên Yết nắm lấy tay Kim Ngru lôi đi luôn một mạch làm Tiểu Ngru ngờ ngác không nói nên lời.

– Ê mày, không ngờ Nhân Mã mạnh như thế. Cũng may cô ta không giận đến nỗi phải tung võ với tao. – Bạch Dương thì thầm với Song Ngr.

Song Ngr không nói gì mà chỉ ngáp dài một cái.

Và rất lâu sau đó, họ mới đến được lớp S.

– Ôi chắc tớ chết mất, ngày nào đi học mà cũng như sáng nay thì tổn thọ mất. – Song Tử nằm ườn ra bàn than thở.

Cự Giải thấy thế vỗ vỗ lưng bạn ra vẻ đồng cảm.

– Cũng may lớp S nằm ở một khu riêng biệt, chứ không thôi thì chúng ta sẽ mệt dài dài. – Xử Nữ nhăn mặt.

– Nhưng mà được chú ý như thế cũng tuyệt đấy chứ, toàn là những em xinh tươi để ý tớ. – Thiên Bình mỉm cười, tay bấm điện thoại liên tục.

– Anh có Cự Giải bên cạnh rồi mà vẫn không chừa à? – Song Ngr nhủu mày nói.

– Đây, anh nói gì thế hả Song Ngr, em với anh Thiên Bình chỉ là anh em mà thôi. – Cự Giải đỏ mặt, lắc đầu.

– Thế thì anh theo đuổi Giải nhé!

Cả lớp nghe thấy lời Song Ngr vừa nói ngay lập tức quay đầu lại nhìn Ngr. Mọi người đều bất ngờ, ai cũng đã định rằng Thiên Bình và Cự Giải là một cặp rồi. Hơn nữa, Song Ngr còn có... hôn ước với Sư Tử.

– Mọi người làm gì nhìn tôi ghê thế, đùa thôi mà. – Song Ngr nhún vai, cười nhe răng.

– Thế mà anh cứ tưởng chú mày nói thật đấy. – Thiên Bình lườm Song Ngr, vờ giận dỗi.

Song Ngr mỉm cười, sau đó tỉnh bơ gấn tai nghe vào nghe nhạc. Có ai đó lén nhìn Song Ngr bằng ánh mắt khó hiểu.

15 phút đầu giờ trôi qua, tiết 1 cũng đã kết thúc nhanh chóng. Trên đường đi xuống căn tin, Bạch Dương hỏi Song Ngr:

– Đây, khi nãy sao mày nói câu đó vậy?

– Câu gì?

– Thì mày nói mày sẽ theo đuổi Cự Giải đó. Tự dưng nói câu đó ra làm ai cũng hết hồn.

– Tao đùa mà.

– Đùa như thật ấy.

– Ờ thì cũng có thật.

– Hà là sao?

– Thật ra thì, có chuyện này tao muốn nói với mày...

Vài phút sau...

– Cái gì? Thật á? Mày...với Cự Giải? – Bạch Dương kinh ngạc hét lên.

– Suyt, nhỏ thôi, tao không muốn anh Thiên Bình biết.

– Ủ...nhưng mà có ổn không đấy?

– Không sao đâu, tao muốn anh Thiên Bình nhận ra rằng anh ấy không xứng đáng có được Cự Giải, mà người xứng đáng...phải là tao! – Song Ngư mỉm cười bí hiểm.

–•–

– Hả, em nói thật à?

Xử Nữ đang đọc sách thì ngẩng mặt lên nhìn Nhân Mã với vẻ sững sốt.

– Thật à, em và Song Tử đi sau nên vô tình nghe lén được.

– Vậy câu nói hồi đầu giờ là có chủ ý à? – Kim Ngưu hỏi.

– Song Ngư nói vậy, chẳng lẽ...thằng nhóc thích Cự Giải sao? Nhưng mà...Song Ngư với Sư Tử...- Xử Nữ ái ngại nhìn Sư Tử đang im lặng.

Sư Tử lạnh lùng nói:

– Chỉ là do bố mẹ thôi à, em với hắn ta không có bất cứ tình cảm nào với nhau cả. Vì vậy hắn ta thích ai cũng không liên quan gì đến em.

Xử Nữ thở dài.

– Nhưng Ngư Ngộ làm vậy cũng không được, dù sao ai cũng nghĩ Thiên Bình và Cự Giải là một cặp rồi.

– Em sẽ về hỏi anh hai, em nghĩ anh Ngư có lý do nào đó. – Song Tử nói.

–•–

Sáng hôm sau, Song Ngư không đi cùng Bạch Dương và Song Tử đến trường mà lấy chiếc cub trắng đi riêng.

– Ô, anh Ngư? Sao anh lại ở đây? – Cự Giải ngạc nhiên khi thấy Song Ngư đang đứng trước nhà mình.

Song Ngư đang ở trước nhà Cự Giải, đút tay vào quần, đứng dựa vào chiếc cub trắng. Vừa trông thấy Cự Giải bước ra, cậu đã gơ tay vẫy chào:

– Chào buổi sáng Tiểu Giải.

– Chào buổi sáng anh Song Ngư, sao anh lại đứng trước nhà em?

– Anh đến đón em đi học. – Song Ngư mỉm cười.

– Ô nhưng mà...- Cự Giải ngạc nhiên không nói nên lời.

– Em lên xe đi, trễ giờ rồi.

Cự Giải ngồi sau Song Ngư, lòng suy nghĩ, lý do gì Song Ngư lại đến rước cô đi học, Cự Giải suy nghĩ mãi mà không hiểu. Rồi cô chợt nhớ đến câu nói hôm qua Song Ngư thốt lên đầy bất ngờ. Có lẽ nào...Cự Giải nhanh chóng lắc đầu phủ nhận. Không thể nào có chuyện Song Ngư theo đuổi cô thật được, ai chả biết Song Ngư và Sư Tử đã được hứa hôn. Nhưng chỉ là hôn ước thôi chứ đâu nhất thiết hai người họ phải yêu nhau thật đâu.

Tiểu Giải tội nghiệp cứ nghĩ ngợi mãi về chuyện này. Cô là người rất dễ bị cảm xúc chi phối, có thể vì một chuyện bé mà xé ra to, luôn suy nghĩ rất nhiều về những chuyện làm bản thân cảm thấy hoang mang.

– Đừng suy nghĩ nhiều nữa, thật ra anh có chuyện này muốn nói với em. – Song Ngư bỗng nhiên dừng xe lại, nhìn thẳng vào mắt Cự Giải.

Sau khi nghe những gì Song Ngư nói, Cự Giải tròn xoe mắt đầy bất ngờ. Sau đó cô đỏ mặt, gật đầu và mỉm cười rất vui.

Tùng...tùng...tùng...Tiếng trống trường vang lên, báo hiệu đã đến 15 phút đầu giờ. Ma Kết nhìn xuống bàn Cự Giải và Song Ngư, nghiêm mặt dò hỏi:

– Song Ngư không đi với em sao Bạch Dương?

– Dạ không ạ, hôm nay Song Ngư đi riêng.

– Thế còn Cự Giải? Lý do gì em ấy lại vắng mặt? Xử Nữ, Cự Giải có làm đơn xin nghỉ học hôm nay không?

– Không anh... á nhầm thầy ạ.

Không đợi Ma Kết kịp lấy điện thoại điện về gia đình, Song Ngự và Cự Giải đã đến lớp.

– Phù, may quá, vừa kịp. – Song Ngự thở dốc. – Em ổn chứ Cự Giải?

– Học, em ổn anh ạ.

Không ai trong lớp là không nhận thấy giọng nói của Song Ngự đối với Cự Giải rất mực dịu dàng và quan tâm.

– Sao hai em lại đi trễ? – Ma Kết nhú mày.

– Thừa thầy xe chúng em bị bể bánh.

– Bể bánh xe? Những hai người?

– Không ạ, là xe của em, em chở Tiểu Giải nhưng không may xe bị bể bánh, dẫn đến việc cả hai đi trễ luôn.

– Hừm...- Ma Kết hơi ngạc nhiên về chuyện Song Ngự với Cự Giải đi chung, song nhanh chóng lấy lại khuôn mặt nghiêm túc, nói:

– Được rồi hai em vào chỗ đi, từ nay về sau phải cẩn thận hơn và không được đi trễ đó.

– Vâng ạ.

Vừa ngồi xuống chỗ, Bạch Dương đã quay xuống nhìn Song Ngự, cười gian:

– Đây, cứ tưởng mày đùa ai ngờ lại làm thật đấy. Đi chung luôn à? Quá nhanh quá nguy hiểm rồi nhaaa!

– Quay lên đi, mày nhiều chuyện quá. – Song Ngự khua tay.

– Xùy, bạn bè quan tâm nhau mà không chịu, có gái cái bỏ bạn như thế đấy. – Bạch Dương hần học rồi cũng quay lên trên.

Ngày hôm sau...

– Song Ngự, anh giúp em cảm âm bài này được không ạ? – Cự Giải nhẹ nhàng đến bàn Song Ngự hỏi.

– À, bài này có giọng mi thứ, vòng hợp âm là mi thứ, rê trưởng, đô trưởng và sol trưởng.

– Song Ngự, anh giỏi quá! Em dờ về khoảng tìm hợp âm bài hát lắm đấy. – Cự Giải vỗ tay.

– Không sao, anh sẽ chỉ cho em. – Song Ngự mỉm cười.

Ngày hôm sau nữa...

– Ê Ngự, đi xuống căn tin không? Tao đói quá. – Bạch Dương xoa xoa bụng.

– Sorry, tao đang dạy cho Tiểu Giải cái này. Mày đi với ai đi!

– Cái thằng này, đồ mê gái bỏ bạn.

Ra về mọi ngày...

– Mày đưa Tiểu Song về trước đi, tao chờ Cự Giải về.

– Ồ, thằng quỷ háo sắc! – Bạch Dương nhăn nhó.

Suốt mấy hôm nay, mọi người trong lớp đã chứng kiến những hành động hết sức thân mật giữa Song Ngự và Cự Giải. Hành động của hai người này đối với nhau quả thật là trên mức bạn bè bình thường. Ai cũng tự hỏi sao bỗng nhiên họ lại trở nên thân thiết đến thế. Và thái độ của họ cũng cô cùng tự nhiên, cứ như... cứ như là bọn họ thực sự có cảm tình với nhau vậy.

Ngay lúc này, trong đầu mọi người ai cũng hiện lên một câu hỏi: “Thật ra tình cảm giữa Song Ngự và Cự Giải là gì?”. Trong số đó, có hai người thật sự không thể chịu nổi việc chỉ biết ngồi nhìn mọi thứ đang diễn ra, họ quyết định phải hỏi cho ra nhẽ.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dũng Cảm Để Yêu

Hoàng hôn buông xuống, kết thúc một ngày học vất vả, học sinh Học viện Starry đang dần đi khỏi lớp để về nhà.

Tại lớp S, các sao cũng lần lượt rời khỏi lớp. Hôm nay đến lượt Song Ngư và Sur Từ trực nhật sau giờ học. Giữa hai người họ luôn lúc nào cũng là sự im lặng, cho dù đã ngồi chung bàn nhưng họ hầu như rất hiếm khi mở lời với nhau. Bỗng nhiên một trong hai người họ lên tiếng phá tan đi bầu không khí im lặng.

– Cậu với Cự Giải quen nhau à?

Song Ngư dừng việc, quay sang Sur Từ. Cậu có phần bất ngờ vì Sur Từ lại hỏi câu đó.

– Sao cậu lại hỏi như vậy?

– Tôi thấy dạo này bỗng nhiên hai người trở nên thân thiết... - Sur Từ hơi ấp úng.

– Cậu... ghen à?

Vài giây im lặng trôi qua.

– Tại sao tôi lại phải ghen chứ? Tôi chỉ hỏi vì dạo này ai cũng thắc mắc chuyện đó mà thôi. – Sur Từ tỏ ra khó chịu.

– Vậy à? Dù sao thì tôi với cậu cũng đã có hôn ước, tôi không thể tự ý làm gì khác được. Đừng lo.

Song Ngư bất chợt nhìn ra bầu trời qua khung cửa sổ. Cậu trầm ngâm.

– Cự Giải là một cô gái tốt. Và em ấy xứng đáng được nhiều hơn thế.

– Ý cậu là sao? – Sur Từ khó hiểu, bước đến gần Song Ngư.

– À không có gì đâu, cậu tò mò hơn tôi nghĩ đấy. – Song Ngư mỉm cười.

Sur Từ biết dù cho cô có muốn hỏi thêm điều gì đi nữa thì Song Ngư cũng sẽ không cho cô câu trả lời thỏa đáng nào hết. Cô bực mình vì cậu đã trêu cô bèn đâm một cái vào lưng Song Ngư.

– Còn cậu đúng là khó ưa chết đi được.

Sau đó Sur Từ bỏ về trước, để lại Song Ngư một mình với cái lưng vừa bị đánh. Cậu nhăn mặt, vuốt vuốt cái lưng tội nghiệp, cười nhún nhún:

– Trông thế mà đánh đâm mạnh khiếp ấy nhỉ.

..-

Học sinh đã về gần hết, các dãy phòng học cũng chìm vào sự im lặng. Có chăng là những tiếng nói phát ra từ các phòng câu lạc bộ. Thông thường khi kết thúc một buổi học, có vài câu lạc bộ của học viện mới bắt đầu hoạt động và chủ yếu là những câu lạc bộ thể thao. Khu nhà dành riêng cho lớp S giờ có lẽ chỉ còn mỗi Song Ngư, cậu vừa hoàn thành phần trực nhật của mình và cho cả Sur Từ.

Song Ngư đang chậm rãi bước từng bậc xuống cầu thang. Một cách lơ đãng, cậu vừa đi vừa nhìn vào khoảng không nào đó trước mặt, hồ như đang suy nghĩ điều gì đó.

– Nhóc lúc nào cũng có vẻ như đang trên mây ấy.

Một tiếng nói vang lên, phá tan sự im lặng xung quanh và dòng suy nghĩ miên man của Song Ngư. Cậu nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

– Anh vẫn chưa về sao Thiên Bình?

Thiên Bình đã đứng ở dưới cầu thang từ lúc nào, anh còn có chuyện cần làm trước lúc ra về. Và chuyện đó có liên quan đến Song Ngư.

– Anh đợi nhóc này giờ.

– Có chuyện gì ạ?

– Anh cần làm rõ một chuyện, nhóc rảnh chứ?

– Vâng...

Sau đó Thiên Bình dẫn Song Ngư đến một quán cafe nhỏ gần trường. Đã mấy phút trôi qua kể từ lúc nước được đem ra nhưng Thiên Bình vẫn không mở miệng nói một lời nào với Song Ngư. Sốt ruột, Song Ngư đành mở lời:

– Anh tìm em có việc gì không?

– À, mãi suy nghĩ anh quên mất.

Thiên Bình như chợt bừng tỉnh. Thế rồi anh bỗng nghiêm mặt lại, nhìn thẳng vào mắt của Song Ngư.

– Nhóc nghĩ thế nào là yêu?

Song Ngư hơi bất ngờ vì câu hỏi của đàn anh, nhưng rồi cậu cũng trả lời một cách bình tĩnh.

– Yêu chính là sự rung động mãnh liệt của một người đối với một người nào đó mà không vì bất kì lý do nào cả.

– Nhóc có vẻ rành quá nhỉ? – Thiên Bình mỉm cười.

– Tại sao anh lại hỏi em câu này? Em cứ tưởng rằng anh sẽ rõ hơn em về chuyện này chứ.

– Không... Anh không hề...

Thiên Bình lắc đầu, cười một cách khổ sở.

– Em biết đấy, người ta thấy anh lăng nhăng đa tình thì ai cũng nghĩ anh là một người rất có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương. Nhưng thật ra, anh không hề biết yêu là gì cả.

Thiên Bình dừng lại rồi nói tiếp.

– Trước kia, đã từng có một người yêu anh rất nhiều, anh cũng có cảm giác với người đó. Anh chăm sóc và lo lắng cho cô ấy rất nhiều, đối xử với cô ấy cũng rất tốt. Cô ấy có lẽ là người đầu tiên anh đặc biệt quan tâm đến vậy. Thế nhưng, vào một ngày nọ cô ấy đột ngột nói chia tay với anh, rồi xa anh mãi mãi, dù cho anh đã níu kéo như thế nào thì cũng vô ích. Từ đó đến giờ anh đã luôn tự hỏi rốt cuộc anh đã làm gì để cô ấy muốn rời bỏ anh như vậy, có phải anh đã yêu cô ấy chưa đúng cách chăng? Anh không tài nào hiểu nổi.

– Anh đã thật sự yêu cô ấy phải không?

– Ừ, nhưng nếu cô ấy đã cảm thấy được tình yêu của anh vậy tại sao lại rời bỏ anh? Anh biết cô ấy yêu anh nhiều lắm, vì vậy trừ khi là do lỗi của anh...

– Vậy nên anh đã hoang mang và dẫn đến việc không dám yêu thêm ai nữa?

– Đúng vậy. Và đó cũng là lý do anh đã không dám nói lời yêu bất cứ cô gái nào kể từ ngày đó. Nếu có ai đó ngỏ lời thì anh sẽ ngay lập tức cao chạy xa bay, thật hèn nhát nhỉ?

– Đúng vậy, anh rất hèn nhát. – Song Ngư thẳng thừng. – Chỉ vì một người mà anh lại làm tổn thương rất nhiều người đấy. Nếu anh bớt lăng nhăng đi, biết đâu sẽ có người yêu anh thật lòng. À mà không, thật ra thì đã có khối người yêu anh thật lòng nhưng anh hèn nhát không dám mở lòng ra với họ, không cho họ cơ hội nào.

– Nhóc trách anh như vậy cũng đúng. Cũng do bản tính của mình anh đã để vụt mất người mà anh yêu một lần nữa...

– Anh đang yêu ai ư?

– Đúng vậy.

– Vậy sao anh không nói với người ta?

– Muốn rồi, có lẽ cô ấy đã có người yêu. Anh đã luôn phân vân việc có nên nói cho cô ấy biết tình cảm của mình không, nhưng bây giờ điều đó không cần thiết nữa. Anh thật hèn nhát đúng không?

Song Ngư im lặng nhìn Thiên Bình, miệng Thiên Bình tuy cười nhưng chắc hẳn trong lòng rất đau khổ.

– Người anh yêu... có phải là Cự Giải?

– Ó... Ừ đúng vậy. Nhưng nhóc đang quen với Cự Giải phải không?

– Tại sao anh lại yêu em ấy? Liệu anh có chắc đó là tình yêu hay chỉ là thứ tình cảm nhất thời mà anh hay thể hiện đối với những cô gái khác? – Song Ngư không trả lời câu hỏi của Thiên Bình mà hỏi ngược lại.

– Không, anh yêu Cự Giải thật lòng. Ngay từ giây phút đầu tiên trông thấy Cự Giải, anh biết rằng mình đã yêu em ấy rồi. Còn về lý do thì anh không biết, nếu thật sự yêu một người thì đâu cần phải có lý do nhỉ?

Thiên Bình nhếch môi cười chua chát:

– Nhưng đã muộn, Cự Giải yêu nhóc rồi.

– Nếu anh thật sự yêu Cự Giải, anh có chắc là sẽ bỏ tính lãng nhăng của mình không?

– Tất nhiên, chỉ cần có Cự Giải, tất cả các cô gái khác anh đều không quan tâm.

– Vậy tại sao anh nghĩ rằng em yêu Cự Giải? – Song Ngư cười đều.

– Cái gì? Vậy tức là sao? Nếu không yêu thì sao nhóc lại tỏ ra thân thiết như thế với Tiểu Giải chứ? – Thiên Bình sững sờ, trong lòng đang dâng lên một nỗi tức giận.

Song Ngư nhếch môi cười.

– Em chỉ xem em ấy là em gái thôi.

– Tức là nhóc đang đùa giỡn với tình cảm của em ấy sao? – Thiên Bình đứng bật dậy, nhẩn mặt tức giận.

– Tình cảm gì cơ ả? Em đâu có nói rằng Cự Giải yêu em đâu. – Song Ngư nhún vai.

– Hả, sao cơ...? – Thiên Bình ngạc nhiên.

– Nói cho anh biết nhé, em và Cự Giải chả có “mối quan hệ thân thiết trên mức bạn bè” nào cả. – Song Ngư nhấn mạnh từng chữ. – Thật ra bọn em chỉ đang diễn vở kịch “làm cho anh Thiên Bình ghen” mà thôi.

Song Ngư nói xong thì cười nhe răng, đó là nụ cười luôn xuất hiện sau mỗi lần trêu ghẹo bạn bè của cậu ấy. Thiên Bình ngồi phịch xuống ghế, thần thờ, là một người thông minh, anh dần hiểu ra mọi chuyện.

– Vậy có nghĩa là...

– Đúng vậy. Bọn em đang thử anh, để xem anh có thật lòng với Cự Giải hay không. Trong suốt mấy ngày nay em và Giải chỉ diễn thôi, bộ anh không để ý là tại em chỉ toàn tỏ ra thân thiết khi có mặt anh thôi à? – Song Ngư bụm miệng cười.

– Và không ngờ anh lại mời anh Song Ngư ra ngoài nói chuyện luôn đấy, em cứ tưởng sẽ có một màn đánh lộn giành giật người yêu nữa cơ.

Song Tử từ đâu bước đến, miệng cười nhe răng y hệt Song Ngư (anh em có khác), theo sau cô là các thành viên còn lại của lớp S và tất nhiên là có Cự Giải trong đó rồi.

Sau khi nghỉ ngơi chuyện của Ngư và Giải, Xứ Nữ mới hỏi Song Tử. Lúc ra về, Song Tử kéo mọi người vào một quán nước rồi kể hết mọi chuyện. Trừ Sư Tử và Thiên Bình ra, Thiên Bình thì tất nhiên không thể kể được, còn Sư Tử phải ở lại trực nhật (nhưng thật ra Song Tử cũng không có ý muốn nói cho Sư Tử biết, cô nghĩ nếu để Sư Tử biết thì không còn gì là thú vị cả, Tiểu Song thật là ranh ma mà). Sau đó cả bọn trông thấy Thiên Bình đi cùng Song Ngư thì đi theo sau, chuẩn bị xem có trò vui gì không (bạn tốt, quả thật là bạn tốt -.-). Và mọi người ai cũng đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của Song Ngư và Thiên Bình.

Kế hoạch cho vở kịch này là của Bảo Bình và Song Tử, Bảo Bình viết kịch bản, Song Tử làm người dẫn truyện và lôi kéo Song Ngư với Cự Giải làm nhân vật chính. Sau đó Song Ngư rủ rê thêm Bạch Dương làm diễn viên phụ có vai trò hòa theo và thêm mắm thêm muối để cho vở kịch thêm phần gây hấn lộn gây cãi, hấp dẫn. Mục đích của vở kịch này chủ yếu là để troll mọi người và Thiên Bình, làm cho ai cũng phải đau đầu suy nghĩ. Đùa thôi, thật ra là để cho Thiên Bình phải dừng cảm chấp nhận tình cảm của mình dành cho Cự Giải và từ bỏ tính lãng nhăng của anh ta.

Và vở kịch đã thành công mỹ mãn.

Thiên Bình thờ phào khi biết mọi chuyện chỉ là để thử lòng anh. Anh day day hai bên thái dương của mình, khổ sở.

– Mấy đứa này thật là, làm anh một phen yếu tim. Cứ tưởng là thật cơ đấy.

– Phải làm vậy thì cậu mới “giác ngộ” được, đối với đối tượng như cậu là phải dùng biện pháp mạnh. – Bảo Bình ôm bụng cười. – Nhưng không ngờ hai đứa kia lại diễn quá tốt, anh mà không biết kế hoạch thì chắc cũng đau đầu như mọi người rồi.

– Em cũng chẳng muốn diễn đâu, chỉ tại Tiểu Song đe dọa em thôi. – Song Ngư thờ dãi.

– Xùy, nhìn qua nhìn lại thì chỉ có anh là thích hợp nhất thôi. Đừng có mà chảnh chọe nhá. – Song Tử lè lưỡi.

– Vậy mọi người đều đã nghe hết lời tôi nói rồi à? – Đến lượt Thiên Bình thờ dãi thều nào.

– Ồ, dữ quá nha ông! – Các sao cười gian manh nhìn Thiên Bình.

– Thật không thể tin là có ngày tôi lại bị troll một vô như thế này. – Thiên Bình cười nhăn nhơ.

– Nhờ vậy cậu mới nhận ra được tình cảm thật của mình mà. – Xứ Nữ mỉm cười. – Vậy bây giờ hãy làm việc mình cần đi, Thiên Bình.

Thiên Bình ngó người ra nhìn Xứ Nữ, lấp ló phía sau cô bạn của anh chính là Cự Giải. Anh mỉm cười, tiến đến chỗ Cự Giải. Lúc này mọi người đã đứng dạt sang hai bên, chừa ra một lối đi cho anh đến chỗ người mà anh yêu thương. Có thể dễ dàng đoán được mọi chuyện tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào nên mặt Cự Giải dần đỏ lên. Thiên Bình triu mến nắm lấy tay của Cự Giải, nhẹ nhàng nói:

– Cự Giải, nếu bây giờ anh mà không nói thì sẽ không còn cơ hội nào mất. Anh sẽ dừng cảm chấp nhận cảm xúc của mình, anh sẽ không hèn nhát như con người anh trước kia nữa. Anh yêu em Cự Giải, làm người yêu của anh nhé!

Cự Giải không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu, mặt cô nóng bừng, cô mỉm cười, lòng hạnh phúc đến nỗi không thể thốt lên bất cứ lời nào. Tiếp sau đó, Thiên Bình ôm chầm lấy Cự Giải. Mọi người có mặt lúc đó ai nấy đều vỗ tay chúc mừng họ.

Thế nhưng, do tinh thần gato rất cao, không thể chịu nổi việc xem hai bạn trẻ kia đóng phim tình cảm, các sao của chúng ta nhanh chóng kéo nhau về để cho hai bạn trẻ có giây phút riêng tư. Mặc dù Nhân Mã, Bạch Dương, Song Tử và cả Sư Tử nữa (thật ra Sư Tử rất thích xem phim Hàn Quốc) rất muốn nán lại xem bọn họ có “làm gì đó” tiếp không nhưng đành phải ngậm ngùi bước về vì bị lôi đi một cách ép buộc.

Trên đường về, Song Tử và Bảo Bình nói chuyện luyên thuyên. Song Tử thì cứ khen về kịch bản của Bảo Bình suốt còn Bảo Bình cứ nhìn Song Tử cười cười. Các sao của chúng ta đi sau nhìn theo hai người họ mà cứ bùm miệng cười, lòng thầm nghĩ lớp S sẽ có thêm một couple thú vị nữa.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kim Ngưu Bị Bệnh

Hello các bạn, it's Cát :3

Sau một thời gian vất vả với ước mong được trở thành sinh viên năm nhất chăm học gương mẫu nhưng bất thành (T.T). Tuổi sẽ từ bỏ việc thảo mai trong mắt giáo viên và dành thời gian rảnh rỗi của mình để làm những điều mình thích chứ không đâm đầu vô học nữa (học càng nhiều càng ngu).

Okay, vậy mình đã trở lại và sẽ tiếp tục cái sớ tó ry này nhé!

Cảm ơn những bạn đã đợi mình tiếp tục viết bộ này và không muốn mình drop.

Vậy nên mình sẽ tiếp tục truyện, rất mong các bạn cũng tiếp tục theo dõi và ủng hộ Cát ^^.

À suýt quên, do mình bỏ bê truyện quá lâu nên có thể phong cách viết của mình sẽ thay đổi một tý.

À phải rồi, tuy có hơi muộn nhưng mà Happy New Year! ^^

--

Đã vài tuần trôi qua kể từ vụ diễn kịch của Song Ngư và Cự Giải, lớp S hầu như không có chuyện gì nổi bật. À không, có một điều đáng bàn tán là trong lớp có hai thành viên được đóng phim, đó là một bộ phim lãng mạn và đầy cảm xúc như phim Hàn. Vâng, diễn viên chính không ai khác chính là Thiên Bình và Cự Giải.

Kể từ khi bạn Bình tỏ tình với bạn Giải thì cả hai đã công khai hẹn hò luôn. Và nếu mỗi ngày bước vào lớp S, các bạn sẽ được nhìn thấy một background hoa hồng như trong mấy bộ manga shoujo. Dù nó chỉ xuất hiện ở một góc nhỏ trong phòng học với hai nhân vật chính đã kể trên, nhưng cũng đủ làm thành phần F.A hay gato các kiểu phải uất ức trong lòng (thật ra thì tuổi cũng nằm trong thành phần đó T.T).

– Chào buổi sáng Sư Tử thân yêuuuu! – Nhân Mã vừa bước vào cửa đã chạy đến ôm lấy cổ Sư Tử.

– Á Mã Mã, cậu làm tớ giật mình đấy. – Sư Tử cười tươi. – Hôm nay trời chắc có bão nhỉ...

– Hả, dự báo thời tiết nói thế à? – Nhân Mã đặt cái ba lô xuống bàn, về mặt ngây thơ xen chút lo lắng nhìn cô bạn bàn dưới.

– Hi hi. – Sư Tử bùm miệng cười. – Ý tớ là hôm nay cậu đến lớp sớm nên chắc là trời có bão to đấy.

Nhân Mã nghe xong chu môi tỏ vẻ giận hờn Sur Từ.

– Đâu phải ngày nào tớ cũng đi trễ đâu.

– Cơ mà nếu là tớ thì tớ sẽ không muốn đến sớm như thế này đâu.

– Há, tại sao?

– Cậu nhìn xem, đó là lý do...

Nói rồi Sur Từ chỉ tay vào bàn trên của Nhân Mã, nơi mà Thiên Bình và Cự Giải ngồi. Không nói cũng biết lý do, Nhân Mã nhún mắt.

– Biết thế đã chẳng tác hợp cho hai người đó.

– Ừ đúng thế đấy, gato chết đi được. – Xử Nữ đã đến từ lúc nào, ngồi xuống cạnh Nhân Mã, tay chống cằm thờ dài ngoa ngoắt.

Và đó chính là cá nhân đang có sự gato mạnh mẽ nhất với cặp đôi mới của lớp.

– Ô Xử tử, vừa mới đến ạ? (Nhân Mã nghe coi phim kiếm hiệp nên thích gọi như vậy).

– Ừ, vừa mới đến đã trông thấy cảnh tượng mùi mẫn kia. Biết thế chị đã đi trễ một chút.

– Hehe, em hiểu mà. – Sur và Mã cùng mỉm cười.

– Ừa mà Kim Ngưu đâu, hôm nay hai đứa không đi chung à Mã Mã?

– À thật ra, hôm nay chị ấy bị bệnh nên không đi học được ạ.

– Bệnh á? Cậu ấy bị bệnh gì vậy em? – Xử Nữ lo lắng. – Trông trâu bò thế mà...

– Xử tử à...bộ chị nghĩ Ngưu là trâu thì khỏe như trâu ấy ạ??? – Sur Từ và Nhân Mã đồng thanh la to.

– Thật mà, trước giờ chơi chung chị thấy Tiểu Ngưu ít bị bệnh lắm. Chắc là tại ăn bánh nhiều quá nên bị trúng gì đấy.

– Không ạ, Ngưu ti bị cảm. Hình như hôm qua ngủ quên không đóng cửa sổ nên gió vào, trúng gió nhiều quá thế là bị cảm luôn. – Nhân Mã nói mà mặt mày tỉnh bơ.

Nghe thấy Kim Ngưu bị bệnh, Thiên Bình và Cự Giải cũng quay đầu xuống nghe ngóng.

– Chị Kim Ngưu bị sốt ạ, chúng ta sẽ đi thăm chị ấy chứ? – Cự Giải tỏ ra lo lắng.

– Ừ tất nhiên là phải đi thăm rồi, ra về chúng ta gọi mọi người lại rồi đi thăm luôn nha. – Sur Từ nói, trong lòng cô cũng rất lo cho Kim Ngưu.

Vài phút sau thì từng sao một lần lượt kéo vào lớp. Như mọi ngày, Song Ngự bước vào với gương mặt vẫn còn ngái ngủ, Bạch Dương cười rạng rỡ, Song Tử luyên thuyên nói chuyện với Bảo Bình (gặp nhau lúc vào cổng), Thiên Yết đến trễ nhất.

Thiên Yết vừa đến đã tia ngay vào chỗ Kim Ngưu ngồi, sau khi nhìn quanh một vòng trong lớp mà vẫn không thấy Tiểu Ngưu đâu cậu mới chịu mở miệng hỏi.

– Kim Ngưu đâu rồi Nhân Mã?

Nhân Mã nghe đến tên thì giật mình, càng giật mình hơn khi đó là tiếng của Thiên Yết. Bởi vì ngoài Kim Ngưu và Bảo Bình thì Yết hiếm khi nói chuyện với ai khác trong lớp.

– À hôm nay Ngưu ti không đi học. Ti ấy bị bệnh.

– Há, bệnh á? Bệnh gì cơ? – Thiên Yết nghe xong thì nhào người ra trước về phía Nhân Mã, khuôn mặt hiện rõ nét âu lo.

– Ờ thì...bị cảm. – Nhân Mã nhún vai, lòng thầm thắc mắc tại sao Thiên Yết lại có vẻ quan tâm Kim Ngưu đến vậy.

– Hừm...thật là... – Thiên Yết thờ dài sau đó lại ngồi xuống bàn mình và gục mặt xuống như thường lệ.

Sau khi thấy Thiên Yết như thế, Nhân Mã tò mò, tay che miệng hỏi khẽ Sur Từ:

– Đây Tiểu Sur, cậu có để ý là dạo này Thiên Yết rất quan tâm đến Kim Ngưu không?

– Ừ tớ cũng thấy thế. Nhưng không phải chỉ mới dạo này thôi đâu. Thiên Yết đã luôn quan tâm đến Kim Ngưu từ trước rồi.

- Oa, thật á? Sao tớ không biết nhỉ?
- Cậu có bao giờ để ý đến mọi chuyện xung quanh đâu.
- Ôi đáng lòng quá! – Nhân Mã tặc lưỡi.
- Đường đây, ăn vào cho ngọt lòng!

Bạch Dương từ trên quay xuống bàn, tay cầm cái iphone có hiện lên hình bạch đường cát trên màn hình.

- Cậu muốn ăn lắm hả Cừu điên? – Nhân Mã nói.
- Tớ nghe nói lòng cậu bị đắng nên mới định cho cậu ăn vào cho ngọt lòng chút mà. – Bạch Dương giả ngu.
- Vậy thì hả hòng to ra để tớ nhét nguyên bạch đường vào cho ngọt lòng cậu nhá! – Nhân Mã nói xong giật lấy cái iphone trên tay Bạch Dương, miệng cười gian manh.
- Á Mã Mã, cậu thô bạo quá! – Bạch Dương hét toáng lên khi Nhân Mã kề điện thoại gần sát miệng cậu.

Song Ngư thấy thế bình luận một câu:

- Hai cậu lúc nào gần nhau là ồn ào, coi bộ cũng thân thiết.
- Đừng có mà nói tầm bậy, đây không thêm thân với tên/nhỏ đó nhá! – Hai người cùng đồng thanh.
- E hèm, các em trật tự nào. Sao lúc nào vào lớp là thầy lại thấy Bạch Dương và Nhân Mã làm ồn vậy? – Ma Kết vừa bước vào, tay cầm cây thước gõ gõ lên bàn.
- Cả lớp đứng chào thầy! – Lớp trưởng Xử Nữ nghiêm nghị.
- Được rồi, mời các em ngồi. Hôm nay lớp ta sẽ vắng Kim Ngưu nhé, Xử Nữ hãy ghi lên góc bảng để cho các thầy cô bộ môn biết.
- Thầy ơi. – Xử Nữ dơ tay.
- Có chuyện gì?
- Chuyện là cả lớp dự định tan học sẽ đến thăm Kim Ngưu nhé, và sẽ tuyệt hơn nếu có thầy chủ nhiệm đi cùng ạ.
- Ừ được thôi, dù sao thì thầy cũng không bận việc gì.

Tại nhà Kim Ngưu.

- Hơ...hơ...ất xì...!

Kim Ngưu đang trùm chăn kín mít nằm trên giường, miệng liên tục hắt xì hơi, trông cô thật mệt mỏi.

- Hức, biết vậy tối ngủ sớm được rồi, thức khuya nhắn tin chi cho quên đóng cửa, làm hôm nay bị bệnh không đi học được.

Sau đó Kim Ngưu vợ lấy cái điện thoại, định lướt facebook xem sáng nay có tin gì hot không.

Chưa kịp mở trang chủ lên thì vài tin nhắn đã hiện ra tới tấp. Kim Ngưu chưa kịp nhìn xem là ai thì trong đầu đã hiện lên suy nghĩ: “Chắc lại là mấy đứa bán sim...”

Nhưng không, sáng nay chắc mấy đứa bán sim còn ngủ chưa thức nên chưa đi spam được. Là tin nhắn của Thiên Yết.

“Này, nghe nói hôm nay em bị bệnh?”

“Tại sao tối qua lại quên đóng cửa sổ chứ? Thật là!”

“Chốc nữa, cả lớp sẽ đến thăm em đấy. Thức dậy rửa mặt ăn sáng rồi uống thuốc đi.”

Kim Ngưu đọc xong, chẳng hiểu sao trong lòng cảm thấy vui vui và có một chút xúc động. Thiên Yết dạo này rất thường nhắn tin cho cô. Đêm qua trong lúc nhắn tin với cậu ấy, cô ngủ quên nên mới để cửa sổ mở. Kim Ngưu thấy lo vì cô đã ngủ trước mà không nói, có thể Thiên Yết đã đợi tin nhắn của cô, chút nữa có gặp cũng phải tìm cách xin lỗi người ta mới được.

Sau đó Kim Ngưu xuống nhà bếp cùng bố làm bánh để đãi các bạn đến thăm mình. Và cô cũng làm một cái bánh nhỏ xinh riêng để làm quà xin lỗi Thiên Yết.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xử Nữ Nổi Giận

Sau chương này Cát sẽ tặng các bạn một vài chương bonus về thông tin các nhân vật trong truyện. Đây là những thông tin chi tiết và chính xác nhất của từng nhân vật luôn nhé, và mình cũng đã edit lại một vài nhân vật như Ma Kết (lúc trước để 20 tuổi nhưng thiết nghĩ nên để 24 tuổi cho nó bớt hư cấu một chút), tên của bố mẹ Sư Tử, màu tóc, ngoại hình, gia cảnh của các sao khác...

Mỗi nhân vật đều là từ trí tưởng tượng của Cát nên nếu như có vô tình giống với nhân vật của các author khác thì đó cũng chỉ là ngẫu nhiên nhé.

Và do truyện này cũng thuộc thể loại fiction nên cái dàn nhân vật có vẻ hơi bá đạo một chút =))

À phải rồi, cái phần couple cũ Cát đã bỏ vào phần GTNV luôn rồi nhé.

Coi như quà xin lỗi vì đã bỏ bê readers một thời gian khá dài :3

Mãi yêu :*

--

– Bố ơi, kem nhà mình hết rồi ạ? – Kim Ngu đang lục lọi tủ nguyên liệu.

– Đâu nào, vẫn còn trong tủ lạnh ấy. – Bố Kim Ngu vừa đánh trứng vừa nói.

– Sao con không thấy nhỉ?

– Con định làm bánh kem à? Chẳng phải con nói là để đãi bạn nên không cần làm cầu kì sao? Bố nghĩ bạn con sẽ thích mấy cái Muffin này mà.

– Dạ không, con định làm riêng vài cái macaron nữa ạ.

– Bố biết là con thích macaron nhưng dù sao cũng nên ăn cùng một loại bánh với các bạn. – Bố Kim Ngu nhàu mày tỏ vẻ khó hiểu.

– À bố hiểu sai ý con rồi, con định làm macaron để tặng cho một người bạn. – Kim Ngu lắc đầu.

Nghe xong, bố cô bỗng nhiên dừng việc đánh trứng lại, nhìn Kim Ngu, nói giọng “nhẹ nhàng”.

– Bạn nào mà đặc biệt quá vậy con?

Có vẻ như Kim Ngu vẫn chưa hiểu ẩn ý trong câu nói của bố mình, cô vô tư trả lời:

– Dạ là Thiên Yết ạ, con định tặng bánh để xin lỗi cậu ấy. Tối qua đang nhắn tin mà con lại ngủ quên trước, làm Tiểu Yết đợi.

– Thiên Yết là con trai à con?

– Vâng đúng rồi.

– Chút nữa cậu ta có đến thăm con nữa phải không?

– Cả lớp đi nên cậu ấy cũng sẽ đi ạ.

– À à...

Sau đó bố Kim Ngu không nói gì, chỉ vuốt vuốt cái cằm nhẩn nhẩn, trong lòng nghĩ ngợi điều gì đó đến nỗi nhàu mày rất lâu.

Một lát sau, bánh cũng đã làm xong, giờ chỉ đợi mọi người đến. Trong lòng Kim Ngu rất vui vì cả lớp đều quan tâm và đến thăm mình.

“Kính...coong...”

Chuông cửa vừa reo là Kim Ngu đã chạy nhanh ra mở cửa. Mọi người đã đến.

– Nguu channnnn! – Cửa vừa mở là Xử Nữ đã nhào người đến ôm chầm lấy Kim Nguu.

– Chào mọi người. Á Tiểu Nữ, tớ...thờ...không được...

– Hừm, cậu có biết là mọi người lo cho cậu lắm không hả??? Con gái con nứa gì lại ngu quên, để cửa sổ mở đến nỗi bị bệnh thế kia? – Xử Nữ bắt đầu màn giáo huấn.

– Thôi được rồi Xử Nữ, em tha cho Kim Nguu đi, con bé vẫn đang bị bệnh đấy. – Ma Kết thờ dài.

– Oa, anh...à không thầy Kết cũng đến nữa ạ? – Kim Nguu vui mừng

– Ở ngoài trường thì cứ kêu là anh được rồi. – Ma Kết mỉm cười. – Đến thăm em với cả thăm bác Kim luôn.

– Bố em ở trong đây, à mà mọi người vào nhà đi.

Cả đám bước vào, Song Tử bỗng nhiên la lên húng khởi:

– Oaaa, mùi gì mà thơm quá!

– Ừm thơm thật, chị Kim Nguu làm bánh đấy ạ? – Cự Giải nhắm mắt cảm nhận.

Thiên Bình nhanh chóng nhìn thấy thêm một điểm dễ thương nữa của Cự Giải, liền chạy đến nựng má một cái.

Mấy sao còn lại vừa trông thấy thì đồng thanh ca thán thật dài:

– Eooooo...

– Hừ, gato à các bạn trẻ? – Thiên Bình mỉm cười, hất cằm tỏ vẻ thách thức.

– Xi, chả thèmmmm! – Bạch Dương, Nhân Mã, Song Tử trề môi.

– Haha, lớp con có vẻ rất vui nhỉ Tiểu Nguu?

Bố Kim Nguu bước từ trong bếp ra, trên tay bung một rổ bánh muffin. Ngay lập tức, Nhân Mã tĩa ngay rổ bánh và chạy ngay đến bên ông.

– Nguyên một rổ muffin luôn, bác Ki Yang, bác là nhất, hehe!

– Mã Mã à, bác biết cháu sẽ đến nên đã làm rất nhiều đấy. – Ông Ki Yang cười tí mắt. – À chào các cháu, ta là bố của Kim Nguu.

– Chúng cháu chào bác ạ. – Mọi người cùng đồng thanh.

Ngoại trừ Nhân Mã, Ma Kết và Xử Nữ đã biết bố của Kim Nguu thì bọn còn lại khá bất ngờ vì ông ấy trông rất trẻ. Nhìn bề ngoài tưởng chừng ba mươi mấy là cùng. Bố Kim Nguu có vẻ ngoài trông rất lãng tử, tóc ông có màu vàng nâu, đuôi tóc dài được cột thấp. Trên mình ông vẫn còn mang cái tạp dề, phong thái trông thật tự nhiên và thoải mái. À còn nữa, bố của Kim Nguu nhìn rất cao, hầu như cao hơn cả người cao nhất trong đám sao là Bạch Dương một cái đầu. (Ôi Nguu chan à sao Nguu chan lại chỉ 1m50 vại? ==).

Bố Kim Nguu là người Hàn, tên đầy đủ là Kim Ki Yang, còn mẹ cô là người Việt, tên Kim Thục Hân. Do là con lai nên Kim Nguu có cả tên Hàn và Việt.

– Cao...cao quá...! – Song Ngư ngược đầu lên nhìn, thăm ngưỡng mộ.

– Bác ơi, bác có chơi thể thao không sao mà cao thế ạ? – Bạch Dương tò mò, định xin chút kinh nghiệm.

– Bố chị Nguu đẹp trai thật đấy! – Song Tử mắt hình trái tim.

Sư Tử không nói gì, chỉ gật đầu mấy cái tỏ vẻ đồng ý với Song Tử. Cô đang thăm so sánh xem bố cô và bố Kim Nguu ai đẹp trai hơn, mà quên, còn có cả bố Song Ngư nữa chứ, cô đã gặp ông ấy và cũng thầm ngợi khen cái vẻ đẹp kiểu nghệ sĩ của ông ấy rồi mà. À không suy nghĩ gì nữa, tất nhiên bố của cô là đẹp nhất rồi, đúng vậy, bố ai người đó đẹp!

– Chuẩn rồi! – Sư Tử đột nhiên nói to, búng tay một cái kiểu như là vừa nhận ra một chân lý to lớn, làm tất cả mọi người trong phòng phải quay đầu lại nhìn.

Sau vài giây im lặng, Nhân Mã là người lên tiếng trước:

– Có chuyện gì à Sư Tử?

– Ahii, không có gì đâu, tại tớ vừa đọc cái status trên facebook và thấy hay thôi à.

– Tròi ạ, làm tớ hết cả hồn, cứ tưởng cậu bị gì chứ. – Nhân Mã lộ vẻ mặt quan tâm.

Sư Tử mỉm cười ngượng ngùng, nghĩ thầm” Mã Mã à, cậu lo thừa rồi. Hú hồn, xem chút nữa đã mất hình tượng.”

–•–

– Được rồi các cháu, ngồi xuống ăn bánh uống nước đi, bác có làm trà đào nữa đấy. – Bó Kim Ngưu vui cười, ông là một người rất hiếu khách.

Sau khi bày biện đồ ăn nước uống ra phòng khách thì ông Ki Yang vào bếp để làm thêm vài món cho mọi người, Ma Kết đi theo để nói chuyện luôn (lâu lắm mới gặp lại người quen nên Kết Ca vui lắm).

Sau khi cầm ly trà đào lên uống một ngụm thì giọng Nhân Mã đã oang oang:

– Đây, nói cho mọi người biết, trà đào của bác Yang làm ngon hơn cả trà đào PL nữa đó nha!

– Nè nè chúng ta đến đây để thăm Kim Ngưu hay để ăn tiệc vậy hả Mã Mã? – Xử Nữ nhắc nhở.

– Hihi mọi người đến nhà là tớ vui rồi. – Kim Ngưu cười tươi, tiện tay bóc một miếng bánh.

– Hừm. .- Xử Nữ nhìn quanh, trong lòng dần cảm thấy khó chịu với cảnh tượng xung quanh. – Nhân Mã ăn uống từ từ thôi, con gái con nứa gì đâu mà! Bạch Dương, để cho Mã ăn, đừng có mà trêu chọc đấy! Bảo Bình, trà đào chứ không phải Axit đầu mà đồ vô ổng nghiệm, cơ mà cậu đem theo ổng nghiệm mọi lúc mọi nơi à??? Thiên Bình, Cự Giải, đừng ngay mấy cái hành động ấy ở chốn thanh thiên bạch nhật này! Sư Tử, Song Tử, hai đứa định thăm thì rồi cười với nhau đến bao giờ hả? (Thật ra 2 bạn trẻ này đang nói xấu người khác một cách rất hiểu ý nhau). Haizzz, rốt cuộc cũng có Thiên Yết là nói chuyện, hỏi thăm Kim Ngưu. Trời ơi, Song Ngưu ngu từ hồi nào vậy? Ồn vậy mà cũng ngu được hả??? Tròi ơi, chắc tôi chết mất, DỪNG LẠI HẾT CHO TÔI!

Chịu hết nổi, Xử Nữ hét lên, kết thúc bài ca nhắc nhở của mình.

Mấy người ồn ào hết như mấy đứa con nít kia nghe thấy thì giật mình, ngay lập tức im phăng phắc, tỏ ra sợ hãi. Ai mà không biết Xử Nữ khi giận lên thì đáng sợ thế nào. Đến Kim Ngưu và Thiên Yết này giờ không làm gì sai trái còn cảm thấy lạnh sống lưng.

– E hèm, Kim Ngưu, chị đã khoẻ hơn chưa? – Sư Tử biết ý Xử Nữ, vội vàng húng hắng giọng, lên tiếng hỏi han.

– À khoẻ...chị khoẻ rồi...- Kim Ngưu giật mình lần nữa, mếu máo trả lời, tựa hồ như sắp khóc đến nơi.

Có cảm tưởng như bây giờ có con ruồi bay qua cũng làm Tiểu Ngưu giật mình.

Nhân Mã và Bạch Dương thì tất nhiên vẫn chưa dám lên tiếng, bởi vì đây là hai kẻ làm ồn nhiều nhất.

– Mai chị sẽ đi học lại bình thường ạ? – Thấy thế, Cự Giải là người lên tiếng tiếp theo, bằng nói giọng cực kì nhẹ nhàng, cứ như sợ sẽ phá giấc ngủ của Song Ngưu.

Sau khi Cự Giải hỏi xong, Kim Ngưu chỉ dám khẽ giật đầu, rồi bỗng nhiên quay sang nhìn Song Ngưu.

Song Ngưu vẫn chưa thức dậy, và đang say ngủ với vẻ mặt cực kì thoải mái, có lẽ đã đi đến Úc cười đùa điều đạo chơi rồi cũng nên.

Sau đó, cả đám cùng nhìn Song Ngưu, rồi quay lại nhìn Xử Nữ.

Chăm chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Profile: Bạch Dương

Tên thật: Bạch Vân Dương

Tên gọi khác: Cừu Điện, Cừu Con, Cừu Công (do các hủ nữ đặt), Cừu mê tốc độ, tiểu Bạch, Dương Nhi, Bạch thiếu gia.

Tuổi: 17.

Chiều cao: 1m84.

Ngoại hình: Tóc vàng, thường được vuốt gel, phong cách badboy, tuy bề ngoài trông có vẻ ngạo mạn nhưng thực chất rất ngây thơ và dễ dụ (thường bị Song Ngư dụ).

Tính cách: Tốt bụng, ngây thơ, nhiệt thành, bốc đồng, hiếu thắng, đôi lúc hơi trẻ con.

Sở thích: Bóng rổ, game, có niềm đam mê mãnh liệt về các loại xe, sưu tầm xe cộ, đặc biệt là siêu xe.

Không thích: Xe bị hỏng, bị xem thường, bị ràng buộc, không được vận động.

Ước mơ: Trở thành người có nhiều siêu xe nhất thế giới (._.)

Gia đình: Là con một. Được định sẵn sẽ kế thừa tập đoàn Bạch Gia. Bạch Gia nổi tiếng là tập đoàn nhập khẩu và phân phối xe ô tô lớn nhất đất nước.

– Bố: Bạch Hùng – Chủ tịch tập đoàn Bạch Gia.

– Mẹ: Bạch Yến Linh – CEO của Bạch Gia.

Các mối quan hệ:

– Bạn thân: Song Ngư (hai kẻ này rất thích show hint cho các hủ nữ).

– Ngưỡng mộ: Ma Kết.

– Như chó với mèo: Nhân Mã.

– Người không thích: Thiên Yết (Bạch Dương không thích cái vẻ bí ẩn của Thiên Yết, cậu cho rằng Yết quá kiêu ngạo, vô tâm và nguy hiểm).

Tài năng: Có thể vừa nhìn đã biết được mẫu mã, xuất xứ của bất kì con xe nào vụt qua trước mắt. Ngoài ra còn có khả năng lãnh đạo, được bố mẹ ngầm giao quyền thừa kế tập đoàn nhưng vì ham chơi và bị bệnh sợ trách nhiệm nên không muốn nhận.

Sự thật thì:

– Thật ra việc vào học trường Starry không liên quan gì đến sở thích của Bạch Dương, cậu trước giờ không hề có hứng thú đến nghệ thuật dù có biết chơi trống và cajon, đơn giản cậu chỉ muốn học cùng bạn thân Song Ngư mà thôi. Do đó Bạch Dương đã khá bất ngờ khi mình được tuyển vào lớp S.

– Bạch Dương tuy trông có vẻ mê chơi nhưng thật ra học rất giỏi, đã từng đạt danh hiệu học sinh giỏi toán cấp quốc gia năm lớp 9. Ngoài ra cậu cũng chơi các môn thể thao rất giỏi, đặc biệt là bóng rổ.

– Bạch Dương cho rằng tên thật của mình nghe rất nữ tính.

“Dù cho cậu có đi hết một vòng Trái Đất, tớ cũng sẽ bắt kịp cậu!”

Bạch Dương

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Profile: Kim Ngư

Tên thật: Kim Hyeon Mi (Kim Huyền Mi)

Tên gọi khác: Ngư chan, Tiểu Ngư, Trâu nhỏ, Trâu con.

Tuổi: 18.

Chiều cao: 1m50.

Ngoại hình: Vì chiều cao khá khiêm tốn nên trông bé bé xinh xinh, tóc màu nâu đồng, mắt to tròn luôn vô tư tỏ ra vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội.

Tính cách: Vô tư, hiền lành, tốt bụng, có một chút tham lam (thường là với đồ ăn), nhí nhảnh, thực tế.

Sở thích: Bánh các loại, ăn, làm bánh, được cung chiều, được xoa đầu, được nấu cho ăn.

Không thích: Sự đa nghi, phản bội, không được ăn, đồ ăn thiu và dở, sách.

Ước mơ: Trở thành đầu bếp hoặc một nhà phê bình ẩm thực có tiếng, ngày nào cũng được ăn bánh.

Gia đình: Là con một trong gia đình gồm 4 người. Mỗi khi nhắc đến gia đình Kim Ngu thì người ta ai cũng biết đến nhà hàng và chuỗi tiệm bánh nổi tiếng Kim Family.

– Bà: Kim Ahn – Chủ của nhà hàng Kim's Restaurant.

– Bố: Kim Ki Yang – Chủ của chuỗi tiệm bánh Kim's Cake.

– Mẹ: Kim Min Yi (Tên Việt: Kim Mẫn Nhi) – Nhà phê bình ẩm thực, là người Việt.

Các mối quan hệ:

– Bạn thân: Xứ Nữ, Nhân Mã (Mã tuy là em họ nhưng rất thân với Kim Ngu).

– Ngưỡng mộ: Không có.

– Như chó mèo vói: Không có.

– Người không thích: Không có.

Tài năng: Có thể biết được nguyên liệu khi nếm bất kì loại bánh nào, vị giác và khứu giác cực nhạy, có thể ăn gấp mấy lần người thường.

Sự thật thì:

– Kim Ngu rất ghét đọc sách, mỗi lần nhìn cuốn sách dù có mỏng đến đâu cũng ngủ gật ngay.

– Kim Ngu luôn tự hỏi tại sao chiều cao của cô quá khiêm tốn trong khi cả gia đình ai cũng cao (bố cao 1m93, mẹ cao 1m65, bà thì không nói vì bà già mà).

– Kim Ngu là con lai Hàn – Việt.

– Kim Ngu là chị họ của Nhân Mã, mẹ Mã là em gái ruột của mẹ Kim Ngu.

– Tuy bề ngoài trông cô khá nhỏ con nhưng cô lại có một sức bền đáng kinh ngạc, Kim Ngu từng tham gia cuộc thi chạy marathon dành cho các trường phổ thông và đạt giải nhất.

– Kim Ngu không sợ ma.

“Chị yêu em hơn mấy cái bánh ấy mà, thật đấy!”

Kim Ngu

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Profile: Song Tử

Tên thật: Hạ Song Tử

Tên gọi khác: Tiểu Song, Double Die, Song Nhi.

Tuổi: 16.

Chiều cao: 1m63.

Ngoại hình: Cá tính, có phong cách thời trang đa dạng và đầy màu sắc, tóc dài, màu nâu có thêm mấy lọn tóc highlight màu cam. Luôn mang những đôi giày có màu sắc nổi bật, hình dáng độc đáo.

Tính cách: Tò mò, ham học hỏi, năng động, hoà đồng, lém lỉnh.

Sở thích: Giày, phiếu lưu, thám hiểm, chơi với thú cưng, đi chơi cùng bạn bè, buôn dưa lê, kẹo lollipop, đọc sách.

+ Sở thích bí mật: Viết tản văn, sáng tác truyện ngắn, bình luận văn học trên các diễn đàn.

Ghét: Những thứ đơn điệu, không gian vắng vẻ, đạo văn, ma.

Ước mơ: Trở thành nhà văn hoặc nhà biên kịch.

Gia đình: Con út của một gia đình có ảnh hưởng nhất nhì trong giới showbiz.

– Bố: Hạ Hi Vũ – Nhạc sĩ nổi tiếng với nhiều bản ballad buồn.

– Mẹ: Hạ Tuệ Vy – Ca sĩ, diễn viên nổi tiếng, tuy đã kết hôn và có hai con nhưng vẫn trông rất trẻ đẹp.

– Anh trai: Hạ Song Ngự – Học sinh lớp S, Học viện Starry.

– Thú cưng:

+ Bubble – Một chú chó Corgi.

+ Cappu – Một cô chó Husky.

+ Latte – Một chú mèo Exotic.

Các mối quan hệ:

– Bạn thân: Cự Giải

– Ngưỡng mộ: Bảo Bình, Marc Levy, Guillaume Musso, Nguyễn Nhật Ánh, Ân Tâm...

– Người không thích: Những kẻ khoác lác, những người ích kỉ.

– Như chó với mèo: Không có.

Tài năng:

– Đọc sách rất nhanh (do có bí quyết) nhưng vẫn hiểu rõ và ghi nhớ từng chi tiết trong sách.

– Trí nhớ tốt hơn người thường.

– Khả năng cảm thụ văn học tuyệt vời.

Sự thật thì:

– Song Tử bắt đầu viết truyện ngắn và tản văn từ năm 10 tuổi.

– Số tiền nhuận bút đầu tiên cô dùng hết để mua kẹo lollipop ăn.

– Song Tử khá nổi tiếng trong giới văn học trẻ và có hẳn một lượng lớn fan hâm mộ.

– Không ai biết sở thích bí mật của Song Tử ngoại trừ mẹ.

– Có hẳn một tủ sách to bụi trong phòng.

– Tuy rất thích mấy trò chơi cảm giác mạnh nhưng lại cực kì sợ ma và cho rằng ngôi nhà ma chính là nơi thử thách cảm giác mạnh đáng sợ nhất.

– Sợ ma nhưng rất thích xem phim ma.

– Song Tử hát rất hay, do đó cô thường được Song Ngự nhờ hát những bài anh sáng tác (nhờ nhiều đến nỗi đôi khi cứ nghĩ là bị ép buộc thì đúng hơn).

– Song Tử rất ngưỡng mộ Bảo Bình vì anh dám làm điều mình thích trước mặt mọi người. Cô và Bảo Bình trò chuyện rất hợp vì đa số là nói về các bộ

phim, bình luận về nội dung và kịch bản phim.

– Do thường xuyên bám theo nên Song Tử biết được khá nhiều tật xấu của Song Ngư.

“Này, nói cho em biết đi, tại sao anh làm cái gì thì em cũng tò mò hết vậy?”

Song Tử

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Profile: Cự Giải

Tên thật: Cự Giải

Tên gọi khác: Tiểu Giải, Giải Nhi, Bé Giải (Thiên Bình thường gọi).

Tuổi: 16.

Chiều cao: 1m60

Ngoại hình: Đẹp theo kiểu nhẹ nhàng, mỏng manh, tựa như nhân vật nữ chính trong ngôn tình. Tóc đen mượt, mái thưa ngậy thơ. Theo phong cách vintage.

Tính cách: Hiền nhưng sẽ rất đáng sợ nếu ai đụng đến gia đình và người thân, trông khá mỏng manh yếu đuối nhưng lại là một cô gái mạnh mẽ, tuy nhiên nếu có chuyện gì xảy ra với người thân thì Cự Giải cuống quýt lên cả, khép kín, sống khá nội tâm.

Sở thích: Chăm sóc gia đình, bên cạnh bố, trồng cây, hoa, đi biển, sự sạch sẽ, gọn gàng, vui chơi cùng thành viên lớp S.

Ghét: Bị ức hiếp, bố đi làm về quá khuya, nhà có chó bị cắn, sự bừa bộn.

Ước mơ: Trở thành nhà thiết kế thời trang, hết bị OCD.

Gia đình: Mẹ mất vì bạo bệnh nên chỉ sống với bố.

– Bố: Cự Thanh – Bác sĩ tài năng.

Các mối quan hệ:

– Bạn thân: Song Tử.

– Ngưỡng mộ: Bố.

– Như chó mèo với: Không có.

– Người không thích: Những người nhìn bề ngoài mà đánh giá người khác, những người ý mạnh hiếp yếu.

Tài năng:

– Vẽ rất đẹp, nhất là kí họa và vẽ quần áo.

– Rất giỏi võ, đai đen tứ đẳng karate.

– Do từ bé đã đi theo bố nên biết khá nhiều cách chữa trị tai nạn và nằm lòng hầu hết tên các loại cây thuốc.

Sự thật thì:

– Từ lượng rất kém, nếu bị say thì tính cách sẽ thay đổi trái ngược ngày thường (sẽ có 1 chương nói về chuyện này).

– Do muốn mình không bị ăn hiếp vì bề ngoài nên Cự Giải đã đi học võ từ bé.

- Đôi lúc Cự Giải hay tự lằm bằm một mình.
- Cự Giải bị chứng OCD – rối loạn ám ảnh cưỡng chế (các bạn muốn biết thì tra GG sama nhà).
- Cự Giải rất dễ cảm thông với những người bất hạnh hơn mình.
- Lúc nhỏ được đi biển cùng bố mẹ nên rất thích, dù mẹ mất nhưng hầu như hè nào hai bố con cũng ra biển chơi.
- Đã từng mơ ước được trở thành bác sĩ giống bố, để chữa bệnh cho mẹ và chữa miễn phí cho người nghèo.
- Tối nào cũng tám đủ thứ chuyện qua điện thoại với Song Tử.
- Trước giờ chỉ có mỗi Song Tử là bạn thân nên rất trân trọng tình bạn của hai người, sau khi có Song Tử thì dần cởi mở và thân thiết với cả lớp hơn. Bởi vì từ bé đến giờ Cự Giải chỉ thích ở trong nhà, rất ít đi chơi cùng bè bạn.
- Biết đàn violin dù không phải tài năng gì nhưng đàn rất hay.
- Thật ra rất thích ngắm trai đẹp.

“Em hề không yếu đuối như vẻ bề ngoài đâu, nhưng chẳng hiểu vì sao khi đứng trước anh em không thể nào trở nên mạnh mẽ được.”

Cự Giải

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện: Bởi Vì Chúng Ta Là Bạn! (P1)

Chương này được kể với ngôi thứ nhất, người kể là Sur Tử. Câu chuyện xảy ra một tuần sau buổi lễ khai giảng của Học viện Starry.

•••

Đã một tuần trôi qua, tôi hầu như đã bắt kịp với nhịp sống ở thành phố này, ở ngôi trường này. Dù sao cũng chỉ mới chưa đầy một tháng tôi chuyển đến đất nước này ở mà, hơn nữa nền văn hoá ở hai nơi khác nhau rõ rệt, đôi khi có bị bỡ ngỡ cũng là điều dễ hiểu. Thế nhưng, với khả năng thích nghi tốt mọi hoàn cảnh của mình, tôi đã nhanh chóng hoà mình vào cuộc sống đầy màu sắc ở nơi đây.

Như mọi ngày, tôi đến trường khá sớm. Vẫn như mấy tuần qua, vừa ra khỏi khu chung cư tôi đã cảm nhận được bao ánh mắt hướng về mình. Tôi biết rõ thân phận và sức hút của mình, tôi cũng thích được nhìn bằng những ánh mắt ngưỡng mộ đó. Thế nhưng, những điều đó dần khiến tôi phát chán.

Bên trong tâm can họ chính là sự ghen tị. Ngưỡng mộ sẽ đi đôi với ghen tị. Những ánh mắt thật nhạt nhẽo. Những kẻ đó chỉ biết nhìn thấy sắc và tiền khi nhìn vào tôi.

Tôi phát ồm!

Đến trường, vẫn là tình trạng đó. Vừa bước xuống xe thì những học sinh có mặt trong sân trường đều đổ dồn mọi sự chú ý vào tôi. Tôi nghe rõ từng câu từng từ của họ:

“Học sinh mới của khối 11 đấy, xinh quá đi!”

“Nghe đầu lúc trước sống ở Mĩ, lại là con lai nữa, hèn chi nhìn Tây Tây.”

“Nhà cũng có điều kiện nữa cơ, bố cô ấy là chủ tịch tập đoàn Starry đấy.”

“Trời ạ, có bao nhiêu cái tốt đều hưởng hết rồi, đúng là đời bất công mà.”

“Cơ mà nghe nói cô ta chảnh lắm, cái mặt cứ kênh kiệu thế nào ấy.”

“Suyt, nói nhỏ thôi, kéo cô ta nghe thấy là bị đuổi học đấy, ngôi trường này thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Starry mà.”

Họ luôn miệng bàn tán, hết phân nửa là những lời soi mói, nhận xét như đúng rồi. Tôi đã nghe những lời tương tự như vậy đã mười mấy năm qua.

Tôi học lớp 11A, lớp đứng đầu khối 11. Tôi không ngạc nhiên mấy dù có học lớp giỏi nhất đi chăng nữa, bởi với học bạ xuất sắc của mình tất nhiên tôi dễ dàng được vào lớp tốt nhất.

Trong lớp chỉ có vài người. Hừm, ba người kia vẫn chưa đến à? Chắc, họ đã luôn đến trễ kể từ ngày học đầu tiên. Vừa mới nhắc, đã thấy bóng dáng hai trong số ba người, hôm nay họ đi sớm hơn thường ngày rồi. Một người con trai cao to, có quả đầu được nhuộm vàng, vuốt gel, tai xỏ khá nhiều khuyên, đó là Bạch Dương. Người còn lại có mái tóc đen, khuôn mặt có đường nét giống con gái, người này là Song Ngư – một kẻ đáng ghét.

“Bạch Dương, Song Ngư, bắt ngờ đây, hôm nay hai cậu đi sớm thế?” Một người bạn trong lớp hỏi.

“Hôm nay Song Ngư trực nhật nên đi sớm thôi.” Bạch Dương nở một nụ cười xã giao trả lời.

Trái ngược hẳn với sự vui vẻ của Bạch Dương, Song Ngư chỉ gật đầu chào một cái rồi lẳng lặng đi thẳng đến chỗ ngồi. Cái tên này, tính cách thật khó chịu. Ngay từ lúc đầu gặp mặt tôi đã không có thiện cảm với hắn ta. Về mặt cử chỉ lạnh lùng vô cảm thế nào ấy, cứ như mọi chuyện xung quanh đều không liên quan đến hắn, trông hắn vừa kiêu ngạo lại vừa bất cần. Tôi rất ghét kiểu người này.

“Hey, Sur Từ, good morning!” Bạch Dương đang tiến về phía chỗ này, thật ra thì chỗ ngồi của cậu ấy ở phía bàn trên bên trái của tôi.

“Uhm, good morning.” Tôi trả lời, nhướn miệng cười một cái.

“Này Sur Từ, cậu cười trông rất xinh đấy. Nên tận dụng nụ cười nhiều đi nhé!”

“Tớ đã luôn tận dụng nó mà.”

Tôi biết rõ nụ cười của tôi rất đẹp. Tôi đã luôn sử dụng nó để giúp đỡ bố mẹ tôi, trong việc bàn chuyện làm ăn với các đối tác. Tôi có mặt và chỉ việc mỉm cười, cộng với khiếu ăn nói của mình nữa là tôi đã nhanh chóng giúp họ hoàn tất một hợp đồng đáng giá.

Bạch Dương trông rất vui vẻ khi nói chuyện với tôi, ngược lại thì Song Ngư tỏ ra không quan tâm cho lắm. Cậu ta chỉ liếc nhìn tôi, mở miệng chào nhẹ một tiếng cho có lệ, ánh mắt tuyệt nhiên không có cảm xúc gì. Hệt như lần đầu gặp gỡ. Không ai ngờ cái kẻ đã khiến tôi ghét ngay từ cái nhìn đầu tiên đó, cái kẻ luôn tỏ ra vô cảm lạnh lùng và cố tình ngó lơ tôi lại là người đã được hứa hôn với tôi.

Ông trời thật là bất công, bố mẹ cũng đúng là ép người quá đáng mà! Tâm can tôi gào thét trong vô vọng.

Mà thôi không để tâm đến cái tên đó nữa, càng nghĩ đến là càng bức mình. Sur Từ à, vui lên nào, nhớ nhó sẽ làm mày xấu đi mất. Nói rồi tôi tự vỗ vỗ vào hai má mình để lấy lại tinh thần.

“Hế lô Sur Từ!”

Ồ cái giọng nói này là của Nhân Mã, cô ấy là người cuối cùng trong ba người mà tôi đã nhắc.

“Chào buổi sáng Nhân Mã, cậu đến sớm thế?” Tôi ngược lên nhìn, Nhân Mã vừa mới vào lớp, vẫn còn mang balo.

“Hôm nay Kim Ngưu qua nhà rửa toilet, chị ấy lên tận phòng và mở hộp bánh để trước mặt tớ. Mùi thơm làm tớ không chịu nổi nên tỉnh giấc luôn.”

“Tớ cứ tưởng đối với cậu cần phải sử dụng biện pháp mạnh thì cậu mới bước ra khỏi giường được chứ.” Bạch Dương bắt đầu trêu chọc.

“Tớ không có cứng đầu như cậu, đánh đầu tám cái cũng không chịu tỉnh dậy.”

“Này, ai nói với cậu chuyện đó hả?” Bạch Dương nghiêng người về phía Nhân Mã, hoảng hốt.

“Tớ nghe đồn thôi, vậy là có thật à?”

“Làm, làm gì có chứ. Mà nếu có thì cũng chỉ là lúc bé mà thôi... Á không có, hoàn toàn không có nhá!” Bạch Dương lúng túng.

Hai người này lúc nào gặp cũng có chuyện để cãi nhau. Nhưng mà nhìn họ tôi thấy cũng vui, quả là một cặp đôi thú vị.

“Sur Từ, tớ có đem bánh cho cậu đây, tớ kêu Ngưu-chan làm cho cậu đấy.” Nhân Mã lấy từ trong balo ra một hộp bánh nhỏ, cười tươi nhìn tôi.

Có hơi ngạc nhiên, sau đó tôi mỉm cười. “Cảm ơn cậu, sao cậu lại nhờ chị ấy làm cho tớ?”

Trước giờ, chưa có người bạn nào tặng quà cho tôi.

“Bởi vì chúng ta là bạn mà! Bạn bè tặng nhau cái bánh thì có gì lạ đâu” – Nhân Mã lấy ra thêm một hộp bánh. – “À, còn đây là phần bánh của Ngư Ngó.”

Bạn bè sao? Chúng ta đã trở thành bạn từ bao giờ vậy?

“Này này, cậu đừng có nghĩ vậy, tớ không có dùng bánh để mua chuộc cậu giúp tớ làm bài tập đâu. Đem qua tớ đã bỏ dở Fairy Tail tập mới nhất để làm hết bài tập toán đây nhá.” – Nhân Mã khua tay chối lia lịa rồi nói tiếp. – “Tớ tặng cậu đơn giản vì tớ thích, đơn giản thế thôi.”

Thích ư? Cậu chỉ cần nói thích là dễ dàng tặng bánh cho người ta được sao? Tôi không tin. Nhất định cậu ấy có việc muốn nhờ vả tôi.

“Sao thế Sur Tù, cậu không thích à? Bánh này ngon lắm đấy, chị Kim Ngưu làm bánh là ngon nhất ấy.” Nhân Mã tỏ vẻ tiếc nuối.

“À không, tớ thích chứ, cậu tặng là tớ vui rồi.” Tôi trả lời, thôi thì cứ nhận đi vậy, để xem cậu ấy muốn gì.

“Này, thế bánh của tớ đâu?” Bạch Dương chìa tay ra.

“Hừ, cậu làm gì có phần? Cơ mà nếu có dư thì tớ cũng không cho cậu đâu.” Nhân Mã lắc đầu, lè lưỡi.

“Cậu...” Bạch Dương không nói nên lời.

“Haha đùa thôi, Sur Tù và Song Ngưu có thì sao mà cậu không có cơ chứ. Đây là phần của cậu nè Cừu Đen.” Nhân Mã cười tít mắt.

Tôi thấy trong chốc lát, mặt Bạch Dương đỏ lên. Rồi vội về lúng túng, không nói không rằng cậu ấy vội vàng quay sang hướng khác. Nhân Mã thì không hề để ý đến chi tiết nhỏ kia mà chỉ lăm bằm tỏ vẻ không hài lòng.

“Cái tên Cừu Đen này thật là, chẳng biết cảm ơn lấy một tiếng, hừ!”

Tôi chỉ biết cười trừ, là do tôi đã quá tinh ý hay là cả hai người họ đều ngốc. À chắc là về sau rồi.

Hộp bánh của Nhân Mã quả thật rất thơm. Tôi hé mở ra xem, là bánh tiramisu trà xanh. Cơ mà quả thật đây là lần đầu tiên có người tặng quà cho tôi không vì bất kì mục đích gì.

Tôi không phải là người quá đa nghi, bảo thủ, hay là người luôn đề phòng vô cớ. Chỉ là tôi từng gặp chuyện với những người bạn cũ, nên tôi không dám mở lòng với bất kì người bạn mới nào hết.

Khi còn học tiểu học, tôi được bố thuê vệ sĩ bảo vệ. Lúc nào họ cũng đi theo, vây quanh tôi, làm những đứa trẻ chung trường rất sợ. Bởi họ chỉ toàn mặc đồ đen và mang kính đen, đáng vẻ luôn lúc nào cũng lạnh lùng. Do đó, suốt những năm ở trường tiểu học tôi hoàn toàn không có bất kì người bạn nào.

Lên trung học, tôi nhất quyết không muốn có bất kì tên vệ sĩ nào đi theo mình nữa. Tôi quyết tâm đòi bố mẹ ngừng bảo vệ tôi như một đứa con nít (chắc có lớn ⇒). Vệ sĩ không vây quanh tôi nữa (nhưng vẫn âm thầm theo dõi từ xa) nên tôi nhanh chóng có khá nhiều bạn bè. Tôi thân nhất với hai người là Sanada Keiko và Miyazawa Shizuka.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.